

ΘΕΛΑΥΡΟΣ

ΕΑΝΑΒΡΗΚΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑ
ΚΑΡΔΙΑΣ

τό. Και το ξεχείλισμα της ψυχής του θά το θεωρούσε αποκορύφωση τρυφερότητας.

Πώς ήθελε να εκμυστηρευτεί σε κάποιον αυτές τις σκέψεις και να δοξάσει τον μικρό παρηγορητή. 'Αλλά δεν είχε κανένα φίλο, που να τον καταλάβαινε. 'Ήταν εντελώς μόνος...

Όταν έφτασε σπίτι του, άρχισε να θυμάται σκεπτικώς στο δωμάτιό του. 'Επειτα χτύπησε νευρικά το κουδούνι και έλεε στον υπηρέτη να του φωνάξει ένα ταξί.

Η ομίχλη άρχισε σιγά - σιγά να διαλύεται. Όταν έφτασε στο νοσοκομείο, ο ουρανός είχε ξασθή, ρώσε. 'Ο θυρωρός, στην άοχη, δεν ήθελε να τον αφήσει να μπει μέσα. Μόλις όμως έμαθε ποιος ήρθε, πήρε ύψος ευγενικό κι έστρεψε να καλέσει μια νοσοκόμα. 'Εξετάζοντας την, που είχε άκουσε το κενό του και τον θαύμαζε, έστρεψε άμεσως κοντά του. 'Ήταν πολύ καλύτερα τώρα. 'Η κατάσταση του δεν ενέτεινε καμιά ανησυχία. Μήπως τύχον ήθελε να του οίσει μια ματιά; Αυτό, βέβαια, δεν το επέτρεπε ο κανονισμός. Μά για ένα τόσο σπουδαίο πρόσωπο, μπορούσε να γίνει μια εξαίρεση...

Έκείνος της είπε ότι ήθελε να τη δει απασχολημένη με τα παιδιά. Και καθώς ανέβαινε τη σκάλα, που οδηγούσε στο θάλαμο του μικρού τραυματία, αίσθησαν τον έαυτο διαφορετικό. Του φαινόταν πως τώρα ξαναγύριζε στην άλλη νη ζωή με τις συγγενικές, ανήλικες και τις άγονες της.

Δέν ήταν πια ο μεγάλος παιδικός, που εργαζόταν για την πρόοδο και την ευμερσία του κράτους. 'Ήταν απλώς ένας άνθρωπος, που ζούσε για τον έαυτο του και που η κυριότητα φροντίδα του αυτή τη στιγμή ήταν το δυστυχισμένο θύμα του...

Ακολουθώντας τη νοσοκόμα έφτασε σε μια μεγάλη αίθουσα, όπου ήταν άρραδιασμένα στη σειρά μικρά κατάρτια κρεβάτια. 'Η νοσοκόμα στάθηκε μπροστά σ' ένα από αυτά. Κι' ο πολιτικός, που μερικές φορές, πρόσδεσε μια κούραση, κοιτούσε στα χέρια της ένα μικρό γάλο κουτί και ήταν σκεπτικώς να στο προσκεφάλι του μικρού τραυματία. 'Η κυρία, αφού άρρεσε το κουτί πάνω στο στομάχι, κάθισε πέρασε το χέρι της στο στήθος, άκουσαν το κεφάλι του. 'Ακούσαν πως όμως το βήμα του επισκέπτη, αναστατώθηκε από τους ήχους της νύχτας στο πάτωμα. Κι' η νοσοκόμα, που είχε αίσθηση της τιμής, άνοιξε την πόρτα και τον έβλεπε να περπατάει στην άσπρη του και του χαμογέλασε, του φάνηκε πως λούζετο από τις άχτιδες ενός ήλιου...

Αποκοιμήθηκε το καίμενο, το ήθιμο σιγανά. Και σε λίγο πρόσθεσε: 'Δέν μπορούσα να ήσυχάζω, χριστουγεννιάτικο μάθη πώς πάει...

Τό ξέρω, της απάντησε το κενό με τρυφερότητα, κι' εγώ πώς είσαι τόσο καλή!... Και τα μάτια του δάκρυσαν. 'Εξετάζοντας την γυναίκα που δεινόταν, την λούζετο, την αίσθησε τρυφερό, που τόσο την είχε παρηγορήσει...

Αντρέ Μορότα

Ακολουθώντας τη νοσοκόμα έφτασε σ' ένα από τα μικρά κρεβάτια...

ΥΣΤΕΡ' από το δυστύχημα, το φορείο του νοσοκομείου, αφού παρέλαβε το τραυματισμένο παιδάκι, χάθηκε μέσα στην διχλή, ενώ το κόκκινο αυτοκίνητο, που το είχε παρασώσει, εξακολούθησε με ταχύτητα το δρόμο του. 'Ο αστυνομικός, μόλις έμαθε ποιος ήταν ο οδηγός του αυτοκινήτου, έδειξε απέναντί του το μεγαλύτερο σεβασμό. Και βλέποντας κατά μέρος την αστυρότητά του, προσπαθούσε να φανή περιποιητικός. 'Ο κόσμος, που είχε συγκεντρωθεί εκεί, έμεινε έκστατος, μόλις αντίκρισε την ομορφιά της γυναίκας του οδηγού του, τη στιγμή που έβγαλε το πρόσωπό της από το παρόντο για να δει αν έπαθε τίποτε σοβαρό το παιδάκι. Τό φως έπεσε πάνω της και φώτισε για λίγο την ώρα μορφή της, ενώ έλαμπαν τα γυναικεία και τα διαμάντια της.

Ήταν ελεύθερη τώρα να συνεχίσουν το δρόμο τους. Πάντως το δυστύχημα είχε γίνει άσχημο να πάνε κάπως αργά, στο Χριστούγεννιάτικο ρεβεγιόν που τους είχαν προσκαλέσει. Καθώς λοιπόν έτρεχε το αυτοκίνητο, η δημοφιλής γυναίκα άνοιξε πρώτη το στόμα της και είπε:

Τι άσχημη πού είναι αυτή η ομίχλη!... Μά και τα παιδιά είναι τόσο άρρωστα!... Για να πούμε όμως την αλήθεια, εκείνος ο δύστυχος ο μικρός δεν έφταιγε...

'Ο άνδρας της εξακολούθησε να σκαπίνει. 'Η απάθεια κι' η ψυχραιμία της του έκαναν μεγάλη εντύπωση.

Τέλος έφτασαν στο φιλικό τους σπίτι.

Κατά τη διάρκεια του ρεβεγιόν, εκείνος καθόταν άμλητος, άκουγοντας άφημένα την πλανή του κυρία, που φλυαρούσε. Τό βλέμα του σταματούσε κάθε τόσο στη γυναίκα του, που διηγόταν με αυτήν ρέσκια το δυστύχημα κι' επανέωσε την επιδεξιότητα του άντρα της, που είχε κατορθώσει να μη σκοτώσει το παιδάκι. 'Όσο την κιντούσε, τόσο περισσότερο καταλάβαινε ότι η σκηνή εκείνη δεν είχε αφήσει κανένα ίχνος τύφωσης στην ψυχή της, ενώ αυτός δεν μπορούσε ακόμα να συνέλθει από την ταραχή του. Τά χέρι του έτρεμε κάθε φορά, που σήκωνε το ποτήρι του για να πιη κάτι.

Όσο τότε αισθανόταν πάντα ξεχωριστή περπατώντας για τη γυναίκα του. Την είχε πάρει, γιατί την είδισε ανάμεσα στον τροχό ενός σπουδαίου πολιτικού, όπως ένας σπουδαίος πολιτικός, όπως ένας σπουδαίος πολιτικός, όπως ένας σπουδαίος πολιτικός...

Τι κοινός πού είσαι, και...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ
εϋχεται
στούς αναγνώστες του
ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Καλήν Ήμέραν Άρχοντες...

Καλήν ήμεραν άρχοντες, κατ' έθιμον και μόνον, διότι λόγω κρίσεων πολλών κι' ανοικτημένων, ελάχιστοι σχετίζονται με το άρχοντικό κι' οι πιο πολλοί μαστίζονται από... μπατιρίλικο! Τ' άρχοντικά τ' όμορφα κι' αυτά στη λήθη πάγε, γιατί τ' εξαφάνισαν πολιτισμού σκαπάναι και σε πλατείες πάμπολλες και συνοικίες πλείστες, οι ούρανοι καλύπτονται από... ούρανοζούστες!

Αγγέλων πλήθη ψάλλουν με θείαν άρμονίαν, αλλ' οι Ρωμιοί τ' οίεσαν στην μουζουκομανίαν κι' οι ούρανοι άγάλλονται και χάζει η κτίσις όλη, με τις περγίτες τις τσιφτικες του γύφτου του Μα... (νόλη!)

Έκατοντάδες άτομα, μικρά και γηραιά, όνουν τ' περιόχοντα 'Παιδιά του Πειραιά' κι' ένω γεννιέται ο Κύνιος κι' οι ούρανοι άγάλλονται, θρηνώδεις... 'Επιτάφιοι' του Θωδωράκη ψάλλονται!

Εκ της Περγίας έρχονται οι μάγοι με τ' άδωρα και τριδούν τα μάτια τους, χωρίς να λείψη άρα, διότι στον αιώνα μας, τον ψεύτη και κανάνα, επικινδύνως πληθύναν οι... μάγοι και τ' άμνια. Κομπογιάντες άπειροι την πάλι διατρέχουν κι' άπληνες 'παράκειες' στους άφελεις παρέχουν κι' οι ούρανοι άγάλλονται, μ' αυτήν την άγνοσίαν, γιατί έχουν τ' ούρανια μεγάλην... πελατείαν!

Όσέσο άπ' τις καμήλες τους οι μάγοι ξεπεζεύουν και γύρω άπ' την 'Ομόνοια κατάπληκτοι χαζεύουν, γιατί δέ βλέπουν πιδάκες, σωλήνες, μουζουμπολήθρες και γαλασμένες βρίσκουν τις κλιμακοσυλήθρες! Άναστατώσεις βλέπουνε καινούργιες στην πλατεία, λιπάσματα και χώματα για λουλουδοφυτεία, γιατί τ' άνα σχέδια εκ νέου μεταβάλλονται και νταβαντούρι γίνεται κι' οι... έργολάδοι άγάλλονται!

Άστρον λαμπρόν τους μάγους μας τους οδηγεί και αλλ' αϊφνιδίως χάνεται μέσ' στην άστροκραυγή, γιατί γυρνούν στην πόλι μας, την τόσο ξελογιάστρα, '...άστερες' περισσότεροι κι' άπ' τ' ούρανού μας τ' άστρα! Μπαρντό και Δώρεν γίνονται άκόμη και γιαγιάδες κουτσές, στραβές, αλλοίωρες και σαν στραδουσιγιάδες, που γιά 'στρίλη' προσφέρονται στα λήθη τ' άκα... (λόδοι!)

Χωρίς άστέρια τρέχουνε οι μάγοι μέσ' στην πόλι και σπεύδουν τ' άσπριν τους οι Προ-ποπαιτες (όλοι, για να τους άποσπάσουνε μια κάποια προφητεία, προτού ν' αναληφώσουνε τ' άνα τους... δελτία! 'Δεκατρίαιρα' σκεπτόνται να πιάσουν άποσπώποτε, αλλ' και πάλι, οι τάλαινες, δεν πετυχαίνουν τίποτε και τ' άφωγα τους τάλληρα τ' ά... κλαίει άερισμένος, μπρός στον Ο.Π.Α.Π. που βόσκεται στον ήλιο του... (Κλαυθμόνος!)

Γιά μάγους και οι φίλιπποι εύθες μόλις μαθαίνουν, πρωτοφανή κι' άφαντάστη ψευδαίσθησι παθαίνουν και τους ζητούν έπιμόνα τ' άμνια τους να λύσουν και σύνθετα και δίδυμα τα τους εξαφάλλουν. Μπρός, όμως, στην άπατήσι, που έχουνε οι φίλιπποι,

οι Πέσσαί άναστενάζουνε και άπαρτούν περίλυποι: 'Αν έβγαιναν τ' ά... δίδυμα με μάγους και με μάγια, δέ θ' άφηνε ο Σάχης μας ποτε την... Σοφάγια!'

Χειστός γεννάται σήμερα, στη γή να περπατήσει, κι' οι τρείς οι μάγοι έχουνε σφοδρώς άγανακτήσει, γιατί έγινε στο 'Άστν μας τ' άπ' έ... άφώρητο και τείνει τ' άπατήσι να φτάση στο... άποσπώρητο! Δογής - λογής οχημάτα τ' άπάντα κατακλύζουν, φρενιάζουν βέσπες, τρικυκλα και τράλλει στριγγί... (ζούν, τ' άκαπνογόνα σύννεφα φουντώνουν τ' άϊθέρια κι' οι ούρανοι φλωμώνουν από τ' ά... καυσάεiria!)

Μ' έμποδια τόν δρόμο τους οι μάγοι συνεχίζουν, αλλ' ψυχάλες έντονες κι' άπότομες άορίζουν κι' άπ' την άνωροβάλασσα και γιά κακή τους μοίρα κι' οι τρείς τους πέφτουν, έξαφνα, σε... χείμαρρο... (πλημμύρα!)

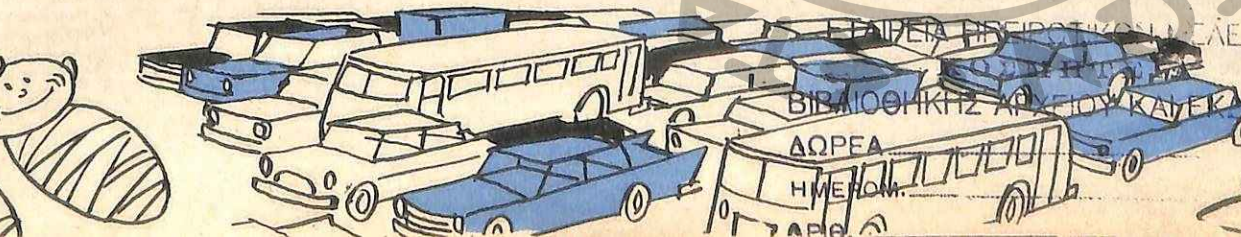
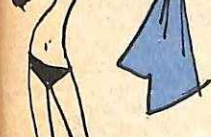
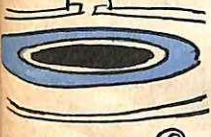
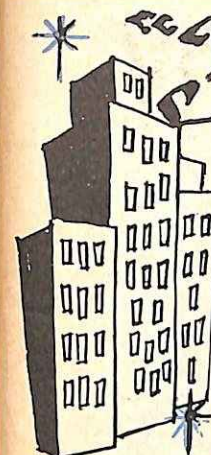
Σωστά πελάγη γίνονται όδοι και καλντερίμια, γεμάτα σανιδόφυλα κι' είδων - είδων συντοίμια κι' οι Πέσσαί, με κατάπληξιν και με άνησυχίαν, της Σαλαμίνος βλέπουνε ξανά την... ναυμαχίαν!

Μονάχα με τόν λίβανον από τ' κέντρο βγαίνουν κι' εύθες γιά τ' άπρόσδοτον τ' σπύλαον πηγαίνουν, αλλ' ούδαμω έδοίκοιται ποίμενες και βουνόλοι, γιατί όλοι έγκαθίστανται σ' άν... Άθηναν την πόλι! Ντουναί, στο 'Άστν, έοχεται και κόσμος έμπολάιος, γιά ν' άγοράση αϊκόπεδα έκτός σχεδίου πόλεως κι' ό φίρ' είπειν Κορίνθιος ύψωνει έναν μαντρότοχο σε οικόπεδο που άγόρασε κοντά στο... Διδυμάτεια!

Εν τω σπηλαίω τίκτεται ξανά τ' άφως της γνώσεως και ζούν οι μαθητόπαιδες στο φώς της άπαρν... (όσως, γιατί σχολεία δέν έχουνε τ' 'Ελνους μας οι έλλοιδοι και γίνανε τ' άφωτα' τους σωστές... πυγολαμίδες! Άηλοσες πάντως, γίνονται κι' άπάδουν πιδανόητες σχολεία ν' άποκρίθουνε και άήμοι και Κοινότητες κι' οι μαθηταί, που σήμερα, όνουν τόν 'θελον λόγον' ν' άπώνουν ν' άστράζονται στη 'φωτή των άλων'!

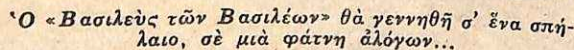
Χειστός γεννάται σήμερα, σ' της Βηθέλεμ την πόλι και μονδιασμένη βόσκεται η άνωροπάτης δλη, ό ότι κατί... Ρούμπηδες κι' άναζίζι τους τύποι, την Οικουμενη έξάλα σε νεο καθόριον! 'Όσοο άπάρε, πάντοτε, μεγάλη προσδοκία, ότι θ' άβύση γρηγορά τ' άμνος κι' η κακία, ότι τ' πνύθια Κένεντυ θ' άπτανασθή πάλι, στην διεθνή άτμόσφαιρα, που τόσα έτει βαρύνει κι' άμεινμος κι' έπ' άπειρον κάθε λαός θ' άλλάη

ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ!
ΓΙΑΡΡΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

για ένα θεό ηντιρωιή

Κ. ΠΑΔΑΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

λέει ὁ ποιητής, καὶ θα
καινούργιοι οὐρανοί. I. A.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΓΑΛΟΠΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΠΡΙΝ αρχίσω την ιστορία μου αυτή, πρέπει να σας πω, ότι είμαι ένας άνθρωπος αισθηματικός, που συγκινείται από τα λουλούδια, από τη μουσική κι' από τον ουρανό ακόμη, όταν έχει φεγγάρι και λαμπρά αστέρια. Πολλές φορές μάλιστα συγκινηθώ και χωρίς να υπάρχει κάποια συγκεκριμένη αιτία. Γενικά, είμαι τόσο αισθηματίας κι' όνειροπλός, που είναι ζήτημα αν υπάρχει στη γη δεύτερος άνθρωπος σαν κι' εμένα.

Φανταστήτε, ότι πριν από λίγο καιρό, όταν έπιασαν τα πρώτα κούρα και ήρθε στο παράθυρό μου ένας πεινασμένος σπουργιτίτης, τούρισε μερικά ψιχουλάκια και στάθηκε κρυμμένος παράμερα για να δώ αν θα τα φάει. Πραγματικά, φτερούγισε μισφοδισμένο, έφαγε τα ψιχουλάκια και στο τέλος ξαναπέταξε, κρατώντας στο ράμφος του ένα μεγάλο ψιχουλό. 'Ε, λοιπόν, θα το πιστέψετε; Αυτή η σκηνή του πεινασμένου σπουργιτίτη μ' έκανε και δάκρυσα. Υστερα απ' αυτό, θα καταλάβατε ασφαλώς ότι είναι σπάνιοι οι άνθρωποι σαν κι' εμένα. Κι' αν δεν ήμουν αυτός που είμαι, δε θα γίνονταν όλ' αυτά τα περιεργα πράγματα, που θα διαβάσετε πιο κάτω.

Εδώ κι' ένα μήνα περίπου, ο πεθερός μου έφερε μια γαλοπούλα μετρίου αναστήματος και μετρίας ηλικίας. 'Η Νίνα ήταν γεμάτη χαρά κι' ο πεθερός μου γεμάτος υπερηφάνεια για το δώρο του.

Είμαι από καλό σόι αυτή η γαλοπούλα! μου έξηγησε. Μέχρι τα Χριστούγεννα, θάχει γίνει άλλη τροφή!...

Βέβαια, συμπλήρωσε η Νίνα. Και μια και είναι η γιορτή σου, άγαπη μου, θα καλέσουμε όλο το σόι και θα τους κάνω ένα τραπέζι, που θα τους μείνει ατέλειωτο!...

Γενικά αυτές οι μεγάλες γιορτές μου φέρνουν μελαγχολία. Κι' όσο γι' αυτά τα τραπέζια, μου δίνουν στα νεύρα.

Και που είναι η γαλοπούλα; ρώτησα αδιάφορα.

Στην ταρατσα, είπε η Νίνα, μαζί με τις άλλες.

Ποιές άλλες;

Τις γαλοπούλες! Είναι πεντέξι στην πολυκατοικία, που φέρανε γαλοπούλες.

Δεν έδωσα καμιά σημασία στο γεγονός, αλλά την άλλη μέρα το πρωί, ο θυρωρός μου χαμογέλασε:

Κύριε Χριστόδουλε, είπε, η Κατινίτσα σας τρώει μια γαλά!

Φυσικά, έπειδή, δεν είχα καμιά Κατινίτσα, απάντησα.

—'Η γαλοπούλα σας! μου έξηγησε.

Και γιατί Κατινίτσα;

—Ξέρετε, είπε ο θυρωρός, επειδή είναι κι άλλοι, που φέρανε γαλοπούλες και υπάρχει φόβος να μπερδευτούν, γιατί μοιάζουν όλες, τους έδωσα στο πόδι από ένα χαρτονάκι με τα όνόματά τους. Τώρα, βέβαια, δεν ξέρω αν τις έχω βαφτίσει σωστά, γιατί μπορεί να είναι και γάλοι. Δεν πειράζει όμως! Σας τις καταλαβαίνουν και θα μάς παρεξηγήσουν!

—'Ετσι νομίζω κι' εγώ, είπα.

Χαμογέλασε ο θυρωρός και συνέχισε:

—Νά, τώρα πάω να τις ταΐσω. Τους δίνω από ένα καρούδι και τους βάζω και κάμποσο καλαμπόκι. 'Ετσι βολεύονται. Βλέπετε, τις έχω αναλάβει μέχρι το σφάσιμο.

Αυτή η άναίσθησία του Γρηγόρη του θυρωρού δε μ' άρεσε καθόλου. «Ποιός ξέρει πόσο βάρος δε μ' άρεσε τους φέρεται», συλλογίστηκα ναυσα μπορεί να τον ακολουθήσω στην Αυτή η σκέψη, μ' έκανε και τον ακολουθήσω στην ταρατσα. Κι' όταν άνοιξε το πλυσταριό, είδα τις έξι γαλοπούλες, που είχαν μαζεμένη σε μια γωνία.

Νά, αυτή στη μέση είναι η δική σας, μου είπε.

—'Η Κατινίτσα;

—Μάλιστα! Τώρα μπορεί να είναι και Κατινίτσα, αλλά δεν πειράζει.

Γύρισε και με κύτταξε ευχαριστημένος.

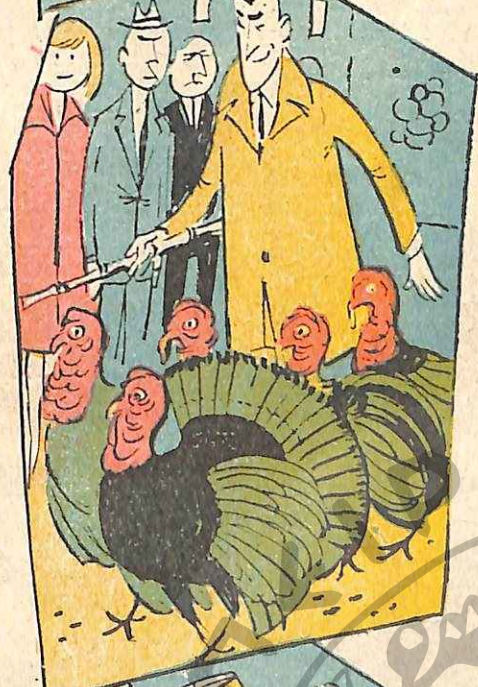
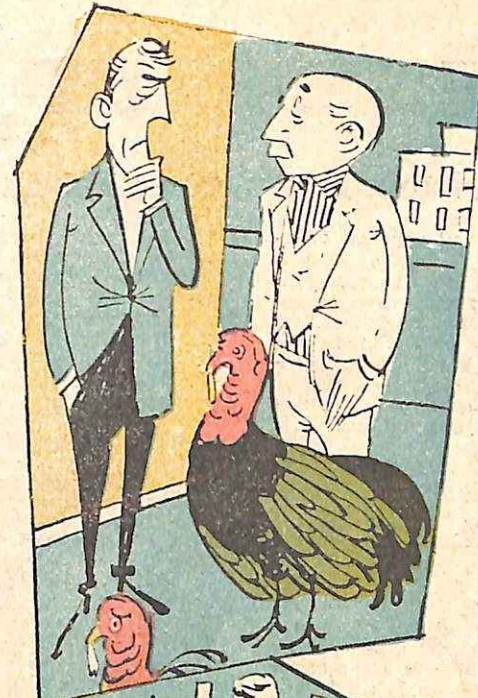
—Κύριε Χριστόδουλε, είπε. Έχετε ό,τι ποτέ σας άλλοι βρήτε γαλοπούλα;

—Ποτέ.

—Για κυττάξτε αυτήν εδώ.

—'Εκανε έτσι, έπιασε μια απ' όλες και μου την έδειξε.

—Αυτή είναι του κυρίου Παπαδόπουλου, συνέχισε. Αυτός δεν ξέρει από γαλοπούλες και μούδωσε λεφτά να του αγοράσω μια. Εγώ, βέβαια,

βαια, κύτταζε να δώ, αν είναι παχειά και δεν την πρόσεξα στα μάτια, αλλά, τέλος πάντων, μου τη σκάσανε! Σας παρακαλώ, όμως, να μην πείτε τίποτα στον κύριο Παπαδόπουλο, γιατί είναι παράξενος.

Τού το υποσχέθηκα κι' άρχισε τη δουλειά του. Τους έδωσε από ένα μικρό καρούδι με το ζόρι γιατί όπως θα ξέρετε τα καρούδια τις παγιάζουν τις γαλοπούλες, έριξε καλαμπόκι, άλλαξε και το νερό και τελείωσε. Όταν, όμως, γύρισε να φύγει, κοντοστάθηκε.

—Δε μου λέτε, είπε. Αυτή η γαλοπούλα του κυρίου Παπαδόπουλου έμένα κυττάζει, ή εσάς;

—Μάλλον έμένα.

—Βρε μυστήρια πράγματα! είπε. Άκουξ εκεί να μου πασάρουν αλλοθιούρα γαλοπούλα!

—'Εμεινα κανένα δεκάλεπτο μόνο μου με τις γαλοπούλες. Αυτά τα πουλιά πάντα μου έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση. 'Εχουν μια μεγαλοχολία άνευ προηγουμένου. Τις χαιδέψα λιγάκι, γύρισαν με κυττάζαν, με δανακάρτασαν και μου φάνηκε πως κάτι ένοιωσαν από την ευαισθησία μου.

Μόλις έφτασα στο γραφείο, έπεσα με τα μουτρα στη δουλειά, γιατί είχα άσχημα. 'Εκεί που έγραφα, όμως, έγινε κάτι παράξενο. Πάνω στα χαρτιά μου, προβάλλαν κάθε τόσο οι γαλοπούλες και με κυττάζαν με συμπάθεια. Ακόμα και η αλλοθιούρα. Το μεσημέρι που γύρισα σπίτι, η Νίνα διάβαζε ένα βιβλίο μαγειρικής.

—'Αν το βρής, αγάπη μου, τι μελετώ; είπε.

—Τι μελετάς;

—'Εναν πρωτότυπο τρόπο για να φτιάξω τη γαλοπούλα, που φέρε ο υπαίτης.

Δεν της έδωσα καμιά απάντηση, γιατί το ξέρω πως είναι άναίσθητη κι' εγωίστρια. 'Αν δεν ήταν, δε θα με παντρευότανε. Τέλος πάντων, αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Την άφησα κι' άνεβηκα άμείως στο πλυσταριό. Κι' όπως άνοιξα την πόρτα — ίσως να μην το πιστέψετε — οι γαλοπούλες παράτησαν τη γωνιά τους και ήρθαν κοντά μου, σαν να με περίμεναν. Τώρα, βέβαια, είναι γνωστό ότι οι γαλοπούλες δε μιλάνε, αλλά κάνουν κάτι περίεργα και ακατανόητα «γλούς», «γλούς». Το ξέρω. Κι' όμως σας διαβεβαιώ, ότι έπιασα κουδέντα μαζί τους, μέχρι τη στιγμή, που εξαφανίστηκα από τη φωνή του Γρηγόρη του θυρωρού.

—Μά, τί κάνετε εκεί, κύριε Χριστόδουλε; είπε. Με τις γαλοπούλες μιλάτε;

Κρατούσε μια χαρτοσακούλα γεμάτη καρούδια. Βούτηξε την πρώτη, που βρέθηκε μπροστά του και τη μπουκώσε μ' ένα καρούδι. Αγακτική και του την πήρα πάλι από τα χέρια.

—'Αν το ξανακάνης άλλη φορά, του δήλωσα, θα σε χτυπήσω. Σ' άρεσει έσένα να σε μπουκώνουν έτσι;

—Μά, κύριε Χριστόδουλε, ξέρετε...

—Ξεράδια! φώναξα. Από σήμερα κλέβονται τα καρούδια!

—Μά τότε πως θα παχύνουν; είπε. Θέλετε, δηλαδή, να βρω κανένα μπτελά από τους αλλούς;

—Δεν πρόκειται να βρή κανένα μπτελά, είπα. Κι' αν τολμήσης να πης τίποτα, θ' αρχίσω να ελέγχω τα παραφουσκωμένα κοινόχρηστα, που μας σερβίρετε και θα βγεις πολύ ηττημένος!

—Καλά, όπως νομίζετε, είπε στενοχωρημένος.

Την ίδια στιγμή έφτασε κι' ο κύριος Άναστασάπουλος, που είχε τη Γιωργίτσα. Μπήκε μέσα καταχαρούμενος.

—Πώς τα πάμε; ρώτησε. Τρώνε καρούδια;

—Τώρα τους έδωσα από ένα, είπε ο Γρηγόρης.

—Ετρίψε τα χέρια του ο κύριος Άναστασάπουλος.

—Μωρέ, έχει να γίνει φαγοπότι από τα λίγα! είπε. Τι μιση θα την στείλω στο φούρνο και την άλλη μισή θα τη στείλω στο σπίτι.

Τον συζήτησε η ψυχή μου. Έφωνα από το πλυσταριό καταφορμωμένος και κατέβηκα να δω στο. Μόλις με είδε η Νίνα, έβαλε τις φωνές.

—Μά τρελλάθηκες, είπε. Τι είναι αυτά που ακούω; Πηγαίνεις και κανείς παρεα με τις γαλοπούλες;

—'Αγανάκτησα με την άναίσθησία της τόσο πολύ, που δεν είχα πιά μάτια να την δω. Πήρα το καπέλλο μου και κατέβηκα. Στην είσοδο συναντήθηκα με τον κύριο Παπαδόπουλο. Είχε πιάσει κουδέντα με το Γρηγόρη και τον ρωτούσε αν παίρνει βάρος η γαλοπούλα.

—Είναι μια χαρά, είπε ο Θεόδωρος. 'Αν θέλετε ρωτήστε και τον κύριο Χριστόδουλο.

—Ο κύριος Παπαδόπουλος με κύτταζε ευχαριστημένος κι' ο Γρηγόρης δανακάρταζε.

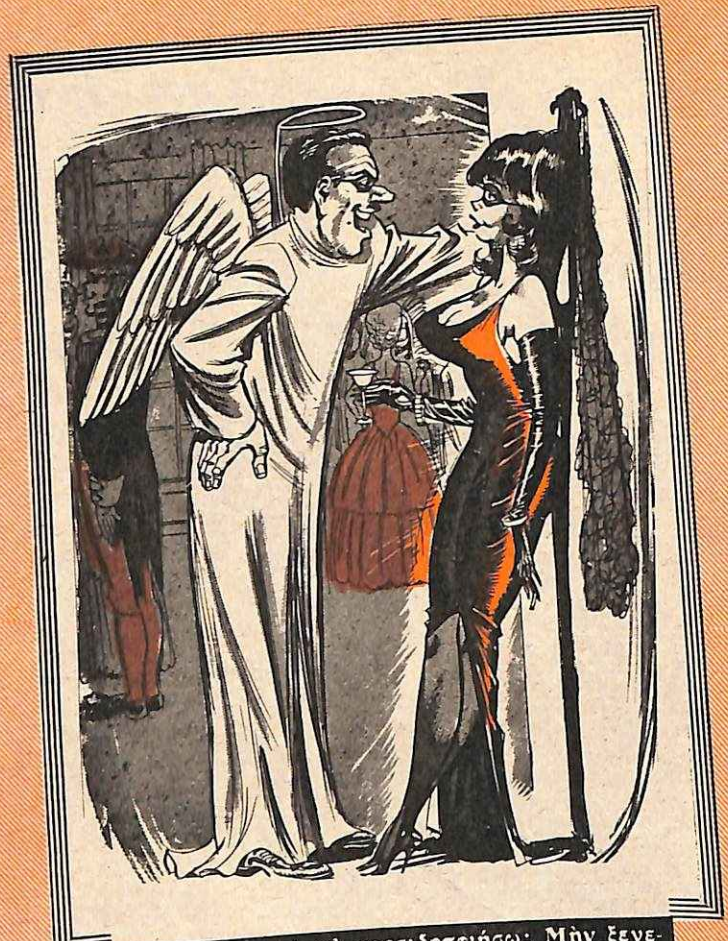
—'Ετσι; είπε.

—Μάλιστα, τον διαβεβαίωσα.

—'Εχει να γίνει φαγοπότι, που θα σκάσουν με!

—'Ετρίψε τα γέλια του εύχαριστημένος κι' έφυγε. Ο Γρηγόρης ησυχάζει.

—Σας έκανα νόημα, γιατί αθιουού είναι η

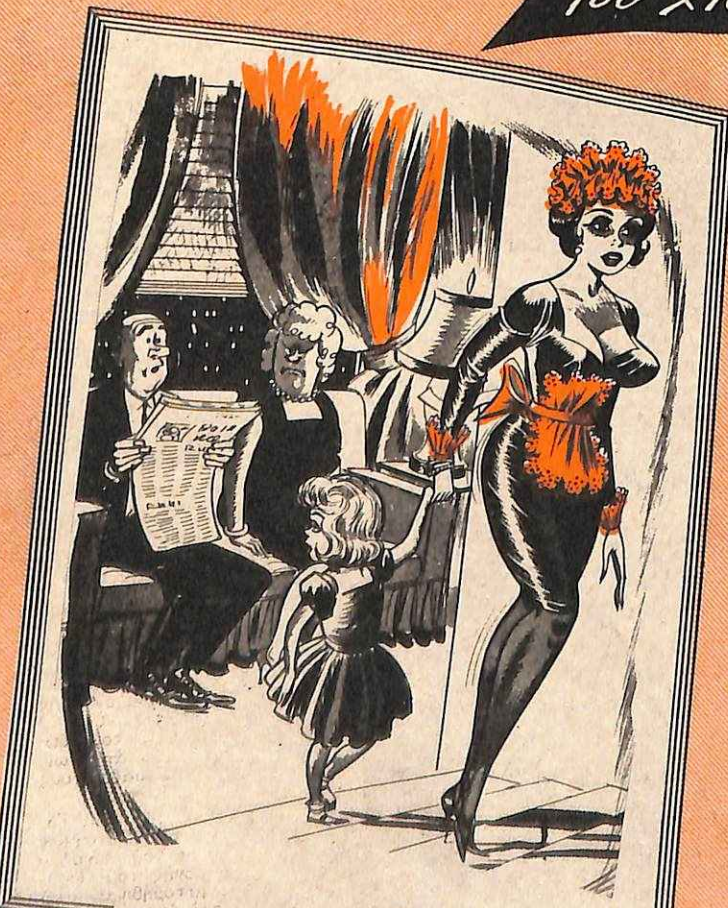

— Πρέπει να σε προειδοποιήσω: Μην ξεγελαστής απ' το κουστουμι μου, γιατί δεν είμαι... άγγελος!...

—'Εσύ είσαι η καινούργια γραμματέας του συζύγου μου; Δεν θα σε αναγνωρίσω, ποτέ, κόρη μου, από τις περιγραφές του!

Το καρρέ του Χίουμορ

— Θάρρης απάνω να μάς φιλήση, και να μάς πης «καληνύχτα», όπως και χτές το βράδυ;

— Αυτό έννοους, όταν μούλεγε, πως θα μου κάνης εικονομία τρεις χιλιάδες δραχμές;

αλλοίωση, είπε. Φοβήθηκε μή σ' ας ξεφύγει καμιά κουνέντα.

Βγήκα στο δρόμο, αμίλητος και νευρικός, μες και το βράδυ ξαναπήγα στις γαλοπούλες.

«Υστερα κύλησαν οι μέρες κι' όταν ήρθε η παραμονή των Χριστουγέννων πήγα στα μαγαζιά, ψώνισα κάτι δώρα και γύρισα κατάκοπος στο σπίτι. Μπαίνοντας, όμως, στην πολυκατοικία, βρήκα το Γρηγόρη συννεφιασμένο.

— Έσας περιμένα! είπε.
— Γιατί;
— Μουδωσαν έντολη να καθαρίσω τις γαλοπούλες, αλλά άργοπαρσα. Μήπως βέλετε να τις όητε;
— Η ενάσθητη ψυχή μου άναστατώθηκε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Μπήκα στο άσανερ κι' ανέβηκα άμέσως στην ταρτάσα. Ο Γρηγόρης μ' άκολουθούσε. Τουδωσα δυό άκατοστάκια για να έξαγοράσω τη σιωπή του και βάλανε τις γαλοπούλες στο άσανέρ.

— Μά που τις πάτε; ρώτησε.
— Είχα γίνει θηρίο.
— Σκασιμός! φώναζε.
— Πάτρησα το κουμπί και κατεβήκαμε. Έπειδή, όμως, όπως φαίνεται, δε δά είγαμε ξαναπείσι σε άσανέρ, βάλανε τέτοιες φωνές, που άναστατώθηκε η πολυκατοικία.

— Καλέ Γρηγόρη, φώναζε η κυρία Καλλιόπη, άκομη δεν τις έσφαξες;
— Λύσσαζε με την άναβήθρηά της.

— Τώρα σε λίγο θα ρήν να σφαξη έσένα, τρελλόγρια! φώναζε.
— Τι έπες;
— Τίποτα... απάντησε ο Γρηγόρης.

Φτάσαμε στο Ισόγειο και τους βρήκαμε όλους στην έσοδο.
— Πού τις πάτε τις γαλοπούλες; ρώτησε ο κύριος Άναστασόπουλος.

— Η κατάστασι είχε γίνει άκρως σοβαρή. Και σά να μην έφταναν όλα, είγαμε και τον κυριο Παπαδόπουλο με τις άπορίες του. Πρώτη φορά την έβλεπε τη γαλοπούλα του.

— Γιατί είναι αλλοίωση η δικιά μου; ρώτησε.

— Λόγω του άσανέρ, του έζηγησε ο Γρηγόρης. Είναι άσυνήθιστες βλέπετε κι' όσα νάανει...

Βρέ μυτηρία πράγματα, είπε ο άλλος. Πρώτη φορά θα φάω αλλοίωση γαλοπούλα. Και τώρα, πού τις πάτε;

— Άμέσως έβαλα όλη τη ρητορική μου τέχνη.

— Κύριοι, είπα. Έγώ έχω ένα μεγάλο μυστικό σχετικά με τις νοστιμάδες της γαλοπούλας...

— Δηλαδή; ρωτήσανε.

— Άπλουσάτα, συνέχισα, πών από το σφάξιμο, πρέπει να τις πών ένα μικρό περίπατο. Το περπάτημα κάνει το κρέας τους γλυκό και τρυφερό.

Ευχαριστήθηκε ο κύριος Άναστασόπουλος.

— Μά τότε να τις πάτε, να τις πάτε! είπε. Μία στιγμή να σ' έφ'ρω κι' ένα καλάμι, που μου βρίσκειται.

— Ανέβηκε στο διαμέρισμά του και σε δυό λεπτά μου φέρει το καλάμι. Η Νίνα πάτησε τις φωνές:

— Καλέ, είσαι με τα καλά σου; είπε.

— Σιωπή, εσύ! φώναζε. Δεν ξέρεις από γαλοπούλες...

— Άνοιξε ο Γρηγόρης την πόρτα και πήρα τους δρόμους, σαν τρελλός. Μπρός οι γαλοπούλες πίσω έγω. Η αλήθεια είναι πως δεν περπατούσαν γρήγορα, γιατί είχανε μουδιάσει από την κλεισούρα του μυσταριού. Κάτι όμως οι φωνές μου, κάτι το καλάμι, κουστοπερπατούσαν. Η πιο σβέλτη ήταν η αλλοίωση. Μια-δυό φορές, βέβαια, με σταμάτησαν στο δρόμο και με ρώτησαν πόσο τις πουλάω, αλλά τούς τα είπα έξω από τα δόντια.

— Ένας χοντρός μάστιγα με νευρίασε πάρα πολύ.

— Πόσο, βρέ αγάρι, οι γαλοπούλες;

— Μωρέ δε με παρατάς, τού φώναζε. Άντε να φας κανένα ραδίκι, να καθαρίση το αίμα σου.

Είχα τέτοια κοπάναγα το καλάμι στο κεφάλι. Έγώ, από μία ώρα περίπου, φτάσαμε κάπου εκεί πίσω από το μνημείο του Φιλοπάππου και

Η κούκλα και το καραβάκι

ΣΤΗ γωνιά του μεγάλου σαλονιού είναι στήμένο το χριστουγεννιάτικο δέντρο, στολισμένο με διάφορα παιχνιδάκια, χρυσόχαρτα, μπάλες, λαμπάκια... Η Καίτη μπαίνει στην κόμαρα και κάθεται σε μία πολυθρόνα, αντίκρου στον άντρα της, τον Πιέρ.

ΚΑΙΤΗ: Ούφ, πόσο κουραστική άπόψε, μ' όλα τα παιδάκια, που ήρθαν εδώ!

ΠΙΕΡ: Μην τ' ός αυτό. Ήταν για κατήρι του μικρού μας Μαρσέλ.

ΚΑΙΤΗ: Μά, φυσικά, δεν τ' είπα για να παραπονεθώ. Ήταν μία φυσική εκδήλσι, άπ' το σωματικό κόπο... Κατά τα άλλα, είμαι ένθουσιασμένη. Ο Μαρσέλ κοιμάται τώρα, υ' ένα εύχρηστομένο χαμόγελο στα χείλιτά του.

ΠΙΕΡ: Είναι μία ίκανοποίησι για τους μεγάλους, να μπορούν να χαρίσουν λίγες στιγμές χαράς στα μικρά αυτά πλαστιάκια...

Δεν είδες με πόση έκστασι κύτταζαν τα παιχνιδάκια, πώς λάμπανε τα ματάκια τους, τί χέλι ήρε το βλέμμα τους;

ΚΑΙΤΗ: Έμεις μέναμε στο περιβώριο, κοντά τους. Όλη η βραδυά άηθε σ' αυτά, και μόνο σ' αυτά.

ΠΙΕΡ: Κι' όμως, αν ήθελες να γυρίσεις λίγα χρόνια πίσω — όχι λίγα, πολλά — θα θυμόσουν, Καίτη, πως σ' ένα δέντρο χριστουγεννιάτικο έγινε η πρώτη μας συνάντησι!

ΚΑΙΤΗ (με χαμόγελο): Ναι, αλήθεια.

ΠΙΕΡ: Θυμάσαι;... Στο σπίτι της θείας σου μαζετώχαμε όλοι οι πιστοίκοι των φιλικών σπιτιών, για να πάρη κανένας το δωράκι του. Η θεία σου έπαιζε πιάνο, κάποιο ρομαντικό κομμάτι του παλιού καιρού, Ο μπαμπάς κι' η μαμά σου καμάωναν την κορούλα τους... Φορούσε ένα άσπρο φορματάκι, κεντημένο με άνεμάνες. Ήσουν η πιο χαριτωμένη της βραδυάς... Με ήρες άπ' το χέρι κι' μ' έφερες κοντά στο δέντρο, για να μου δώσουν το δώρο μου. Ο αριθμός, που κρατούσα, κέρδιζε μία κούκλα. Ο δικός σου ένα καραβάκι.

ΚΑΙΤΗ: Θυμάσαι; Τι άναπο-

ΠΙΕΡ: Θυμάσαι;... Στο σπίτι της θείας σου μαζετώχαμε όλοι οι πιστοίκοι των φιλικών σπιτιών, για να πάρη κανένας το δωράκι του. Η θεία σου έπαιζε πιάνο, κάποιο ρομαντικό κομμάτι του παλιού καιρού, Ο μπαμπάς κι' η μαμά σου καμάωναν την κορούλα τους... Φορούσε ένα άσπρο φορματάκι, κεντημένο με άνεμάνες. Ήσουν η πιο χαριτωμένη της βραδυάς... Με ήρες άπ' το χέρι κι' μ' έφερες κοντά στο δέντρο, για να μου δώσουν το δώρο μου. Ο αριθμός, που κρατούσα, κέρδιζε μία κούκλα. Ο δικός σου ένα καραβάκι.

ΚΑΙΤΗ: Θυμάσαι; Τι άναπο-

ΠΙΕΡ: Θυμάσαι;... Στο σπίτι της θείας σου μαζετώχαμε όλοι οι πιστοίκοι των φιλικών σπιτιών, για να πάρη κανένας το δωράκι του. Η θεία σου έπαιζε πιάνο, κάποιο ρομαντικό κομμάτι του παλιού καιρού, Ο μπαμπάς κι' η μαμά σου καμάωναν την κορούλα τους... Φορούσε ένα άσπρο φορματάκι, κεντημένο με άνεμάνες. Ήσουν η πιο χαριτωμένη της βραδυάς... Με ήρες άπ' το χέρι κι' μ' έφερες κοντά στο δέντρο, για να μου δώσουν το δώρο μου. Ο αριθμός, που κρατούσα, κέρδιζε μία κούκλα. Ο δικός σου ένα καραβάκι.

ΚΑΙΤΗ: Θυμάσαι; Τι άναπο-

ΠΙΕΡ: Θυμάσαι;... Στο σπίτι της θείας σου μαζετώχαμε όλοι οι πιστοίκοι των φιλικών σπιτιών, για να πάρη κανένας το δωράκι του. Η θεία σου έπαιζε πιάνο, κάποιο ρομαντικό κομμάτι του παλιού καιρού, Ο μπαμπάς κι' η μαμά σου καμάωναν την κορούλα τους... Φορούσε ένα άσπρο φορματάκι, κεντημένο με άνεμάνες. Ήσουν η πιο χαριτωμένη της βραδυάς... Με ήρες άπ' το χέρι κι' μ' έφερες κοντά στο δέντρο, για να μου δώσουν το δώρο μου. Ο αριθμός, που κρατούσα, κέρδιζε μία κούκλα. Ο δικός σου ένα καραβάκι.

ΚΑΙΤΗ: Θυμάσαι; Τι άναπο-

ΠΙΕΡ: Θυμάσαι;... Στο σπίτι της θείας σου μαζετώχαμε όλοι οι πιστοίκοι των φιλικών σπιτιών, για να πάρη κανένας το δωράκι του. Η θεία σου έπαιζε πιάνο, κάποιο ρομαντικό κομμάτι του παλιού καιρού, Ο μπαμπάς κι' η μαμά σου καμάωναν την κορούλα τους... Φορούσε ένα άσπρο φορματάκι, κεντημένο με άνεμάνες. Ήσουν η πιο χαριτωμένη της βραδυάς... Με ήρες άπ' το χέρι κι' μ' έφερες κοντά στο δέντρο, για να μου δώσουν το δώρο μου. Ο αριθμός, που κρατούσα, κέρδιζε μία κούκλα. Ο δικός σου ένα καραβάκι.

ΚΑΙΤΗ: Θυμάσαι; Τι άναπο-

ΠΙΕΡ: Θυμάσαι;... Στο σπίτι της θείας σου μαζετώχαμε όλοι οι πιστοίκοι των φιλικών σπιτιών, για να πάρη κανένας το δωράκι του. Η θεία σου έπαιζε πιάνο, κάποιο ρομαντικό κομμάτι του παλιού καιρού, Ο μπαμπάς κι' η μαμά σου καμάωναν την κορούλα τους... Φορούσε ένα άσπρο φορματάκι, κεντημένο με άνεμάνες. Ήσουν η πιο χαριτωμένη της βραδυάς... Με ήρες άπ' το χέρι κι' μ' έφερες κοντά στο δέντρο, για να μου δώσουν το δώρο μου. Ο αριθμός, που κρατούσα, κέρδιζε μία κούκλα. Ο δικός σου ένα καραβάκι.

ΚΑΙΤΗ: Θυμάσαι; Τι άναπο-

ΠΙΕΡ: Θυμάσαι;... Στο σπίτι της θείας σου μαζετώχαμε όλοι οι πιστοίκοι των φιλικών σπιτιών, για να πάρη κανένας το δωράκι του. Η θεία σου έπαιζε πιάνο, κάποιο ρομαντικό κομμάτι του παλιού καιρού, Ο μπαμπάς κι' η μαμά σου καμάωναν την κορούλα τους... Φορούσε ένα άσπρο φορματάκι, κεντημένο με άνεμάνες. Ήσουν η πιο χαριτωμένη της βραδυάς... Με ήρες άπ' το χέρι κι' μ' έφερες κοντά στο δέντρο, για να μου δώσουν το δώρο μου. Ο αριθμός, που κρατούσα, κέρδιζε μία κούκλα. Ο δικός σου ένα καραβάκι.

ΚΑΙΤΗ: Θυμάσαι; Τι άναπο-

ΠΙΕΡ: Θυμάσαι;... Στο σπίτι της θείας σου μαζετώχαμε όλοι οι πιστοίκοι των φιλικών σπιτιών, για να πάρη κανένας το δωράκι του. Η θεία σου έπαιζε πιάνο, κάποιο ρομαντικό κομμάτι του παλιού καιρού, Ο μπαμπάς κι' η μαμά σου καμάωναν την κορούλα τους... Φορούσε ένα άσπρο φορματάκι, κεντημένο με άνεμάνες. Ήσουν η πιο χαριτωμένη της βραδυάς... Με ήρες άπ' το χέρι κι' μ' έφερες κοντά στο δέντρο, για να μου δώσουν το δώρο μου. Ο αριθμός, που κρατούσα, κέρδιζε μία κούκλα. Ο δικός σου ένα καραβάκι.

ΚΑΙΤΗ: Θυμάσαι; Τι άναπο-

ΠΙΕΡ: Θυμάσαι;... Στο σπίτι της θείας σου μαζετώχαμε όλοι οι πιστοίκοι των φιλικών σπιτιών, για να πάρη κανένας το δωράκι του. Η θεία σου έπαιζε πιάνο, κάποιο ρομαντικό κομμάτι του παλιού καιρού, Ο μπαμπάς κι' η μαμά σου καμάωναν την κορούλα τους... Φορούσε ένα άσπρο φορματάκι, κεντημένο με άνεμάνες. Ήσουν η πιο χαριτωμένη της βραδυάς... Με ήρες άπ' το χέρι κι' μ' έφερες κοντά στο δέντρο, για να μου δώσουν το δώρο μου. Ο αριθμός, που κρατούσα, κέρδιζε μία κούκλα. Ο δικός σου ένα καραβάκι.

ΚΑΙΤΗ: Θυμάσαι; Τι άναπο-

ΠΙΕΡ: Θυμάσαι;... Στο σπίτι της θείας σου μαζετώχαμε όλοι οι πιστοίκοι των φιλικών σπιτιών, για να πάρη κανένας το δωράκι του. Η θεία σου έπαιζε πιάνο, κάποιο ρομαντικό κομμάτι του παλιού καιρού, Ο μπαμπάς κι' η μαμά σου καμάωναν την κορούλα τους... Φορούσε ένα άσπρο φορματάκι, κεντημένο με άνεμάνες. Ήσουν η πιο χαριτωμένη της βραδυάς... Με ήρες άπ' το χέρι κι' μ' έφερες κοντά στο δέντρο, για να μου δώσουν το δώρο μου. Ο αριθμός, που κρατούσα, κέρδιζε μία κούκλα. Ο δικός σου ένα καραβάκι.

ΚΑΙΤΗ: Θυμάσαι; Τι άναπο-

διά! Έσύ πρώτος κατάλαβες άπ' τη ματιά μου πόσο ήθελα την κούκλα, που κρατούσες...

ΠΙΕΡ: Και κάναμε ανταλλαγή. Σούδωσα την κούκλα να παίζης... Ήταν η καρδιά μου, αυτή... Και σύ μου χάριες το καραβάκι, που με ταξίδευε τον άλλο χρόνο στη Γαλλία, για σπουδές. Ξεχαστήκαμε...

ΚΑΙΤΗ: Τα παιδιά έχουν τη μνήμη στα μάτια. Ξεχνούν εκείνους, που δεν τους βλέπουν πιά.

ΠΙΕΡ: Κι' όμως, όταν ξανασυναντηθήκαμε, έπειτα από δέκα χρόνια, σ' ένα δέντρο χριστουγεννιάτικο και πάλι, θυμηθήκαμε ό ένας τον άλλο. Σε ρώτησα για την κούκλα μου.

ΚΑΙΤΗ: Την είχα κρυμμένη. ΠΙΕΡ: Το καραβάκι όμως είχε ναυαγήσει σε κάποια ξέρα! Κι' έτσι άπόμεινα εδώ, κοντά σου, χωρίς διάθεσι ν' άπομακρυνθώ πιά από σένα...

Σε λίγες μέρες, συνεννοηθήκαμε πως θα φτιάξουμε το δέντρο μας, το οικογενειακό μας δέντρο αυτή τη φορά.

ΚΑΙΤΗ: Ναι, ναι, τί καλά, που τα θυμάσαι, Πιέρ! Τα Χριστούγεννα είχαν, θαρρείς, κάποια μυστική έπιτροπή στη ζωή μας... Και το οικογενειακό μας δέντρο άρχισε να δίνει τον πρώτον καρπό: το Μαρσέλ μας...

Είναι ώρα να κυττάζη κανείς τα περασμένα δίχως θλίψη και μεταμέλεια.

ΠΙΕΡ: Είναι πιδό όμορφο άκόμα να μπορή ν' άνενίση το μέλλον με θάρρος, με πεποίθησι και πίστι. Η οικογενειακή ζωή μας άρχισε άπ'ό ένα δέντρο χριστουγεννιάτικο, που σκorpίζει δώρα και χαρές...

ΚΑΙΤΗ: Ναι, και στους μεγάλους, Πιέρ.

ΠΙΕΡ: Σου είχα έμπιστευθή τότε μία κούκλα. Και μου τη φύλαξες δέκα χρόνια, για να μου την παραδώσεις ζωντανή, γεμάτη αισθήματα, καρδιά, αγάπη. (Τη φιλάει). Άβριο έχουμε τη γιορτή μας, Καίτη. Γιορτάζει το οικογενειακό μας δέντρο. Χρόνια πολλά, αγάπη μου!

ΚΑΙΤΗ: Κι' εύτυχισμένα, Πιέρ. (Πέφτει στην άγκαλιά του).

ΠΙΕΡ ΝΤΟΜΙΝΙΚ

Παρακολούθησε άπό το σημεινόν λαηνηγοιζό Χριστουγεννιάτικο μυστήσώρημα της έλκεκτής ανγγραφείας

». ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΤ — ΜΠΟΤΚΟΤΒΑΛΑ

ΧΡΥΣΩΜΕΝΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

Πρόκειται για την πονεμένη ιστορία μιας μεγάλης αγάπης, που περνάει άπό τις πιο σκληρές δοκιμασίες και τις πιο συγκλονιστικές περιπέτειες. Η Τερέζα, μία όμορφη και πλούσια κοπέλα της Αθήνας είναι τρελλά έρωτευμένη μ' ένα φτωχό νέο άρχιτέκτονα, το Χάρι Γέορτζα. Ο πατέρας της Τερέζας, ο Χρόνης Λύμιας, μεγάλος τεχνικός έταπεινός, δεν άναγνωρίζει καμιά άλλη διασώσιμη λύση, παρά μόνο το γάμο, και σ' αυτή τη μανία του στο όμορφο και πολυτέλές σπίτι τους δε μιλούν για τίποτ' άλλο, παρά για δουλειές έπιτοπτες πάντα και για λεφτά. Ο Λύμιας φέρνει να τον ζώνη συνένοχο στη Χάρι Γέορτζα, μ' άδεν καταπίει μια άπιστευτη τραγωδία, μία τραυματική κατάσταση. Κι' όμως ύπάρχει μία δύναμη, που μπορεί να ζώνη δαμάτα κι' η δύναμη αυτή είναι η αγάπη...

τις παρατήρησε να βοσκίζουν, αλλά φαίνεται πως δεν είχανε όρεσι. Αντί να τσιμπολογήσουν τίποτα, μαζεύτηκαν γύρω μου και με κυττούσαν. Είναι περιττό να σας πω ότι εννοίωσα γι' άλλη μία φορά ραβδιά συγκινησι, μέχρι που δακρυσά.

Γύρισα στην πολυκατοικία κατά τα μεσανυχτά, ύπολογίζοντας ότι θα τους βρω να κοιμούνται. Αυτοί βα τους βρω να κοιμούνται. Αυτοί βα τους βρω να κοιμούνται. Αυτοί βα τους βρω να κοιμούνται.

Από τα μέσα Δεκεμβρίου, ο Λευκός Οίκος άλλαζε όψη, καθώς στολίζόταν με τις πατροπαράδοτες χριστουγεννιάτικες διακοσμήσεις.

Πάρ' όλο το μέγεθος και τη μεγαλοπρέπεια τους, οι αϊθουσές έπαρναν την εμφάνισι του τυπικού αμερικανικού άγροκτηματος, με την άψογη παρουσία της χριστουγεννιάτικης πρασινάδας. Χώλι από τις πόρτες, που μεγάλων, τα καταπατάκια γυό και πρσινες κυλινδρικές λουρίδες, στέλλιν τις σκάλες, στεφάνων τους καθρέπτες και τα πλαίσια των πορτραίτων και διακοσμούσαν άκόμη και τους πολυέλαιους. Σε κάθε δωμάτιο, τα κρουσάλλια άνεθοδεύα ήταν γεμάτα με δροσερά άσπρα και κόκκινα λουλούδια.

Το κέντρο όμως της γενικής προσοχής, ήταν το τεράστιο χριστουγεννιάτικο δέντρο, που η κυρία Κέννεντυ τοποθετούσε στο Γαλαξίο δωμάτιο, την κεντρική αϊθουσα δεξιώσεων του Λευκού Οίκου.

Ήταν ένα όμορφο σχήματος έλατο, που είχε ύψος δεκαοχτώ πόδια και μόλις άφηνε θέσι για να τοποθετηθώ ένα χρυσό άστέρι, μεταξυ της κορυφής του και της μεγαλύτερης όροφής, με τα ώραιότατα ανάγλυφα σχέδια.

Έπειδή ήθελεν να είναι ένα πραγματικό «παιδικό δέντρο», η κυρία Κέννεντυ και οι διακοσμητές, έφρόντιζαν τα στολίσια του δέντρου να είναι έμπνευσμένα άπό τον «Καρυσθραστή», το γνωστό μπαλέτο του Τσαϊκόφσκυ.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

Τα μικρά φώτα είχαν το σχήμα κεριών και μία βελουδένια κορδέλλα, άπαλλο γαλαξίο χρώματος, άγκάλιαζε το δέντρο όλόκληρο και συγκρατούσε το μεγάλο αριθμό των δώρων: μικρά ζωάκια, κούβες των άφάεθτων, μικρά μουσικά όργανα, παιχνιδάκια άπό πλεχτό άχυρο και γλυκίσματα και ζαχαρώδη, που κρέμονταν άπό κάθε κλαδί του δέντρου.

— Γιατί κλαίς; με ρώτησε ο Φώτης, ενώ μου σήκωνε τουφερά το πηγούνι.

«Ο ΓΑΛΑΖΙΟΣ ΔΟΥΝΑΒΙΣ»

ΚΟΝΤΕΥΕΙ να δημερώσει, μα έγω, χωμένη βαθειά στην πολυθρόνα μου, άθεατη σχεδόν στη μισοσκότεινη γωνιά της σάλας, εξακολουθώ να παρακολουθώ το χορό των προσκεκλημένων της κόρης μου, που σήμερα κλείνει τα δεκαοχτώ της χρόνια.

Όλο το σπίτι είναι πλημμυρισμένο από λευκοδένδρα, μουσική και χαρούμενα νιάτα, μα η δική μου καρδιά είναι σφιγμένη από ανησυχία. Παρ'ότι τών μοναχοκόρη μου που γερνεί αδιάκοπα με τον ίδιο νεαρό άγνωστο, ένα ψηλό ξανθό αγόρι, που την κυττάζει βαθειά στα μάτια κι' εκείνη το άπαντά με βλέμματα γλυκά και με δειλά χαμόγελα, ενώ στα μάγουλά της ανθίζουν δυο φλογισμένα τριαντάφυλλα. Είναι φανερό πως ανάμεσά τους έχει γεννηθεί κάτι πρωτόγνωρο και θαυμάσιο ένας δυνατός και ωραίος έρωτας.

Μα είναι ακριβώς αυτή η απόκλιση που με τρομάζει γιατί λίγος πόνος πέθανε ο άντρας μου, που είχε έλθει να το υποσχέσω πως θα έκανα ό,τι μπορούσα για να πνιγρώ την μοναχοκόρη μας με το γυναικό συνταίριό του για να μην κινδυνεύει να διαλυθεί η επιχείρησή, που ήταν ό σκοπός της ζωής του. Τού το είχα υποσχεθεί και τώρα δεν περιμένα παρά μόνο να τελειώσει η Λένα το γυμνάσιο για να της μιλήσω γι' αυτό το γάμο.

Και να που αυτός ο άγνωστος νέος ήρθε να καταστρέψει τη γαλήνη μας. Μά πρέπει να προσπαθώ να κάνω κάτι πριν προφθάσει ο έρωτας να γίνω πολύ βαθύς και δυνατός στην καρδιά της Λένας.

Επί τέλους, οι προσκεκλημένοι αρχίζουν να φεύγουν και μόνο εκεί

νος δεν φαίνεται να βιάζεται. Καθισμένος δίπλα στο πικ-άπ αλλάζει τους δίσκους και κάπου-κάπου σηκώνει το βαθύ έρευνητικό βλέμα του και με κυττάζει. Μα μονάχα όταν η σάλα έχει αδειάσει έντελώς, αποφορτίζει να σηκωθεί και να έρθει προς το μέρος μου κρατώντας στο χέρι τού ένα δεματάκι.

Σας έφερα ένα μικρό δώρο, μου λέει, μιλώντας καλά ελληνικά, μα με μία προφορά έντονα ξενική. Η Λένα μου είπε πως αγαπάτε τη μουσική.

Ο Φράντς, είναι Βιεννέζος, μου έξηγεί με φωνή γεμάτη ένθουςιασμο και περηφάνεια η κόρη μου, μα ο πατέρας του είναι Έλληνας. Σου έφερε ένα δίσκο, μαμά, που από τη μία πλευρά έχει ένα πορτί πουρί από Βιεννέζικα βάλς και από την άλλη το «Γαλάζιο Δουνάβι» του Στράους.

Θα ήθελα ακόμα συνεγείει ο νέος ενώ κάθεται άντρκου μου, να σάς μιλήσω για μένα... για την Λένα και μένα. Γνωριστηκάμε με μία έκδρομη πριν από δυο μήνες και ανάμεσά μας έχει γεννηθεί μία αγάπη βαθειά και δυνατή. Γι' αυτό θα σας παρακαλώ να με δεχθείτε μία απ' αυτές τις ημέρες μαζί με τον πατέρα μου.

Ετοιμάζομαι να τον διακόψω, να άρνηθώ κάθε τέτοια συζήτηση, να τού πω πως η Λένα πρέπει να παντρευτεί έναν άλλο. Τα λόγια, οι φράσεις σχηματίζονται στο μυαλό μου, μα δεν φτάνουν στα νείλη μου, δεν μπορούν να φτάσουν γιατί πνιγούνται μέσα στα κύματα της μουσικής του «Γαλάζιου Δουνάβι» που η Λένα έχει τοποθετήσει στο πικ-άπ.

Θέλω να μιλήσω, μα τα λόγια είναι αδύνατο να φτάσουν στα νείλη μου, και σ' αναγκάζω να κλείσω

Ένα τραγούδι - Μιά ιστορία

σχηματίζονται και στη σκέψη μου, καθώς οι αναμνήσεις φτερουγίζουν στα περασμένα. Μου φαίνεται πως είμαι σκυμμένη και πάλι πάνω από το αγαπημένο ποτάμι του Στράους και καρδεφίτις στα νερά του το πρόσωπό μου, ένα πρόσωπο άγνωστο και νεανικό, πλασισμένο από μακριά μαλλιά, που ανεμίζουν στο αέρα. Κι' ολόγυρά μου έρχονται κι' άλλα πρόσωπα, το ίδιο νεανικά και άγνωστα με το δικό μου, με σώματα λυγρά και με βλέματα φορτωμένα από όνειρα. Όλοι οι συμφοιτητές και οι συμφοιτήτριές μου, που ήταν μαζί μου σ' εκείνη την αλυσμένη έκδρομή!

Υστερα όλα τα άλλα πρόσωπα, όλα τα άλλα μάτια χάνονται και μένω μονάχα δυο μαύρα μάτια, παράξενα γελαστά και σοβαρά μαζί. Είναι τα μάτια του Φώτη, τού νεαρού γιατρού, που αντίκρισα σκυμμένο από πάνω μου, όταν συνήλθα σε κάποιο νοσοκομείο, ύστερα από ένα μικρό αυτοκινητιστικό δυστύχημα, που μου είχε συμβεί σ' ένα δρόμο της Βιέννης.

Περίεργη συλλογιστικά μηχανικά, ένας Αυστριακός με μαύρα μάτια! Μα την ίδια στιγμή εκείνος μου μίλησε ελληνικά:

Μην ανησυχείτε, δεσποινίς, δεν έχετε τίποτα σοβαρό. Εύτυχώς ο οδηγός είχε γερά νεύρα και φρονήσε εγκαίρως.

Βιέννη! Η πόλη της μουσικής, της χαράς, του ρομαντισμού...

Μου φαίνεται πως περπατώ και πάλι στα γραφικά δρομάκια των ολάνθιστων πόρκων της, πως σταματώ γεμάτη θαυμασμό μπροστά στη τέχνη των μνημείων της, πως αντίκριζω έκστατικα τα μεγαλόπερα ανάκτορά της και πάλι μου νοιζώ πως ξεναγώμαι την ψηλή σιλουέτα του Φώτη, τού πιο υπέροχου και ευγενικού νεαρού.

Όλη την ημέρα τριγυρίζαμε στα

Κι' εγώ σ' αγαπώ γλυκό μου κορίτσι, μου ψιθύρισε εκείνος, ενώ μ' έσφιγγε στην αγκαλιά του. Κι' εγώ σ' αγαπώ παράφορα. Σ' αγαπήσα από την πρώτη στιγμή, που σ' αντίκρισα χλωμή και αναίσθητη στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Έμεινα πλάι σου όλη τη νύχτα, ενώ σου κοιμάσουν παρ' όλο που ήξερα πως δεν υπήρχε κίνδυνος. Με τών έρχομό σου, μου άλλαξες τη ζωή, μου γέμισες την άπερστη μοναξιά μου σ' αυτή τη ξένη χώρα. Κι' εγώ δεν θέλω να σε χάσω, δεν μπορώ να σε χάσω, αγάπη μου! Πες μου πως θα μείνεις γι' αυτόν τον καιρό μαζί μου εδώ στη Βιέννη!

Θα μείνω, Φώτη, ναί, θα μείνω γι' αυτό μαζί σου. Τού ψιθύρισα εύχυσμένη.

Μα εκείνος ύστερα από τού σύντομο εκείνο ζήτημα, είχε ξαναγίνει σοβαρός.

Όχι Γιάουλα, μου είπε, δεν μπορούμε να τού κάνουμε αυτό, δεν είναι σωστό να σε αναγκάσω να πάρεις μία τόσο μεγάλη απόφαση, έτσι γρήγορα και ίσως επιπόλαια. Έστω γρήγορα και ίσως επιπόλαια, μα κυρία από τη γοητεία της Βιέννης κι' αν ακόμα και τότε έσομαι λουήης να μ' αγαπάς κι' αν η σύτη σου γι' αυτό σου δίνει τη παύση: ν' αφήσεις γι' αυτό την παύση και τούς δικούς σου, γράψε μου να έρθω να σε πάρω.

Μα δεν ήθελε ποτέ ούτε πήρα ούτε απάντησε στο γράμμα, που τού έγραψα. Πολλά χρόνια ύστερα από τού γάμο μου, η μητέρα μου, μόλις πως είχε βοή τη γράμμα, μου είχα έτοιμο γι' αυτό τού μήνα μου, Άνοιξη τού φέλλου, τού διαβάσε και τρισμαγμένη από τού απόφαση μου να φύγω μακριά, τού αντικατέστησε μ' ένα άλλο ανησυχία.

Το τράινο έτρεχε προς την Ελλάδα. Μετά τού άπογευματινού λιποπύρι, μία ευνοητική δρασούλα τύλιξε την πλάσι κι' έφερε στο βαγόνια όλες τις ευωδίες τού θυμαριού και τού πεύκου της Αττικής. Ο ήλιος είχε χαθεί πίσω από τις άπαλές κομψιές των βουνών κι' ο ουρανός λαμπύριζε κρυστάλλινος με τού ακαθόριστο γράμμα τού δειλινού: κάτι ανάμεσα στο χρυσό και στο μενεζεδένιο, στο ροδίνο στο γαλανό και στο πράσινο τού σμαραγδιού. Άπαντα σ' αυτό τού φόντο διαγραφόταν πού και πού μία καθαρή πινελιά: η σκοτεινή σιλουέτα κανονής κυπριακού, δίπλα σε κάποιο καταναλωτικό. Τότε η Τερέζα ένθουσιαζόταν και σκουτούσε την αδελφή της.

Κύττα όμορφη, που την έχει η γή μας, κύττα όμορφη, Βάντα!...

Η μικρή έρχιχε μία γρήγορη ματιά και ξαναγύριζε στο συνεπιβάτη τους, γι' να πετάξει κανένα άστείο. Τότε τα μαύρα στοχαστικά μάτια της Τερέζας, της μεγάλης, έπαιρναν μία αυστηρή έκφραση και τα χείλη της σφιγγόταν ανεπαίσθητα.

Άλλος τύπος η Τερέζα, που είχε κλείσει τα είκοσιδυο της χρόνια. Περνούσε μόλις δυο χρόνια την αδελφή της κι' όμως θά την έκανε κανείς αρκετά πιο μνηστή. Τό πρόσωπό της ήταν μάλλον μακρουλό, τα χαρακτηριστικά της λεπτά, εύκινητα, κάτω από ένα δέρμα μελαχρινό, λείο και κλαυό. Τα μαλλιά της έδενναν, σχηματίζαν ένα αρμονικό πλαίσιο σ' αυτό τού νεανικό προσωπάκι, που, παρ' όλη κάποιον απειροπαθή, άναδινε κι' αυτό μιάν απριλιάτικη δρασιά και βάλεγε κανείς κάποιο άρωμα παιδικής καθαρότητας. Τό πρόσωπό της Βάντας, στρογγυλό πιο παιδικό, ήταν ζωηρό με τού γέλιο. Δύσκολα θά μπορούσε να φανταστεί κανείς αυτό τού αγνό

Μου χρειάζεται να καταβάλω μία υπεράσπρωτη προσπάθεια γι' να σου μιλήσω την ταραχή μου. Ο γάμος τού Φώτη! Συλλογίζομαι. Πόσο παράξενη είναι η ζωή! Κι' εγώ... έχω τού δικαίωμα να καταστρέψω την ευτυχία της κόρης μου, όπως δική μου υπήρξε κατέστρεψε κάποτε τή δική μου. Όχι χίλιες φορές όχι!...

Ναί, τον γνωρίζω λίγο, σ' παντώ με φωνή που προσπαθεί να δείξω ήρεση, τών γνώρισα κάποτε σε μία έκδρομη στη Βιέννη. Θά σ' απαντήσω, λοιπόν και τούς δυο τού άπογευματινής Κυριακής.

Ο Φράντς και η Λένα κυττάζονταί με μάτια που λαμπύρουν, ενώ η Τερέζα έμεινε μόνη, τών συντάξει και φεύγει. Η Λένα τών νοδίζει μένοι τήν πόρτα, ενώ εγώ τρέχω στο δωμάτιό μου γι' να κλείσω τή δίσκα που πλημμυρίζουν τήν

Ναί, λοιπόν, που θά χαρίσουμε... Δεν θέλω να χαρίσουμε... Δεν θέλω να σε χάσω. Σ' αγαπώ!

Μα βλέποντας την πονεμένη έκφραση, που είχε πάρει τού πρόσωπό του, έγειρα στην αγκαλιά του, λέγοντας του με λυγμούς:

Ναί, λοιπόν, που θά χαρίσουμε... Δεν θέλω να χαρίσουμε... Δεν θέλω να σε χάσω. Σ' αγαπώ!

(Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΗ) ΓΙΟΥΛΑ Δ.

ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΛΙΣΕΙΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΔΥΟ ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΑ
ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙΑ

ΤΟ γέλιο της Βάντας, κρυστάλλινό, σκέπαζε τού θόρυβο τού τράινου. Κάθε τόσο η Τερέζα, η αδελφή της, τή σκουτούσε:

Σιγά, Βάντα! Σιγά!...

Η κοπέλλα, όμως, ξεκαρδίζόταν στα γέλια και τα μάγουλά της, βελουδένια, ολόδροσα, γίνονταν ρόδινα κι' έμοιαζαν με τριαντάφυλλα τού Άπριλη. Τα ολόγυλα μάτια της, αγνά, παιδικά, γελούσαν κι' αυτά κι' έμοιαζαν μ' ένα κομμάτι ουρανού. Τό πλούσιο στήθος της κοπέλλας κυμάτιζε κάτω από τήν ανάλαφρη λευκή μπλούζα, φιδιέριζε πως θά κάνει τού ρουχο να υποχωρήσει. Σ' αυτό τού δίδυμο νεανικό καρπό σπληνόνταν τή ματιά τού Μίμη Τσάκου. Κι' όλο έλεγε άστεία, γι' να κάνει την κοπέλλα να γελάει και να χαίρεται τού κυμάτισμα τού στήθους της.

Τό τράινο έτρεχε προς την Ελλάδα. Μετά τού άπογευματινού λιποπύρι, μία ευνοητική δρασούλα τύλιξε την πλάσι κι' έφερε στο βαγόνια όλες τις ευωδίες τού θυμαριού και τού πεύκου της Αττικής. Ο ήλιος είχε χαθεί πίσω από τις άπαλές κομψιές των βουνών κι' ο ουρανός λαμπύριζε κρυστάλλινος με τού ακαθόριστο γράμμα τού δειλινού: κάτι ανάμεσα στο χρυσό και στο μενεζεδένιο, στο ροδίνο στο γαλανό και στο πράσινο τού σμαραγδιού. Άπαντα σ' αυτό τού φόντο διαγραφόταν πού και πού μία καθαρή πινελιά: η σκοτεινή σιλουέτα κανονής κυπριακού, δίπλα σε κάποιο καταναλωτικό. Τότε η Τερέζα ένθουσιαζόταν και σκουτούσε την αδελφή της.

Κύττα όμορφη, που την έχει η γή μας, κύττα όμορφη, Βάντα!...

Η μικρή έρχιχε μία γρήγορη ματιά και ξαναγύριζε στο συνεπιβάτη τους, γι' να πετάξει κανένα άστείο. Τότε τα μαύρα στοχαστικά μάτια της Τερέζας, της μεγάλης, έπαιρναν μία αυστηρή έκφραση και τα χείλη της σφιγγόταν ανεπαίσθητα.

Άλλος τύπος η Τερέζα, που είχε κλείσει τα είκοσιδυο της χρόνια. Περνούσε μόλις δυο χρόνια την αδελφή της κι' όμως θά την έκανε κανείς αρκετά πιο μνηστή. Τό πρόσωπό της ήταν μάλλον μακρουλό, τα χαρακτηριστικά της λεπτά, εύκινητα, κάτω από ένα δέρμα μελαχρινό, λείο και κλαυό. Τα μαλλιά της έδενναν, σχηματίζαν ένα αρμονικό πλαίσιο σ' αυτό τού νεανικό προσωπάκι, που, παρ' όλη κάποιον απειροπαθή, άναδινε κι' αυτό μιάν απριλιάτικη δρασιά και βάλεγε κανείς κάποιο άρωμα παιδικής καθαρότητας. Τό πρόσωπό της Βάντας, στρογγυλό πιο παιδικό, ήταν ζωηρό με τού γέλιο. Δύσκολα θά μπορούσε να φανταστεί κανείς αυτό τού αγνό

Μου χρειάζεται να καταβάλω μία υπεράσπρωτη προσπάθεια γι' να σου μιλήσω την ταραχή μου. Ο γάμος τού Φώτη! Συλλογίζομαι. Πόσο παράξενη είναι η ζωή! Κι' εγώ... έχω τού δικαίωμα να καταστρέψω την ευτυχία της κόρης μου, όπως δική μου υπήρξε κατέστρεψε κάποτε τή δική μου. Όχι χίλιες φορές όχι!...

Ναί, τον γνωρίζω λίγο, σ' παντώ με φωνή που προσπαθεί να δείξω ήρεση, τών γνώρισα κάποτε σε μία έκδρομη στη Βιέννη. Θά σ' απαντήσω, λοιπόν και τούς δυο τού άπογευματινής Κυριακής.

Ο Φράντς και η Λένα κυττάζονταί με μάτια που λαμπύρουν, ενώ η Τερέζα έμεινε μόνη, τών συντάξει και φεύγει. Η Λένα τών νοδίζει μένοι τήν πόρτα, ενώ εγώ τρέχω στο δωμάτιό μου γι' να κλείσω τή δίσκα που πλημμυρίζουν τήν

Ναί, λοιπόν, που θά χαρίσουμε... Δεν θέλω να χαρίσουμε... Δεν θέλω να σε χάσω. Σ' αγαπώ!

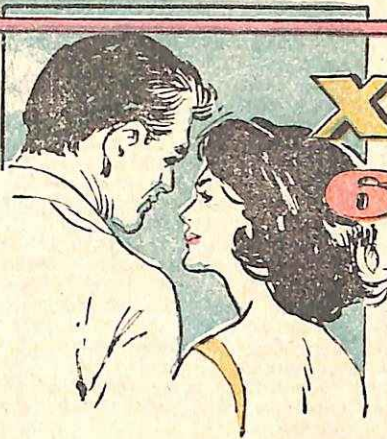
Μα βλέποντας την πονεμένη έκφραση, που είχε πάρει τού πρόσωπό του, έγειρα στην αγκαλιά του, λέγοντας του με λυγμούς:

Ναί, λοιπόν, που θά χαρίσουμε... Δεν θέλω να χαρίσουμε... Δεν θέλω να σε χάσω. Σ' αγαπώ!

Μα βλέποντας την πονεμένη έκφραση, που είχε πάρει τού πρόσωπό του, έγειρα στην αγκαλιά του, λέγοντας του με λυγμούς:

Ναί, λοιπόν, που θά χαρίσουμε... Δεν θέλω να χαρίσουμε... Δεν θέλω να σε χάσω. Σ' αγαπώ!

(Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΗ) ΓΙΟΥΛΑ Δ.

Χρυσωμένα δυντρίμια

με και δέ μας είπατε τίποτα...

Όχι... με συγχώρητε! αποκρίθηκε ο νέος, στερεώνοντας τού μονόκλ στο μάτι του. Λάθος ε συγχώρητε, και μάλιστα από έναν διπλωματικό...

Είσθε διπλωματικός;...

Δημήτρης... με φωνάζουν Μίμη... Τσώκος, συστήθηκε ο νέος. Έμουν τοποθετημένος στο Προξενείο τού Παρισιού... Τώρα ήρ'α και μ' έφεραν γι' α λίγο χρονικό διάστημα στο υπουργείο Έξωτερικών, στην Αθήνα.

Νοσταλγούσατε; ρώτησε γελάοντας η Βάντα.

Τα μαύρα, βαθουλά, πολύ γυαλιστερά και κάπως ανήσυχια μάτια τού νέου σπίθισαν.

Δέ μπορώ να πω, ότι νοσταλγούσα εγώ... Μάλλον με πεθύμασαν.

Έχετε γονείς;

Όχι... είμαι μάλλον έρημος στόν κόσμο.

Τότε... γέλασε πάλι η μικρή, περίεργη.

Τό κανονικό, μελαχρινό πρόσωπο τού Μίμη Τσάκου πήρε, άξαφνα, μία σοβαρή έκφραση.

Όταν περάσει ένας άντρας τήν πρώτη νεότητα, αρχίζει και σκέπτεται αλλοιότιχα...

Φαινόταν καμμία τριανταριά έτών ο Μίμης: Τό πρόσωπό του στρογγυλό, η μύτη ίσια, τó στόμα ίσιο με λεπτά χείλη, τα μαλλιά μαύρα ολόγυλα και κολλημένα στους κροτάφους, (μόδα γαλλική). Είχε κάποια τυπικότητα, που δέν ταιριάζει απόλυτα με τó ζωηρό τού ύφους, όταν μιλούσε κι' όταν γελοούσε. Τα μαλλιά τού προπάντων, έτσι καθώς ήταν κολλημένα, και τó μονόκλ, τού διναν κάτι τó εξεζητημένο. Ο παρ'όσο έλεγε πολλά καλαμπουριά, μάλιστα κάθε τόσο σταπαθούσε να τó γυρίσει στο σίκιν. Η Τερέζα όμως έστριβε τότε τα νείλη της, ενώ η Βάντα έκανε πως δέν καταλάβαινε κι' αυτό τών άναγκαζε να σταματήσει.

Χρόνης Λυρτικός... Κατοικούμε στην όδο Πατριάρχου Ίωακείμ.

Λυρτικός; έπαινελας ο νέος, συμπανώντας τα φρύδια του, σαν να ήθελε να θυμηθεί. Κάπου τόχω δει αυτό τ' όνομα.

Δέν είναι παράξενο, γέλασε η Βάντα. Θά τόχετε δει πολλές φορές σε σχολασίες;

Σε σχολασίες;

Μάλιστα. Ο πατέρας μας είναι μηχανικός, διευθυντής της Εταιρίας «Αθηναϊκά Μέλαθρα».

Μάλιστα! φώναξε ένθουσιασμένος ο Μίμης. Έχετε δική... «Τεχνική Εταιρία Αθηναϊκά Μέλαθρα, Λυρτικός και Υίος».

Ναί, έκανε η Τερέζα σοβαρά. Ο πατέρας έβαλε και τ' όνομα τού αδελφού μας, γι' να γίνεται γνωστό.

Περίεργη, ψιθύρισε ο συνεπιβάτης τούς και τής κυττάζει με περισσότερο ενδιαφέρον. Είναι πολύ εύνηος γι' α νυνωμία σας. Θά ξαναδιαβάσει!

Εσφίξε θερμά τού χέρι της Τερέζας κι' ακόμα πιο θερμά τó χέρι της Βάντας κι' έβουε από τó βαγόνι.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

«Εκλείσαν πίσω του οι δυο κοπέλλες τήν πόρτα τού κουπέ.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

— Ούφ! άναστρέναε η Βάντα.

προσωπικά σοβαρό.

Ο Μίμης Τσώκος έρχιχε ματιές και στίς δυο αδελφές. Πότε στη μία, πότε στην άλλη, στην αρχή. Τώρα όμως η προσοχή του στρεφόταν σχεδόν αποκλειστικά στη Βάντα, επειδή είχε συναντήσει πολλές φορές τή ματιά της Τερέζας αύστηρη, σά να τόν απέκρουε.

Φτάνομε! φώναξε κάποια στιγμή η μικρή, χτυπώντας τα χέρια της μ' ένθουσιασμό.

Χαιρεστε τόσο, δεσποινίς Βάντα; τή ρώτησε ο Μίμης.

Και βέβαια! αποκρίθηκε η κοπελλίτσα. Δέν καταλαβαίνετε πως νοσταλγούσαμε, όχτώ ολόκληρα χρόνια, τόν τόπο μας;

Όχτώ χρόνια! άπόρησε ο νέος. Πολύ! Φυσικά, θά έρχόσαστε στην Ελλάδα τά καλοκαίρια;

Όχι, αποκρίθηκε ξέγνοιαστα η κοπέλλα. Τά καλοκαίρια τά περνούσαμε έξω στην Ευρώπη.

Πώς αυτό;

Νά, οι γονείς μας ταξίδευαν κι' εκείνοι τά καλοκαίρια...

Και δέ σας έπαιρναν μαζί τους; άπόρησε ο νέος.

Ξέρετε... ταξίδευαν πάντα γι' α δουλειές. Έτσι δέν υπήρχε θέσι γι' ας. Έξ' άλλου, περνούσαμε πολύ ώραία έμεις τά καλοκαίρια στο σχολείο...

Και, φυσικά, βλέπαμε μία φορά τó χρόνο τούς γονείς μας, συμπληρώσε η Τερέζα, λές και φοδόνταν πως ο ξένος θά σγηνάτιζε κακή έντύπωση γι' α τήν οικογένειά τους.

Εσείς; ρώτησε η Βάντα περίεργη. Δυο μέρες συνταξίδευο-

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

— Δίτασα πολύ άνάμεσα σ' ένα δαχτυλίδι και σ' ένα ηλεκτρικό αίδερο!...

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΣΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

ΕΚΕΙ πάνω στο Βορρά απλώ-
νεται η πιο παράξενη χώρα
της γης: "Όλος ο κόσμος ξέρει
πως η Ολλανδία είναι ένας νε-
ρότοπος, αλλά κανείς δε μπορεί
να φαντασθῇ, ὅτι η χώρα αυτή
βρίσκεται σὲ τόσο χαμηλό ἐπίπε-
δο καὶ συχνὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπι-
φάνεια τῆς θάλασσας.

«Έτσι, ο τόπος αυτός σωθύνεται από καιρό σε καιρό από τρωμερές πλημμύρες. Κι' όμως, η έπικίνδυνη αυτή χώρα, που παλεύει, έδω και εκατοντάδες χρόνια, με τα κινητά της Βόρειας Θάλασσας, δεν είναι ακατοίκητη, αλλά προσφέρει ασύλο σε 12 εκατομμύρια άτομα. Και τι ασύλο! Πολλοί από τους Όλλανδούς θεωρούν τον τόπο τους σαν τον καλύτερο τον κόσμο! Μα ακόμη κι' ένας σωθύνεται, έχει κάποιο δικίο. Κι' ο Όλλανδος έχει και παρασέχει».

Για να φτάσει σ' αυτό το στάδιο, έκανε σκληρούς αγώνες για να σώσει τη γη του από την κατακλιτική μανία της θάλασσας.

Ἡ ἀκριβία αὐτῆς χάριτος ἐπέτρεπε νὰ γίνῃ κατοικησίμῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκβῇ αὐτὸ ἐπέτρεπε νὰ προηγηθῇ ἡ φοβερὴ πᾶσι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ ὕψος στοιχείου. Ἡ πιὸ ζωτικὴ πλεῖστα τοῦ ἀγῶνα αὐτοῦ ἦσαν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀσφαλεία τῆς χάριτος ἀπὸ τὶς πλημυρίες. Νὰ κερθῇ ἡ μάχη ἐναντίον τῆς ἁρτίας ἐναντίον τῶν ποταμῶν, ἐναντίον τοῦ νεοῦ, ποῦ ἀπὸ ἐπικινδύνους ἐχθρός, κατέληξε νὰ

γῆν φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ὀλ-
λανδῶν. Ὁ ἄνθρωπος ὑπόταξε τὴ
φύσιν, τὸ νερὸ ἐγένετο ἐσοδεία, τὰ
ποτάμια ὑδάτινοι δρόμοι γιὰ τὰ
πλοῖα τους.

Οι Όλλανδοί είναι περηφάνοι γι' αυτό τον λόγο, γιατί ξέρουν πώς έχουν κιάλια φτάσει στην τελική φάσι του. Οι πρόγονοι τους συχνά σκέφθηκαν πώς ήταν μία απειλησιγενής μάχη, γιατί ή μία ήττα ακολουθηθίταν γρήγορα από μία άλλη. Έτσι, σε πολλά μέτωπα, αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, αλλά ποτέ δε συνθηκολόγησαν. Πάντα εξαπολούσαν τις αντιπερίθεσις τους, αν κι' όχι συχνά στο ίδιο σημείο. Αυτό άλλαξε το πρόσωπο της Ολλανδίας. Μεγάλες περιόχσις είναι νέες, κερδισμένες από τη θάλασσα, άλλες όμως, έξι ίσου μεγάλες, χάθηκαν γιά πάντα.

Ὁ Γραφτινίζης συγκίνησε ὅλο
τὸν κόσμον μετὰ τὴν ἱστορία τοῦ
μικροῦ παιδιοῦ, ποὺ πρόλαβε
πλημμύρα, βάζοντας τὸ χερί
του στὴν τοῦτα ἐνός φράγματος. Αὐ-
τό, φυσικὰ, εἶναι ἕνας μῦθος, ἀλ-
λὰ καὶ ἕνας ὑπερόχος συμβολι-
σμός, ποὺ γι' αὐτὸν ἕνα ἀγάλμα
στῆθηκε γιὰ νὰ ἀπαθανάτισῃ τὴν
μνήμη τοῦ μικροῦ αὐτοῦ παιδιοῦ.
Εἶναι τὸ σύμβολο τῆς πάλης γιὰ
τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο, ποῦ ἡ
χώρα αὐτὴ εἶχε νὰ κάνει μετὰ τὴ
θάλασσα. Τὸ ἀγαλμα στέκεται
στὸς ὑδατοφράχτες τοῦ Σπάρτο-
ριου, σ' ἕνα σημεῖο, ποῦ πρὶν

ἀπὸ ἑνὸς αἰῶνα περίπου, χτυπιό-
ταν ἀπὸ τὰ ἄγρια κύματα.

Τώρα τα νερά τραβήχτηκαν μακριά. Έδω ή επίμονη επίθεση του ανθρώπου πέτυχε, αλλά το άχαλο παραμένει σε μία υπόμνηση στους πολιτικούς μηχανικούς, πως το έργο της αποζημιώσεως δεν επιτρέπεται να σταματήσει ούτε για μία στιγμή. Οι Όλλανδοί το ξέρουν πως ο αγώνας δεν κερδήθηκε ακόμη οριστικά.

Είναι, αλήθεια, ότι από την άνω πύρανα στην επίθεση και τις τελευταίες δεκαετίες, έκαναν θάματα. Κι όμως είναι γνωστό πως κατά τα τελευταία πενήντα χρόνια, η χώρα σαρώθηκε από εξη πλημυρές. Δυο απ' αυτές, προκλήθηκαν από το χέρι του ανθρώπου, που στην αλλοφροσύνη του πολέμου, έδωσε χέρι βοήθειας στις καταστρεπτικές δυνάμεις της φύσης. Μα οι άλλες τέσσερες οφείλονται σε φυσικές αιτίες και έπρεπε να είχαν προληφθεί. Ό τεχνικός εξοπλισμός της Όλλανδίας βρίσκεται κιόλας σε υψηλό επίπεδο.

Είναι βέβαιο πως, ύστερα από
μιά αιώνια, η Όλλανδία θάνα
αγνώριστη. Δέ θα εξεσφαλιστή
μονάχα από τον κίνδυνο της πλημ
μύρας, αλλά θα προστατευθύν στο
έξοφός της εκατοντάδες τετραγ
νικά χιλιόμετρα από την απει
ρανσι των μεγάλων λιμνών. Τώ
ρα ένα μέρος από τα φράγματα,
που προστατεύουν τη χώρα σε

ἕκτασι δυὸ χιλιάδων μιλίων, μῆ-
καν σὲ δεύτερη γραμμῇ. Νέα
σχυρὰ φράγματα ἀπὸ μητόν ὄρ-
μῃ ὁρῶθηκαν. Μὰ θὰ ἀκολουθῶ-
σουν σύντομα νέα καὶ τὰ ὑπὸ
λοιπὰ θὰ βελτιωθοῦν καὶ θὰ ἐν-
σχυθοῦν.

Φαντασθήτε όμως, ἂν καιμὴ
φορὰ ἀγρίως ἀπίστευτα ἢ Βό-
ρειος Θάλασσα. Θὰ σώσουν
Ὀλλανδία τὰ φράγματα; Οἱ Ὀλ-
λανδοὶ ὥστόσο δὲν ἀνησυχῶν
καθόλου. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲ
ἔχουν ἰδέα τοῦ κινδύνου, ποὺ δια-
τρέχουν. Τὸ ἴδιο ἔκανον καὶ
πρόγονοί τους. Καὶ δὲ βηκα-
ρῶνται. Ἄν καθήσῃ ὁ ἄνεμος
πρὸς καὶ λογαρίσθη τίς συμφο-
ρὴς, ποὺ μπορεῖ νὰ δοκιμασθῇ
ἂν βρῇ ποτὲ ἡσυχία. Κι' οἱ γεν-
ναῖοι αὐτοὶ κατωμαγερίτες ἔχουν
πολλὴ αἰσιοδοξία κι' αὐτοπεποί-
θησι.

Η ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΚΑΒΑΛΛΑΕΙ ΤΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

Μιά ιστορία λέει, πώς εδώ κα-
ποια χρόνια, ένας "Αυστροκάνος"
που προσγειώθηκε στο Σκίπχωλ
το έθνικο αεροδρόμιο της Ολλαν-
δίας, που είναι κοντά στο "Αμ-
στερνταμ", φοβήθηκε τόσο πολύ
απ' ό,τι είδε, ώστε άμέσως έφα-
νε ναυπηγή στο αεροπλάνο και έα-
ναυγύρισε στον τόπο του.

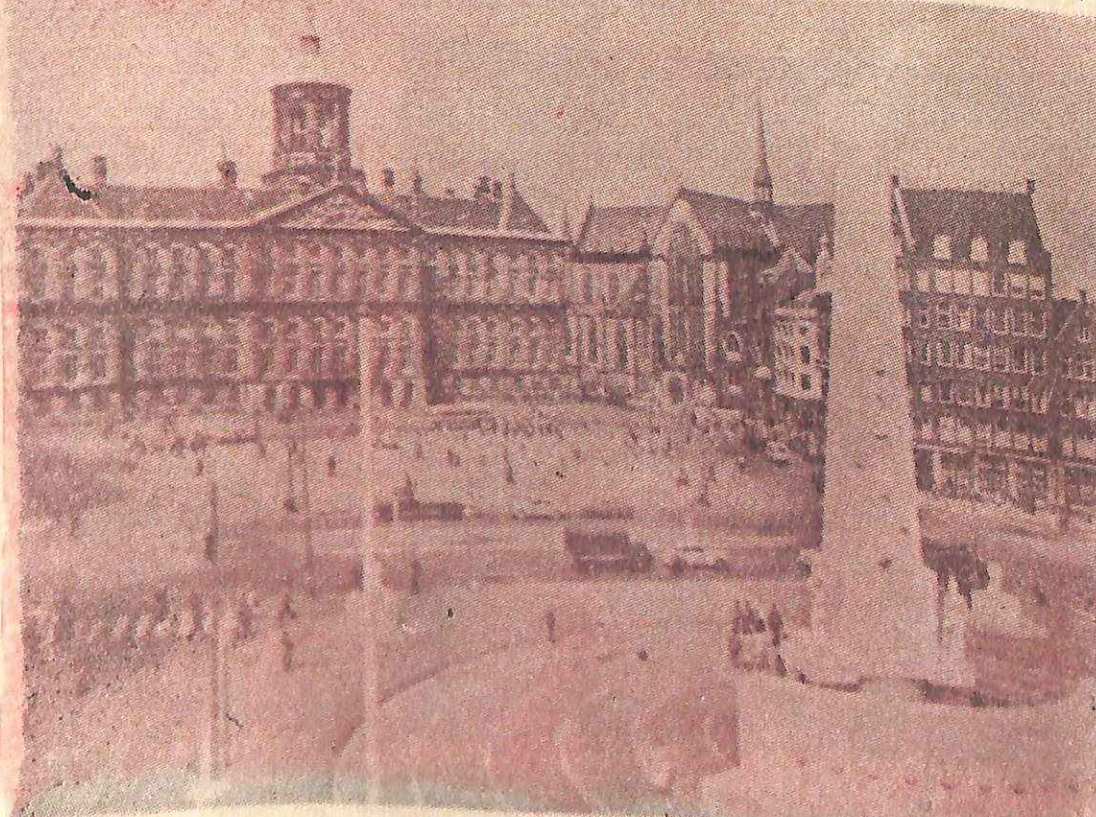
Η Φαιδρά αυτή ιστορία υπο-
ρξή, φυσικά, να μην είναι! Α-
λλά, αν παραδεχτούμε γι-
μιά στιγμή πώς είναι, ως δουλ-
τή ήταν εκείνο, που έκανε τον Ε-
νο να τα τρομοκρατήσει. Άπλου-
τα, ο Άμερικανός διάβασε με
φοβερή επιπαραφή πάνω σ' ένα
τοιχο: «Το επίπεδο» του δερσού-
μιου βρίσκεται 13 πόδια κάτω
από την επιφάνεια της θαλάσσης.
Φαντασθήτε τι θάκανε, αν μά-
θαινε, ότι αυτό το χαμηλό κοι-
μάτι της γης βυθίζεται σιγά, α-
συναίσθητα, στο βάθος της θά-
λας.

ἡ ἀσπαράξα, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπι-
 φάνει τῆς θάλασσης. Ὡστόσο,
 ἡ Ὀλλανδία δὲν εἶναι καράβι
 πού κινδυνεύει νὰ βουλιάξῃ. Ὅσα
 ἔχουν ἀσφαλισμένη τὴ ζωὴ του-
 σὲ ἑταιρεῖες, δὲν πληρώνουν πε-
 ρισσότερα ἀσφάλιστρα ἀπὸ τὴν
 ἄλλες χώρες. Κι' ὁμως, ἡ συμφε-
 ρά, πού χτύπησε τὴν Ὀλλανδί-
 α, πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, ἦταν τρα-
 γωδία. Ἡ πλημμύρα τῆς Ἰν-
 δοκίτης.

Φεβρουαρίου 1953 ήταν από τις πιο μεγάλες στην ιστορία της αμφοβίρας αυτής χώρας. Εμφάνισε φράγματα της νοτιοδυτικής κτιής έλασαν σε έκταση 475 χιλιομέτρων. Ήταν σε νέος κατακλυσμός του Νώε. Τα μανισμένα να κύματα της Βόρειας Θάλασσας ρούθησαν 150.000 έκτασης. Ήταν η μεγαλύτερη καταστροφή που έγινε από αιώνας χιλιοί οκτακόσιοι άνθρωποι πνιγμένοι, σαράντα έφτα χιλιάδες τρακασία κτις γκρεμισθηκαν και 32.000 ζωα χάθηκαν. Ομοίως

Οι Ὀλλανδοὶ πολέμησαν κατὰ τοῦ ὑγροῦ ἐχθροῦ μὲ τὸ ἴδιο πλοῖον
τοῦ ὑγροῦ ἐχθροῦ μὲ τὸ ἴδιο πλοῖον
τοῦ ὑγροῦ ἐχθροῦ μὲ τὸ ἴδιο πλοῖον

Αὐτὸ τὸ παλάτι τῆς βασιλίσσας Τζουλιάνας στὸ "Αμστερνταμ στηρίζεται πάνω σὲ 13659 πασσάλους.

Δυὸ φορὲς ὁ πιστὸς αὐτὸς σύμ-
μαχος ἐδίωξε μεγάλους στρατούς
ἀπὸ τῆς ἐδάφης: τοῦ 1772. τῆς
στρατιά τοῦ Λουδοβίκου ! αὐ-
τοῦ καὶ, κατὰ τὸ δεύτερον παγκόσμιον
πόλεμον, τὰ στρατεύματα τοῦ Χί-
τλερ. Οἱ Ὅλλανδοι προτίμησαν
τὴν καταστροφή τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὴν
σκλησινὰ τῶν Ναζιζῶν.

Η πλημμύρα του 1953 στάθηκε αίτια να δημιουργηθεί το περίφημο «Δέλτα Πλάν», ένα μεγάλο σχέδιο αντιπλημμυρικών έργων, που μπήκε άμεσα σ' έκτέλεση.

10. 'Αμερικανός, λοιπόν, που
φοβήθηκε και τόβόλε στα πόδια
έχασε ένα σωρό πράγματα. Βά-
βαινα, δεν έννοούμε τις αλλοθέ-
ζικες γραφικότητες, όπως π. χ.
τις τουλίπες και τα ξύλινα πα-
πούτσια. Το Μάρκεν και το Βά-
λντμαν μπορεί να ένδοξιάζουν
τους τουρίστες, που άγαθούν τη
φωαία τοπία και θαυμάζουν τη
γραφικότητες, αλλά άς μη νο-
μστεί πώς, πηγαίνοντας μονάχα
εκεί, είδατε κιόλας την 'Ολλανδία.
'Ο αληθινός χαρακτήρας της χ-
ρας αυτής, οι μοναδικές φυσικές
συνθήκες, που την κάνουν πιο
ράκεν από το Οίθετ, έχουν πολ-
μεγαλύτερο ένδιαφέρον από τα χ-
λια-δύσ πράγματα, που βλέπει
κανείς στην επιφάνεια. Το σπου-
δαίστερο είναι ότι, αν υποθέσει
μάλης κάτι από τα μυτικά, πα-
κρύνονται κάτω από το έδαφος
ή αν τα καταφέρνει να ταξιδέψ-
ει πέρα από τον κοντυνό όριζόν-
τα και να δής τα τεράστια έργα
που σχεδιάζονται και έκτελούνται
θα μείνεις κυριολεκτικά θαυμάσι-
νος.

Δώδεκα ἑκατομμύρια ψυχές ὁ Ὀλλανδοὺς βρῖσκονται σὲ μιὰ καταπονήτη, σὲ μιὰ ἀτέλειωτη πηλη. Κι' αὐτό, γιατί τὸ ὕψος τοῦ χεῖρος δὲν παύει ποτὲ νὰ τοὺς ἀπειλῇ, σὰν ἐπιθασσοῦν ἄλλοι. Γι' αὐτὸ οἱ Ὀλλανδοὶ λένε μὲ τὸ δικό τους πῶς «καβαλλᾶνε τὴ θάλασσαν».

Μόλις βγής έξω από το αεροδρόμιο, βλέπεις αμέσως πώς η επιγραφή του τοίχου είναι σωστή. 'Αποδείξει το «ρινγκκασάρ» το «κραυγαλέο κανάλι», όπως γλενε οι 'Ολλανδοί, που είναι γυμνό ως το χέλιος και που βρίσκεται σε πολύ ψηλότερο επίπεδο από το «πόλντερ», δηλαδή το αποξηραμένο έδαφος του αεροδρομίου. 'Αλλά αυτό που δε μπορείς να δής, είναι, ότι το κανάλι αυτό βρίσκεται ακόμα λίγο πιο χαμηλά από τη θάλασσα!

Οι άνθρωποι, που ζουν στα μακρά κοραδοδοπητά, που απλώνονται στις όχθες αυτού του καναλιού, μπορούν να σας πουν πως σε περασμένους καιρούς η γή κίτω από τα πόδια τους ήταν με έπικίνδυνη λίμνη. Τήν έλεγαν «κόλιμη», γιατί δάγκωνε τις όχθες και άπειλούσε τις γειτονικές πολιτείες του Άμστερνταμ και του Λέυνεν.

ΟΙ ΠΑΣΣΑΛΟΙ ΤΟΥ
ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ

Ἄν ὁ ἔξυπνος αὐτὸς τοῦ
 στας τραβοῦσε κατὰ τὸ νότο.
 βρισκόταν στὴν καρδίᾳ τῆς π
 λίας ἀλλανδικῆς χαμηλῆς γῆς.
 ἐπιδαίνει τῆς θά τοῦ φαινό
 τισιν φυσικῇ, τόσο διαλή, ἀλλ
 τὴν πραγματικότητα, ὁ ἀγαθ
 μας τουρίστας. θὰ στεκόταν
 ἕνα ἀπίστευτα πολὺπλοκο κατ
 σκεῦσμα γῆς. Τὰ ἐπὶ τὴν
 δηλαθὴ τὰ μικρὰ νησάκια, π
 ἀποτελοῦσαν τὴ γῆ αὐτῇ, πέ
 ξαν πάνω ἀπὸ τὰ νερά τὰ κεφ
 λια τοὺς, σὲ ἐποχές πολὺ μακρ

Κάθε «πόλντερ» είχε το δικό του ύψος, καθώς και το δικό του επίπεδο του νερού. Όλα ήταν κανονισμένα με ακ

Οἱ Ὀλλανδοὶ δὲν ξεχνοῦν ποτὲ τὴ δύναμι τῆς θάλασσης...

βεια ἴντσας. Ἐπίσης τὸ καθένα
τους εἶχε καὶ τὸ δικό του μηχανό-
νισμo. Συχνά, ἕνας ἀνεμόμυλος
φρόντιζε νὰ ρουφᾷ τὰ παραπα-
νήσια νερά καὶ νὰ τὰ ρίχνει στὰ
κανάλια.

Ὁ Ἀριστοτέλης, πὺν πηγαίνει
στὸ "Ἀσπερτόν" αὐτοκίνητο
ἢ λεωφορεῖο, περναίει μία μικρὴ
δασωδὴ περιοχή στὰ πρόθυρα τῆς
πόλεως. Τὸ δάσος αὐτὸ εἶναι τῆς
καλῆς πρόσφατης ἐποχῆς καὶ, πρὶν
να φυτευθῇ, ἔπρεπε νὰ γίνουν αἱ
μεγάλαι κλίμακα ἀποστραγγιστικ-
καὶ ἔργα. Εἶναι εἰς δαίμα τῶν
τεχνητῶν μέσων, πὺν σχηματίζου-
ντὴ Βάσι τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινῆς
νίας στὴς χαμηλὲς αὐτὲς περιο-
χὲς τῆς Ὀλλανδίας.

Χά Πάνα, σὲ ἑλπίαν σπῆριγμάτω
καὶ παρσώλῳ θεμελιώθηκε ἡ ζωὴ
μιάς τεραστίας πόλεως, ποὺ ἀνὰ
δόξῃ σου Ἄφροδίτη ἀπὸ τῆς ἐν-
τὸς μιάς λιμενοβάστας. Ἡ Βε-
νέτις τοῦ Βορρά χτιστικτὴ πᾶσι
σὲ 90 νησάκια καὶ διασχίζεται
ἀπὸ ἐκὸνὰ περίπου διώρυγες πο-
ταμῶν καὶ ἀνάμεσα στοὺς κεν-
τρικοὺς ὁρίζουσ. Ἀκούῃ καὶ ἐκεῖ-
πὺ δὲ βλέπεις νερό, καθὼς περ-
νᾷς ἀπὸ τοῦ πολυσύχναστου κέντρου
τῆς πόλεως, μὲ τὰ μεγάλα κτί-
ρια καὶ τὰ καταστήματα δὲ ὑπο-
εῖς νὰ φανταστῇς πὺς περπατᾷς
παῶν σπὴν κορφή ἑνὸς παλιοῦ
φράγματος, ποὺ ἄλλοτε ἦταν τὸ
τεῖχος ποὺ χάρριζε τὸ "Λυστερ-
νται ἀπὸ τῆς θάλασσας,

Τί αξιοθαύμαστο ἀληθινὰ ἔργοι! Οἱ φτωχοὶ ἐκεῖνοι ψαράδες

πού το 1200 μ. Χ. ζούσαν σ' ένα μικρό συνοικισμό, στις όχθες του ποταμού *Αμπελ, πριν αρχίσουν να χτίζουν, έπρεπε να μπήκουν μέσα στα νερά τεράστιους πασσάλους, τριάντα ως σαράντα πόδια μακρούς. Γι' αυτό οι *Ολλανδοί λένε με χιούμορ πως τα σπίτια του *Αμστερνταμ στοιχίζουν περισσότερο κάτω από το έδαφος, παρά πάνω απ' αυτό.

Τό παλάτι της βασιλείσσης Τζουλιάνας, στην καρδιά του Σι-τίν, στέκεται πάνω σε 13.659 πασσάλους. Κι' όχι μονάχα τό "Αμστερντάμ, αλλά και τό Ρότερνταμ κι' όλες οι πόλεις και τὰ χωριά στο χαμηλό δυτικό μέ-ρος της "Ολλανδίας, χτίστηκαν πάνω σε πασσάλους.

Μπορείτε να φαντασθείτε τί υποβλητικό θέαμα θα ήταν, αν μπορούσαμε να ρίξουμε μία ματιά κάτω, στο υπόγειο αυτό δάσος! Έδώ και εκεί θα βλέπαμε τα σημάδια της ανθρώπινης αδυναμίας. Σε παλιούς καιρούς, όταν η κρατική επίβλεψη δεν ήταν τόσο αυστηρή, όσο είναι σήμερα, οι πολλοί φορολόγοι έχτιζαν σε λιγότερους πασάλους απ' ό,τι χρειαζόταν για κλέβειν τη διαφορά. Και, για να ρίξουν στη σχισμή στα ματιά των πελατών τους, σκεπάζανε τα άδεια σημεία με μικρούς κομμούς δέντρων. Οικο-

δομές που θεμελιώθηκαν έτσι, ήταν φυσικό, αργότερα να πάθουν καθίζηση ή να γείρουν από το ένα μέρος.

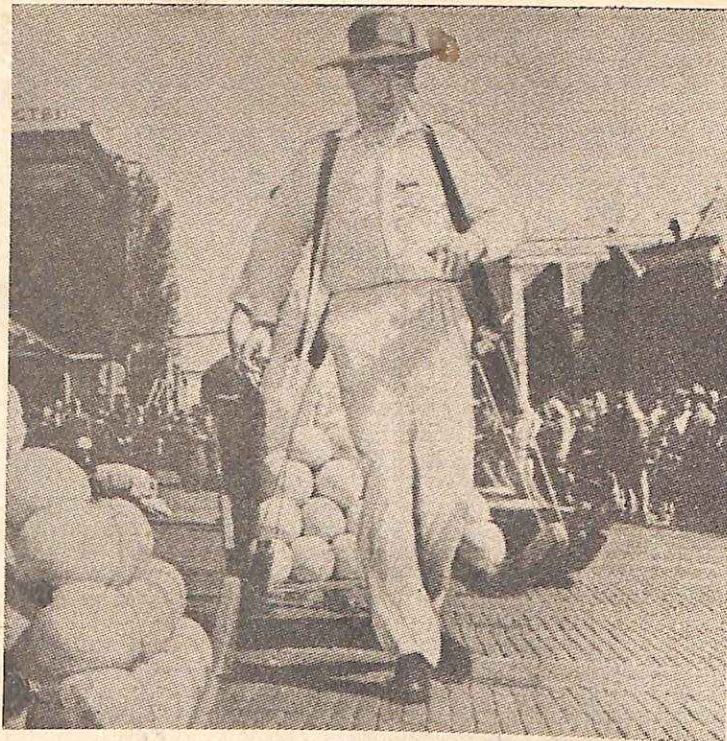
ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΩΝ ΦΡΑΓΜΑΤΩΝ

Κοντά στο "Αυστερνται" απλώνεται η τερασσιά λιμνοθάλασσα Υόσα. Πριν από 31 χρόνια, δε ήταν καθόλου λιμνοθάλασσα, αλλά έγινε με τη βελία ενός μεγάλου ανθρώπου, ενός οραματιστή στη μηχανική που χάρισε η "τερασσιά φράγμα" της Βόρειας Ελλάδας από τη θάλασσα, που λέγεται Ζαυστερτί. Το θαύμα αυτό το έγινε από το Λέλυ που θαμνείται ένας από τους πιο μεγάλους άνδρες της "Ολλανδίας".

Ὁ Νειροπόλος ἀνέσχεος ἐπὶ
μονος αὐτοῦ μίλητος γὰρ το μετὰ
λεπτολόαν δὴν σχέσιον, στοὺς δὲ
εὐρυτέρας τῆς Κροατικῆς Ὑπηρεσί-
ας Ὑδάτων, τὸν προτινὴ γιὰ τοῖς
Μα ἐκείνους δὲν ἐπαύει ἀναβα-
ροῖσθαι μὲ ἀπαυτάτα ὑπομνήμα-
τα τοὺς κατὰ καιροὺς ὑπουργοῦν-
τας. Ὁπποῦ, τὸ 1890, εἰς αὐτοὺς
τὸ ἐννεαπρωτοῦςτος καὶ ὁ Ἀλέ-
ξανδρινὸν ὑπουργὸν τῶν Δι-
μοσιῶν Ἐργῶν, Τὰ πρελάτα ἀχι-
δα βῆκαν τότε ἀπὸ τὰ σωφρο-
νιστὰ καὶ ἐκινῆσαν τὴν ἐκείνην

Τό πρώτο του έργο, που ά-
χισε τό 1923 ήταν ή ένωσις τή
νήσου τών Βερίγγων μέ τή β
ρεία Όλλανδία. Υστερά από έ
χρόνιο έντατικη έργασιας, τό έ
γο πέτυχε θαυμάσια. Τό νησί ε
χε γίνει γερσόνησος.

Ἡ πρώτη αὐτῇ νίκη τοῦ Λυ ἐπέβαλε καὶ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ δευτέρου τολμηροῦ σχεδίου τοῦ Οἱ ἐργασίες τοῦ μεγάλου φρά

Μεταφορά τυριών στην αγορά του "Αλμααρ".

ματος άρχισαν το 1926. Μία στρατιά από 6.000 εργάτες κινητοποιήθηκε. Στη μέση του κόλπου της Ζάουντερζέ φτιάχτηκε ένα τεχνητό νησί, που το Βόφτισα Μπρίτζαντ. Από εκεί άρχισαν σιγά-σιγά να απλώνονται οι δυο πρώτοι βραχίονες προς τις απέναντι στεριές. Ταυτόχρονα από τη Βερίγγια χερσόνησο κι' από την ακτή της Φρειζίας, απλώνονταν άλλοι δυο βραχίονες, για να σμίξουν με τους πρώτους. Στα αδύνατα σημεία του φράγματος κατασκευάστηκαν έπειτα δυο υδραυλικά συγκροτήματα με 25 υδατοφράχτες.

Καράβια, μαούνες, σλέπια ξεφόρτωναν κάθε μέρα όγκολίθους και τιμιεντένιους κύβους, ενώ πλεούμενοι θώρακες από κορμους δέντρων προστάτευαν προσωρινά το αδύνατο άκρο φράγμα από τα ρεύματα της θάλασσας.

Μά, όσο το φράγμα έκλεινε, τόσο τα κύματα, που περνούσαν από τα ανοίγματα, γινόταναν και πιο επιθετικά. Όταν, ξαφνικά, η Βόρεια Θάλασσα έφυγε. Είδε τους ανθρώπους, που πάσχιζαν να της κλέψουν την όμορφη κόρη της, την Ζαουντερζέ, κι' αγρίεψε. Άπλωσε κύματα χτυπούσαν το μισοφτιαγμένο φράγμα κι' ένας φοβερός σήφονας ανατάραξε τα νερά, για να γκρεμίσει το πρόχωμα. Ο,τι έγινε μ' αφάνταστο μόχθο μήνες και χρόνια, πήγαινε τώρα ν' αφανισθεί. Η Βόρεια Θάλασσα αγωνιζόταν με λύσσα να ελευθερώσει την Ζαουντερζέ από το πέτρινο τείχος, που έφταναν οι 'Ολλανδοί. Και τότε άρχισε ένας τιτάνιος αγώνας. Πεντακάσια σκάφη κάθε είδους, πολεμικά πλοία, φορτηγά, μαούνες, ρυμουλκά, ναυαγιστικά με μεγάλους γερανούς, χύλησαν στην πρώτη γραμμή της μάχης για να εξαλαφρώσουν το φράγμα από την πίεση του μανιασμένου έχθρου.

Ο σκληρός αγώνας βάσταξε μέρες, ώσπου τ' άφρισμένα κύματα της Βόρειας Θάλασσας ήσυχασαν και τα νερά γαλήνεψαν. 'Ο μέρμηγκας νίκησε τον ελέφαντα! Εκεί, που κερδήθηκε η μάχη, στο τελευταίο ανοίγμα του φράγματος, ωρθώθηκε ως πρόπαιος ένας πύργος. Πάνω σε μία πλά-

κα σκαλίστηκε ένα διθυραμβικό επίγραμμα: «Έδω, στις 28 Μαΐου 1932, έκλεισε το φράγμα». Και, ως υπογραφή των ανώνυμων ήρώων, ή φράσι: «Ένας λαός, που χτίζει το μέλλον του».

Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΒΕΡΙΓΓΩΝ

Μά οι 'Ολλανδοί δεν ξέχασαν το Λέλυ. Ένα λαμπρό χάλκινο αγαλμα στήθηκε προς τιμήν του. Το τεράστιο αυτό φράγμα, που έχει μήκος 30 χιλιόμετρα, ύψος 7 μέτρα και πλάτος 90, βελτιώνεται ολοένα. Στην πλατεία κορφή του φτιάχτηκαν δρόμοι για αυτοκίνητα, για ποδήλατα, για πεζούς, κι' άφησαν τόπο για τη γραμμή του σιδηροδρόμου. Το φράγμα αυτό δεν έγινε μονάχα για να εμποδίσει τη Βόρεια Θάλασσα να χτυπάει τις ακτές της βόρειας Ολλανδίας. 'Ο προορισμός του είναι μεγαλύτερος. Θα προσθέσει στη χώρα μία νέα γη από 225.000 εκτάρια, που, όταν τα αποξηράνουν, θα δώσουν τόπο για εγκατάσταση σε πολλές χιλιάδες ακτήμονες.

Ωστόσο, από τη λίμνη αυτή θα μείνει ένα μέρος από 125.000 εκτάρια με γλυκό νερό για την ύδρευση της χώρας. Το δεύτερο μέρος του σχεδίου Λέλυ ήταν η αποξήρανση ενός τμήματος της λίμνης των Βερίγγων. Η περιοχή αυτή κλείστηκε μ' ένα έσω τείχος. Ταυτόχρονα, δυο εγκαταστάσεις με ηλεκτρικές υδραντλίες δούλεψαν ακατάπαυστα. Μέσα σε όκτω μήνες, η λίμνη των Βερίγγων έγινε «πόλιντερ», δηλαδή αποξηραμένη γη. Ωστόσο, δεν ήταν ακόμη κατάλληλη για καλλιέργεια. Έπρεπε να ερμυρισθεί, να σκαφθεί, να γίνει χωράφι και οικόπεδο.

Χρειάστηκε, λοιπόν, μετά τους υδραυλικούς μηχανικούς, ναρθούν γεωπόνοι και πολεοδόμοι, για να κμηνουν κατοικήσιμη και καλλιεργήσιμη τη νέα γη. Τώρα το αποξηραμένο αυτό έδαφος, που είναι 20.000 εκτάρια, έχει τρεις συγχρονισμένες πόλεις.

Υστερα απ' αυτά τα έργα άρχισαν να αποξηραίνουν 48.000 εκτάρια στο βορειοανατολικό μέρος της Ζαουντερζέ. Η γεωμετρική κατοχή καθυστέρησε την

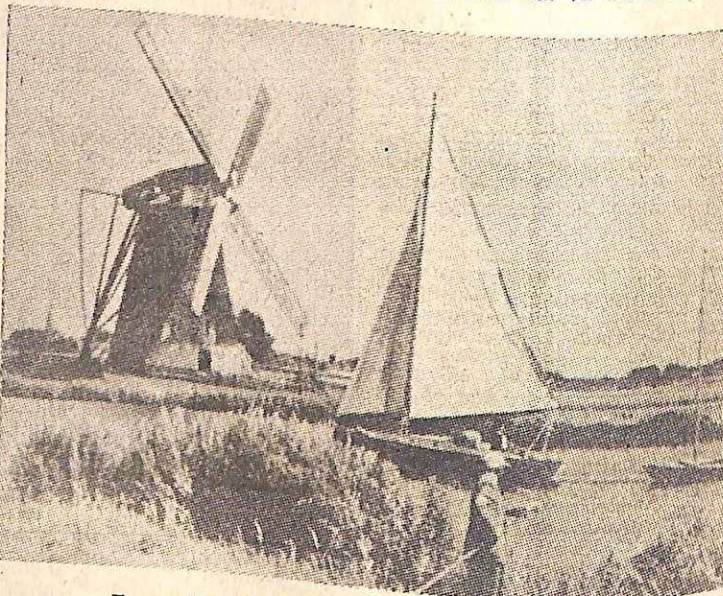
πρόοδο των εργασιών, αλλά όταν τελειώσαν και η νέα γη αξιοποιήθηκε, ήταν σά να γίνει ένα θαύμα.

Μαζί με τη βλάστηση των χωραφιών, ξεφύτρωναν και δέκα όμορφες πόλεις για 50.000 κατοίκους. Ωστόσο, ανάμεσα στο Φλέβολαντ και στο Μάρκερδαντ, μένουν ακόμη μερικές χιλιάδες εκτάρια για αποξήρανση. Όταν τελειώσουν τα έργα αυτά, η 'Ολλανδία θα έχει λύσει για πολλά χρόνια το δημογραφικό της πρόβλημα.

Η μάχη, ωστόσο, εναντίον του ύγρου στοιχείου, ούτε άρχίζει, ούτε τελειώνει με τα έργα της Ζαουντερζέ. Η ύπουλη Βόρεια Θάλασσα είναι πάντα έτοιμη να αρπάξει από τις Κάτω Χώρες τα έδάφη τους. Στον αγώνα μεταξύ ανθρώπου και θάλασσας, η τελευταία έχει ακόμα υπεροχή. Η 'Ολλανδία, στα ιστορικά χρόνια της, έχασε 600.000 εκτάρια, αλλά, τον τελευταίο καιρό, ξαναπήρε τα 570.000 Μά η πάλη συνεχίζεται.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΑΘΛΟΣ

«Το φράγμα έκλεισε!». Οι λέ-

Γραφικός ανεμόμυλος σ' ένα ολλανδικό κανάλι.

Είς αυτές ακούστηκαν μ' ένθουσιασμό πολλές φορές στη μακρά ιστορία των Κάτω Χωρών και θα άκουστούν και πάλι στο μέλλον. Έτσι έγινε το 1932, όταν η Ζαουντερζέ πήρε διαζύγιο από τη Βόρεια Θάλασσα μ' ένα φράγμα, που έχει μήκος είκοσι μίλια.

Το ίδιο έγινε πάλι στα 1945, όταν οι πολεμικές επιχειρήσεις έσπασαν σχεδόν ανεπανόρθωτα τα φράγματα της νότιας νήσου Γώλτερν, ώστε να νομισθεί πως θα πρεπε να μείνει βυθισμένη για πάντα. Μονάχα μ' ένα ήρωικό ατύχημα των κατοίκων, κατατροπαράχθηκε η σφή της νήσου. Η χώρα έκλεισε ακούστηκε σ' αχαρμόσυνο σάλπισμα, ακριβώς λίγο πριν ξεσπάσουν οι φουρτούνες.

«Αν έβλεπα ένα κοπάδι ελέφαντες να χυμούν πάνω στη θάλασσα, για να πέσουν στο νερό μέρος του φράγματος, δε θα μούκανε καί τόσο εκπληξή—γράφει ένας 'Ολλανδός μυθιστοριογράφος, που περιέγραψε αυτή τη σκηνή. Τεράστιες τοιμιεντένιες, που ή καθένα τους είχε εκατό πόδια μακρός, παρόμοιες με εκείνες, που χρησιμοποιήθηκαν για να φτιάσουν τεχνητά λιμνία στην άπ' άκρης της Νορμανδίας, ρίχτηκαν στα σπασμένα σημεία του φράγ-

ματος. 'Ο άθλος αυτός είναι πρωτοφανής στην ιστορία της υδραυλικής τέχνης».

Είναι βέβαιο, όμως, πως τα δυο αυτά ιστορικά κλεισίματα των φραγμάτων θα επισκιασθούν από τα προβλεπόμενα μεγάλα έργα του Σχεδίου Δέλτα.

Τα ολλανδικά φράγματα, όπως έχουν σήμερα, είναι ένα περίπλοκο σύστημα αμυντικών τειχών. Είναι προχώματα καμωμένα από θίνες, δηλαδή από άμμο και χορτάρια, από πέτρινα τείχη από υδατοφράχτες με διάταξη όχυρωματικής τέχνης και φυλάγονται από ένα πλήθος υδραυλικών και τεχνικών υπαλλήλων, που υπάρχουν στο υπουργείο Υδάτων. Στις ακτές της Βόρειας Θάλασσας βρίσκονται τρεις διαδοχικές σειρές φραγμάτων. Η πρώτη λέγεται «Φύλακας», η δεύτερη «Υπναράς» και η τρίτη «Ονειροπαρμένος».

Πίσω από τις τρεις αυτές οχυρωματικές γραμμές, υπάρχουν και άλλα πολυάριθμα μικρά φράγματα, που προστατεύουν τους αγρούς και τους κατοικημένους χώρους από τις πλημμύρες.

Αλλά δεν είναι μονάχα η θάλασσα, είναι και τα ποτάμια, που

φουσκώνουν το χειμώνα και πλημμυρίζουν τα πάντα. Έτσι, για να διατηρηθεί στεγνό το έδαφος, αποστραγγίζεται συνεχώς με υδραντλίες. Το σύστημα είναι απλό και χρησιμοποιείται από τον 16ον αιώνα. Ποτάμια, λίμνες και έλη, απομονώνονται με φράγματα. Οι ανεμόμυλοι άντλούσαν στην παλιά εποχή τα νερά και τα έρριχναν στα κανάλια. Τα νερά μεταφέρονταν με άντλίες από το ένα κανάλι στο άλλο, δλο και ψηλότερα, ώσπου να διοχετευθούν στη θάλασσα. Τώρα οι ανεμόμυλοι έχουν αντικατασταθεί με ηλεκτρικές υδραντλίες. Η γραφικότητα θυσιάστηκε για τεχνικούς λόγους.

Η χώρα διασχίζεται από τρία μεγάλα ευρωπαϊκά ποτάμια, που νύονται στη Βόρεια Θάλασσα. Είναι ο Ρήνος, ο Μάσα και ο Σκάλδης. Μά, έπειδή στην δυαλή 'Ολλανδία το έδαφος δεν έχει κλίση, τα ποτάμια διχαλώνονται, διακλαδώνονται και αφήνουν τη δασύτητα τους, που είναι το καλύτερο λίπασμα. Τα ολλανδικά λειβάδια και τα χωράφια, που βρίσκονται κοντά στα δέλτα των ποταμών, είναι τα πιο παχιά και τα πιο γόνιμα της Ευρώπης. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το δεύτερο μέρος.

Χάρισε τώρα! ΤΟ ΝΕΟ ΑΣΠΡΟ

BIOY-ΜΑΣΤΕΡ

μέ στρογγυλό δίσκο

...εικόνες που ζωντανεύουν!
Ζηστε κι' εσείς την μαγείαν της χώρας BIOY-ΜΑΣΤΕΡ

Πωλείται παντού. Μαζί με 1 δίσκο δρ. 95

ΜΟΝΟΝ ΤΟ BIOY-ΜΑΣΤΕΡ ΓΡΑΦΕΙ VIEW-MASTER

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

Προβλέας BIOY-ΜΑΣΤΕΡ
ακίνδυνος στερεός
λειτουργεί με το
ηλεκτρικό ρεύμα

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ BIOY ΜΑΣΤΕΡ

Όλα τα αγόρια και τα κορίτσια χαίρονται να προβάλλουν τους χαρακτήρες Μίκη Μάους του ΝΤΙΣΝΕΥ σε δίσκους BIOY ΜΑΣΤΕΡ.

Το θέατρο δεν πρέπει να λείψει από κανένα σπίτι, αμέτρητες ώρες χαράς και ηούχιας! Για τους μεγάλους, προσφέρει στα παιδιά μόνον το θέατρο BIOY-ΜΑΣΤΕΡ.

Πώλησις στα
Καταστήματα φωτο-
οπτικών παιχνιδιών,
Βιβλιοπωλεία

SAWYERS

VIEW-MASTER

Εικόνες τριών διαστάσεων μόνον με
το ατερεοσκόπιο BIOY-ΜΑΣΤΕΡ

Μιά ιστορική φωτογραφία: 'Από δεξιά προς τα δεξιά, ο Σοβιετικός ηγέτης Νικητας Κρούτσσεφ, η Ζακλίν Κέννεντυ και η κ. Κρούτσσεφ με τον Πρόεδρο Τζόν Κέννεντυ.

ζης, της οδυσσαστικής ισότητας λευκών και μαύρων.

Συνδικαλιστάι ηγέτες, άγωνοί σταί της φυλετικής ισότητας, διανοούμενοι φιλελεύθεροι, επιχειρηματίες και διπλωμάτες, δημοσιογράφοι και τεχνικοί, συζητούν μαζί του σ' ένα φρενήρη ορθύδι.

Η κυβερνητική μηχανή—δυνατή αλλά συχνά και πολύ ελαστική—τη—με τους προποδοτικούς του Ντάλλας, δε σταματάει ούτε στιγμή να δουλεύει.

ΚΑΤΑΜΑΥΡΕΣ ΣΚΙΕΣ

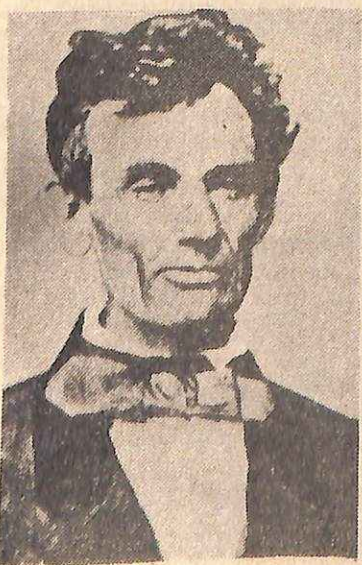
Βέβαια, το πένθος δεν ταιριάζει στην 'Αμερική. Ούτε η άγνοια, αλλά ούτε και η ντροπή. Κι' όμως στο βάθος του αμερικανικού υποσυνειδήτου, κινούνται μαύρες, κατάνυρες σκιές.

ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ:

Το πένθος ταιριάζει στην 'Η-λέκτρα, αλλά σίγουρα δεν ταιριάζει στον υπερδυναμισμό των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Μετά το μοιραίο ραντεβού του Τζόν Κέννεντυ με το θάνατο, στο κέντρο του Ντάλλας, η ανθρωπότητα ολόκληρη κράτησε την αναπνοή της από τη συγκίνηση, αλλά γρήγορα το κρού χέρι του τρούμου, έπαιξε να σφίγγει την καρδιά του λαού της 'Αμερικής.

ΠΡΙΝ ΕΝΑΝ ΑΙΩΝΑ: Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΙΝΚΟΛΝ

Συμπληρώθηκε ένας αιώνας, που ένας χρυσός φανατικός σκοτώσε, για το φυλετικό πρόβλημα, τον Πρόεδρο Λίνκολν, τον απελευθερωτή των σκλάβων. Και η ολοκλήρωση εκείνης της πολιτικής ήταν η μόνιμη, ή σταθερή, ή χωρίς υποχωρήσεις, επιδίωξη και του Τζόν Κέννεντυ.

Ο απελευθερωτής των σκλάβων Πρόεδρος Λίνκολν. Το πλήρωσε με τη ζωή του.

Το 'Ανώτατο 'Ομοσπονδιακό Δικαστήριο έπειτα από σκληρά τους άγωνα και διαμάχες ενός σχεδόν αιώνα, ψήφισε το 1955, το θεσμό της απόλυτης ισότητας λευκών και μαύρων.

Η Γερουσία τον επεξεύρωσε με 80 ψήφους υπέρ και 19 κατά. 'Αλλά η απόφαση των νομοθετικών σωμάτων—ταμνητική βέβαια για το θάρος και την ομοιότητα των εκπροσώπων του λαού—δεν έγινε παρά μόνο θεωρητικά και με πολλά κενά, το τόσο δύσκολο πρόβλημα.

Και εδώ ακριβώς ο άγώνας του Τζόν Κέννεντυ, έπαιξε όλο του το δραματικό περιεχόμενο.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ;

Ποιός ξέρει, ίσως οι δολοφόνοι, ίσως οι εμπνευστές τους—αν υπάρχουν—να θέλουν με τους τρεις προποδοτικούς στο κέντρο του Ντάλλας, έναντι του Προέδρου των 'Ηνωμένων Πολιτειών, γ' αναρουν έναν εμφύλιο πόλεμο λευκών και μαύρων, να διχάσουν τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, προκαλώντας έτσι, μία από τις τραγικότερες «προδοσίες» της ιστορίας, που θα έσπαζε τη σπονδυλική στήλη της χώρας και θα οδηγούσε ολόκληρο τον πληνήτη στον όλεθρο.

Στις προβλέψεις τους, βέβαια, άπαιθθησαν.

Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες συνεχίζουν το δρόμο τους και ο Πρόεδρος Τζόνσον με μία δραστηριότητα, με μία «παρηγορία» που καταλήσσει, έφριξε μία γερή γέφυρα ανάμεσα στο τρέτο άκοιρη σήμερα του Τζόν Κέννεντυ και στο ηνικό και αινιγματικό αύριο.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

Ο δρόμος του νέου Προέδρου, με όσα κι' αν λέγονται, με όσα κι' αν με προπαγανδιστική δεξιοτεχνία διοχετεύονται, είναι στα βασικά θέματα ο δρόμος του Κέννεντυ.

Χωρίς να διατάσει ούτε μία στιγμή, ο Λύντον Τζόνσον έσπασε

'Αμερικανοί αστυνομικοί εν δράσει: 'Αγώνας έναντι των γκάγκστερ.

τις παρατήσεις των άμεσων συνεργατών του δολοφονηθέντος Προέδρου.

Οι περισσότεροι διαγοούμενοι, από το άμεσο περιβάλλον του Τζόν Κέννεντυ, θέλησαν να εγκαταλείψουν τον Λευκό Οίκο.

Τι κοινό, άλλωστε, μπορούσαν να έχουν με τον καινούριο Πρόεδρο, που όμοιολογεί πως ποτέ δε υπέφερε να τελειώσει το διάβασμα ενός βιβλίου;

'Αλλά ο Τζόνσον, τους ζήτησε να τον βοηθήσουν και η καλή του θέληση, η αδιάσπαστη ενεργητικότητά του και η άσφαστη πίστη του, άπαιθθησαν άσφαλως σοβαρότατες έγγραφες.

Χωρίς περιστροφές, ζήτησε από το Κογκρέσο να ψηφιστεί το ταχύτερο το νόμο της πραγματι-

Πατι ο χαμός του Τζόν Κέννεντυ—που από μερικές απόψεις συμβόλιζε ότι καλύτερο είχε, η 'Αμερική και ότι πιο έλπιδοφόρο ή ανθρωπότητα—έδειξε ένα άλλο πρόσωπο, μία άλλη πλευρά των 'Ηνωμένων Πολιτειών, που προκάλεσε τη φρίκη.

Στα παρασκήνια, σε μερικά από τα σκοτεινά παρασκήνια της ισχυρότερης χώρας του ελεύθερου κόσμου, φωτίστηκαν τρωάδες γκαγκστερικές δυνάμεις. Σώοις βιαστικοί οι νόμοι της ζούγκλας και το βασίλειο της φθοράς.

ΤΑ ΚΑΡΚΙΝΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΣΜΟΥ

Τα καρκινώματα του γκαγκστερισμού, σάνηκε ότι είχαν προσηλωθεί βαθιά στο σώμα των 'Η-

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

νομένων Πολιτειών. Το σκοτεινό, το δολοφονικό πάθος των ρασιστών, ύψωσε τις μαύρες σημαίες του θανάτου.

Θα μπορούσαν να γραφτούν βιβλία ολόκληρα, για τα καθημερινά σκάνδαλα, που αποκαλύπτονται στις μεγάλες πόλεις των 'Ηνωμένων Πολιτειών, για τη διαφθορά, που βασίλειε σ' ολόκληρες συνοικίες, για τους οργανωμένους σε τεραστία έκταση εκβιασμούς, για τα παντοδύναμα συνδικάτα του έγκληματος, για την άορατη αλλά και πανταχού παρούσα Μαφφια.

Νυκτερινά κέντρα ναρκωτικά, καταγωγή «παχιδιών» άγοράς έφως, άποτελούν μία από τις πιο σκωτεινές «βιομηχανίες» της χώρας.

Και η «βιομηχανία» αυτή έχει απλώσει τα πλοκάμια της και στα δύο μεγάλα αμερικανικά κόμματα. Το επιφανειακό συμπέρασμα είναι ότι οι 'Ηνωμένες Πολιτείες άποτελούν μία κοινωνική ζούγκλα.

δε βόσκουν αντιμετώπισης άλλες δυνάμεις, που σταματάνε και περιορίζουν την καρτερή αυτή λάβα του κοινωνικού ήρασιέλου.

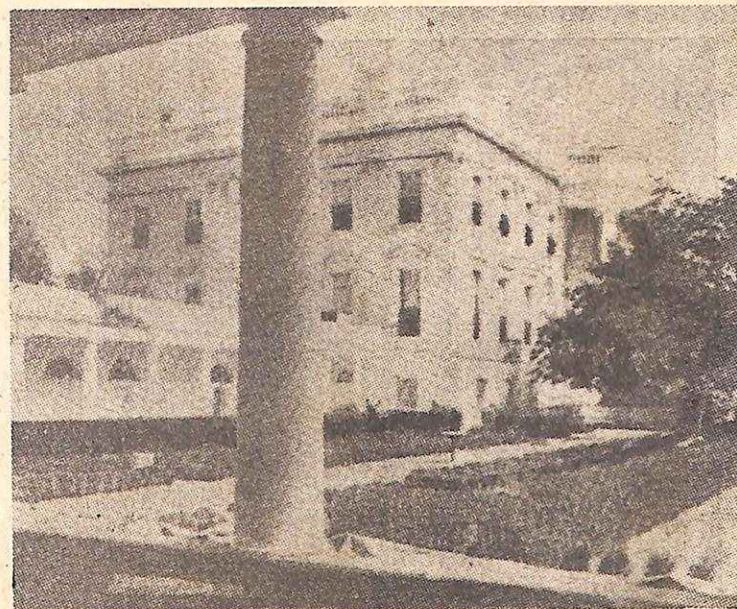
Κάθε εκδήλωση του «χαζού» βόσκου πανίσχυρη άπέναντί της, μία άποφασιστική εκδήλωση του «καλού».

Και οι όροι «καλό» και «χαζό» που μεταχειρισόμαστε, δεν είναι τυχαίοι, γιατί οι 'Ηνωμένες Πολιτείες είναι μία βαθύτατα θρησκευόμενη χώρα.

Σίγουρα οι γκάγκστερ της Εύρωπης είναι «παχιά» μπροστά στους γκάγκστερ της 'Αμερικής, αλλά και η «Εγ—Μπ—» Αί είναι μία καταπληκτική δύναμις και άποτελεσματικότατος άστυνομία.

Ένας 'Αμερικανός σπουδάζει δύο ή τρεις, συμμετέχει σ' ένα σύλλογο, σ' ένα σύνδεσμο, σε μία οργανώσει με σωφείς, με καθαρούς σκοπούς «πολιτική» άναστροφές, βοηθείας, φιλανθρωπίας, ήθικης διαφώτισης.

Δεν πρόκειται για οργανώσεις με παλαιά λόγια και ελάχιστη έργα. Κάθε μέλος, προσφέρει μία οικονομική βοήθεια στην οργανώσει του και παρακολουθεί άργοντα τη χρησιμοποίησή της.

Μία άποψη του Λευκού Οίκου: Νευραλγικό σημείο του κόσμου.

Χθές, σήμερα, αύριο

Πού βαδίζει μία μενάλη χώρα;

ΕΝΑ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

'Αλλά το συμπέρασμα αυτό, έπος όλα τα έπιφανειακά συμπεράσματα, είναι λανθασμένο.

Κοινωνική ζούγκλα—διαφθορά, έγκλημα—πάσχει σ' όλες τις χώρες του κόσμου.

'Αλλά σε καμία ίσως άλλη χώρα, οι σκοτεινές αυτές δυνάμεις

ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες, χώρα του Συνδικατού του έγκληματος, είναι συγχρόνως ή χώρα με τον πιο ιδεαλιστικό ένθουσιασμό, με τα πιο πανανθρώπινα—μέχρι άφελείας—ιδανικά, με τον ευγενέστερο πατριωτισμό.

Κι' όσες φορές ή έξωτερική

πολιτική των 'Ηνωμένων Πολιτειών, δε στάθηκε στο ύψος των ιδανικών της, αυτό όφειλόταν κατά κύριο λόγο, στην πίεση και συχνά στον όμο έκβιασμό όρισμένων άποικιοκρατικών δυνάμεων της Εύρωπης.

Δεν είναι τυχαίο—παρ' όλο που συχνά οι «ένδιαφερόμενοι» πλαστογραφούν κι' έδω την αλήθεια—ότι ή προσπάθεια του Τζόν Κέννεντυ για την άποφυγή του πυρηνικού ολοκαυτώματος, με βάσιμα έστω και περιορισμένη συνεννόηση με τους Ρώσους, καταπολεμήθηκε με πάθος όχι μόνο από τους «άντιρασιτικούς» της 'Αμερικής, αλλά και από πολλούς «φιλελεύθερους» της Εύρωπης.

Κι' όμως ή γενναίωση, ή τόλμη πολιτική του Κέννεντυ—που έδωσε άλλωστε και μία άνευ προηγούμενου ώθηση στην άποφασιστική προσπάθειά της χώρας—ήταν ή μόνη άποτελεσματική άσπίδα του έλευθερου κόσμου στις διάφορες θανάσιμες άπειρές.

Και ή τερατώδης βλατοποίηση των Κινέζων του Πεζίνου, για τη δολοφονία του 'Αμερικανού Προέδρου, δείχνει ότι ή πολιτική του ήταν ή πιο σωστή.

«ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ»

Πατι μόνο ή ολόκληρη της Δημοκρατίας, άποτελεί την καλύτερη απάντηση στους ολοκληρωτισμούς όλων των άπορώσεων.

Η 'Αμερική σίγουρα δεν είναι μία χώρα σαν τις άλλες...

Είναι «μία χώρα μεταναστών», σύμφωνα με τον τίτλο του τελευταίου βιβλίου του Τζόν Κέννεντυ. Άναστροφές, Άγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, καταδικάμενοι 'Εβραίοι, έπισημένοι 'Ιταλοί, Πολωνοί που ήσαν την τυραννία, αυτοί άποτίσανε την προήγηση των 'Ηνωμένων Πολιτειών και δημιούργησαν ένα Σύνταγμα, με τόσες έγγραφες για την προσωπική έλευθερία, που άργότερα οι γκάγκστερ τις μεταχειρίστηκαν με δε-

ξιοτεχνία, για να γλυτώνουν, όταν μπορούσαν, από τα δίχτυα της δικαιοσύνης.

Κι' όταν οι βιομηχανίες γάλυβος, ένα χρόνο άφω ο Τζόν Κέννεντυ, με ελάχιστη άλλωστε πλειοψηφία, είχε εκλεγεί Πρόεδρος, θέλησαν ν' αψηθούν τις τιμές τους, ό νέος Δημοκράτης, γόνος μιάς από τις πλουσιότερες οικογένειες της 'Αμερικής, όχι μόνο δεν έπικώρωσε την άψηση, αλλά όνόμασε δημοσία τους υπερόνους μεγαλόδοιμους, «λυσασμένα σκυλιά».

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ

'Αλλά το ραντεβού των δύο «κόσμων» της 'Αμερικής, το μοιραίο ραντεβού, έγινε στην πλατεία του Ντάλλας, ένα μεσημέρι του άνοιχτού.

Από τη μία μεριά ο Πρόεδρος που άνοιγε τα «καυκάγια σύννοια» της χώρας του, ό έπιτοής της είνης, ό μαχητής της ισότητας, το σύμβολο της «Καλής» 'Αμερικής. Κι' από την άλλη οι σκοτεινές δυνάμεις της βίας, ό άπικώρος της δεξιάς και της άριστοτάς ανακατεμένος θεληματικά ίσως, σ' ένα παράξενο, δη' ληθαργικό κοιτάξι...

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΓΟΥΣΤΕΡΝ

Ίσως την πιστότερη εικόνα της 'Αμερικής, τη δίνουν οι ταινίες Γουέστερν, όπου έβιστα από άδυσώπητες μάχες των καλών και των κακών, οι καλοί στο τέλος, καβάλα στα άρσά τους άπαι, πάντοτε νικούν.

Πάντοτε.

Αυτή τη φορά, ό ήρωας του Γουέστερν πλήρωσε με τη ζωή του, τον καλίσμο προς τα καινούργια έλπιδοφόρα σύννοια.

'Αλλά το Γουέστερν θα συνεχίσει πάλι με τον κλασικό του τόπο. Η ήτα των «κακών» είναι βέβαια, πρέπει να είναι βέβαια.

Η ΓΑΛΑΞΙΑ ΦΛΟΓΑ

Από το μεγάλο άπρονγυλό γραφείο του Λευκού Οίκου όλα τα προσωπικά άντικείμενα του Τζόν Κέννεντυ άρραβόθηκαν.

Ένας καινούργιος Πρόεδρος έγκαταστάθηκε...

Και ένώ ή 'Αμερική με άγνοια, αλλά και με έμπιστοσύνη κατάρτι το μέλλον, ή γαλάζια φλόγα στον τάφο του Τζόν Φίτσελντ Κέννεντυ, δέχεται τις ριπές των ανέμων.

ΕΠ. ΜΕΤ.

— "Άφισα τους χορούς στη μέση, μικρούλα μου κι' ήρθα για μία στιγμή εδώ, της είπε ο πρίγκιπας Δημήτρης.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΜΟΛΥΒΙ

ή νεαρή κόμηση. "Όπως μου τόν περιγράφεις, δεν είναι πιά μολύβι, μα είναι ο Φεντόρ, ή «φοντινάντσα» τού μπαμπά μου...

Η Άκυλίνα κοκκινίζει σαν παπαρούνα και τὸ στήθαί της ανεβοκατεβαίνει, ταραγμένο από τὴν απροσδόκητη ἀποκάλυψη τού τουφεκιού της. Μὰ ἡ νεαρή κυρία της χαμογελάει με ἐπιείκεια καὶ συγκινησι. Μήπως κι' ἐκείνης ἡ καρδιά δὲν τρέμει τώρα, καθὼς σκέπτεται τὸν ἀγαπημένο της;

— "Ας μπορούσε νὰ τὸν δῇ κι' ἐκείνη ἀπὸψε, ὅπως ἡ Άκυλίνα, κι' ἄς ἦταν καὶ μολυβένιος!

Δὲν εἶναι πιά καιρὸς γιὰ διασταγμούς. Ἀνυπόμονη, ἀσυγκράτητη, ἀρπάζει τὴν πιστὴ της Άκυλίνα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κατεβαίνουν στὴν κουζίνα. Μὲ διάφορες προσφάσεις, ὅπου ἀκρύνουν τὴς μαγειρίσας, τὸ θυρωρὸ κι' ὅσους βρέθηκαν ἐκεῖ, λιώνουν σὲ μία κουτάλα τῆς σούπας ἑνα κομμάτι μολυβένιου σωλήνα καὶ τὸ ρίχνουν σὲ μία λεκάνη με νερό.

Χλωμὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς προσδοκίας, ἡ κόμηση Μαρία Παυλὸννα, χώνει τὸ χέρι της στὸ νερό καὶ βγάζει ἀπὸ κεί τὸ κρύο πιά μέταλλο.

Κάθε ἄλλη φορά, θάβλεπε σ' αὐτὸ ἕνα ὁμορφὸ μακροῦλὸ ὄγκου πού μ' ὅλη του τὴν καλὴ διάθεσι νὰ δείξῃ κατὶ, δὲ θάδειχνε ἀπολύτως τίποτα! Τώρα ὁ μὲν δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο. Γιατί, ἀνάμεσα στὰ χαρούμενα ξεφωνητὰ τῆς διανοητικῆς κοπέλλας, ἀκούμε καὶ τὰ παράξενα λόγια της:

— "Γιὰ κύτταξε, Άκυλίνα!... Ὁ ἴδιος ὁ Δημήτρης! Νά, καὶ τὸ μαῦρο μουστάκι του... Νά, καὶ τὸ πηλίκιό του... Νά, καὶ θί του... Νά κι' οἱ μπόττες του... Θάυμα!... Θάυμα!...

Πραγματικὰ θαύματα σκαρώνει ὁ ἔρωτας, ἀφοῦ ἡ μικρούλα τόχρονα κομμάτι λυσιμμένου μοχαγὸ τῆς Αυτοκρατορικῆς Φρουρᾶς, τὸν πρίγκιπα Δημήτρη Ραστάφ, τὸν ἀγαπημένο της.

— "Έλεγα κι' ἐγώ: «Νὰ μιά μέρα, πὺν ἡ κορούλα μας ἀποχωρίστηκε τὰ μολύβι - τζιν!»

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὰ μάτια τῆς Μαρίας Παυλὸννας κινεῖται τώρα μιά ἐκφρασι μεμψαλισμοῦ. Ἡ Άκυλίνα τὴν κυττάζει με στοργὴ κι' ὕστερα τῆς ψιθυρίζει:

— Βγαίνουμε τώρα κουρὰ ὡς τὴν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

Ἡ Μαρία Παυλὸννα δέχεται ὁ μὲν καὶ χειροπιαστὲς οἱ δὲ μὲν τὸν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

Ἡ Μαρία Παυλὸννα δέχεται ὁ μὲν καὶ χειροπιαστὲς οἱ δὲ μὲν τὸν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

Ἡ Μαρία Παυλὸννα δέχεται ὁ μὲν καὶ χειροπιαστὲς οἱ δὲ μὲν τὸν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

Ἡ Μαρία Παυλὸννα δέχεται ὁ μὲν καὶ χειροπιαστὲς οἱ δὲ μὲν τὸν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

Ἡ Μαρία Παυλὸννα δέχεται ὁ μὲν καὶ χειροπιαστὲς οἱ δὲ μὲν τὸν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

Ἡ Μαρία Παυλὸννα δέχεται ὁ μὲν καὶ χειροπιαστὲς οἱ δὲ μὲν τὸν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

Ἡ Μαρία Παυλὸννα δέχεται ὁ μὲν καὶ χειροπιαστὲς οἱ δὲ μὲν τὸν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

Ἡ Μαρία Παυλὸννα δέχεται ὁ μὲν καὶ χειροπιαστὲς οἱ δὲ μὲν τὸν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

Ἡ Μαρία Παυλὸννα δέχεται ὁ μὲν καὶ χειροπιαστὲς οἱ δὲ μὲν τὸν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

Ἡ Μαρία Παυλὸννα δέχεται ὁ μὲν καὶ χειροπιαστὲς οἱ δὲ μὲν τὸν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

Ἡ Μαρία Παυλὸννα δέχεται ὁ μὲν καὶ χειροπιαστὲς οἱ δὲ μὲν τὸν ἐξώπορτα, κυρία; Πρέπει ν' ἀκούσετε κι' ἕνα ὄνομα, ἐστὶ τὴ χαῖα... Τί χαρά, τί εὐτυχία καὶ καλὸ γούρι γιὰ σὰς, ἂν ἀκούγατε τὸ ὄνομα: Δημήτρης!...

ΙΒΑΝ ΜΠΟΥΝΙΝ

ΚΑΤΙ ΝΑ ΚΑΙ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ : Ντίνος
ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ : Σοφία
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ : Κλέαρχος
ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ : Ρένα
ΧΑΘΗ ΛΙΑΣΚΟΥ : Πόπη
ΕΛΕΝΑ ΝΑΘΑΝΑΗ : Τζένη
ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΕΓΚΑΣ : Φάνης
ΛΛΕΚΟΣ ΤΖΑΝΕΤΑΚΟΣ : Σωτήρης

ΕΓΧΡΩΜΗ μουσικοθεαματική αισθηματική κομεντί της ΦΙΝΟΣ—ΦΙΑΜ, γυρισμένη με τὸ σύστημα ΣΙΝΕΜΑΣΚΟΠ.

Σενάριο—σκηνοθεσία ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΔΙΑΝΙΔΗΣ. Δ)σις φωτογραφίας ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

Πάνω στὴν ταρατσα τοῦ Λευκοῦ Πύργου τῆς Θεσσαλονίκης, πέντε νέοι καὶ μιά νέα, γεμάτοι ζωτικότητα, χορεύουν, παίζουν διάφορα ὄργανα καὶ τραγουδοῦν ξέφρενα:

«Μὲς τὸ μοντέρνο ρυθμὸ καὶ μὲς τὴν τρέλλα τοῦ τούιστ, ἔλα κι' ἐνὶ ἄν μπορὴς καὶ τὴ χαρὰ σου θὰ βοῆς μαζί σὰν χορεύουμε τούιστ».

Πρόκειται γιὰ ἕνα καινούργιο συγκρότημα, τὸ «Πέντε Σαλονίκα» πού τὸ ἀποτελοῦν: Ὁ Φάνης, ὁ ὠραίος τῆς συμφορίας, εἶναι καλὸς τραγουδιστὴς, καὶ παίζει καὶ κιθάρα. Ὁ Κλέαρχος, ἐπίσης κιθαριστὴς, εἶναι συγχρόνως καὶ ὁ ἀστείος τῆς συμφορίας. Ὁ Σωτήρης εἶναι κομ' τρομπασίστας. Ὁ Πέτρος παίζει σάξοφωνο καὶ ὁ Νίκος ντράμς. Ἡ νέα, πού ἔχουν μαζί τους, εἶναι ἡ Ρένα, μιά κοπέλλα ὅλο ζωὴ, πού εἶναι ὅμως συγχρόνως καὶ ἕνα μεγάλο καλλιτεχνικὸ ψῶνιο. Τὸ ὄνειρό της: νὰ γίνῃ μεγάλο ἀστέρι τῶν δίσκων.

Γιὰ μιά στιγμὴ σπαταλοῦν τὸ χορὸ, γιὰ νὰ βγάλῃ ἡ Ρένα, με τὴ μηχανὴ της, μερικὲς φωτογραφίες τοῦ συγκροτήματος, πού βα ὁμοσιεύουν σὲ διάφορα περιοδικά.

Κ Λ Ε Α Ρ Χ Ο Σ (μ' ἐνθουσιασμό): Θὰ σκίσουμε! Φ Α Ν Η Σ: Θὰ παραξέσουμε τὸ ραδιόφωνο! Π Ε Τ Ρ Ο Σ: Θὰ τρελασούμε σίους δίσκους! Σ Ω Τ Η Ρ Η Σ: Θὰ κολλήσουμε σὲ λεφτὰ! Κ Λ Ε Α Ρ Χ Ο Σ: Ὁλες οἱ γυναῖκες βα πεφιοῦν στὰ πόδια μας!

Ρ Ε Ν Α: Κύττα ἀντρας, πὺν θὰ πέσουν οἱ γυναῖκες στὰ πόδια τοῦ!

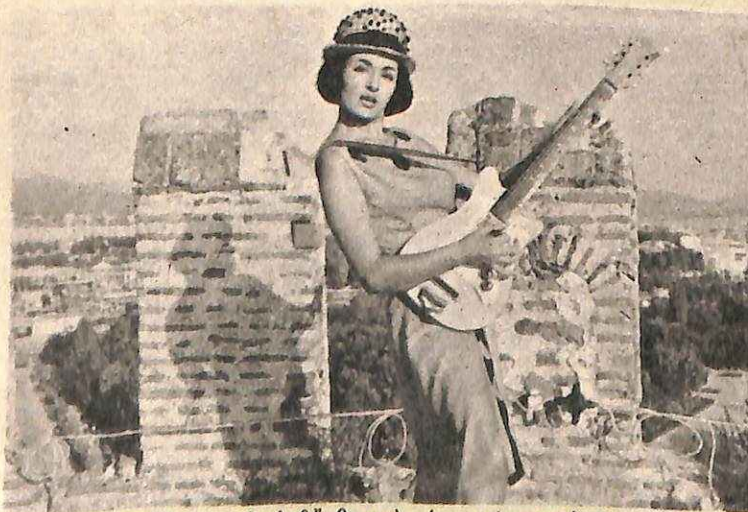
Κ Λ Ε Α Ρ Χ Ο Σ: Μιλῶ γιὰ γυναῖκες, ὄχι γιὰ... Ρ Ε Ν Α: Σωπα, κρέ!... Κ Λ Ε Α Ρ Χ Ο Σ: Κρύα εἶσαι, ἐσύ... Κρύα καὶ τρελλάρα... Φ Α Ν Η Σ: Εἰ... Εἰ... Δὲν ἔχωμε ἐνὶ γὰ καὺν, μα γιὰ νὰ βγαλοῦμε φωτογραφίες. Βα τὶς σιενούμε παντοῦ, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχει ἕνα «Πέντε Σαλονίκα», πού σκίζει...

"Υστερ' από την πόκα οι νέοι ξαναρχίζουν το χορό, μα τους διακόπτει σε μία στιγμή ο Πέτρος:
— Σκεφτήκατε τί έχει να γίνει, αν οι δικοί μας αρχίσουν τον πόλεμο; Και πρώτος - πρώτος ο πατέρας σου, βρε κλεωρхе.
Κ λ ε α ρ χ ο ς: Έσένα τί σε νοιάζει;
Ν ι κ ο ς: Ιδώς τί τον νοιάζει; Έτσι και φύγη ό ένας, γιατί φοβάται τον πατέρα του, ό άλλος γιατί δέν υπάρχουν λεφτά...
Κ λ ε α ρ χ ο ς: Έ, οποιος δέν άντέχει ας φυγή... Εγώ πάντως...

... Πάψε νά μάς κολλάς, άλλωώς δέ μπαίνεις στο συγκρότημα. Μιά κι' εσύ, κυριε Φάνη. Δέ μπορώ νά τά λέω όλα εγώ. Ό γιατρός μου είπε ν' αποφεύγω την υπερκόπωση!
Ρ έ ν α: Φταίω εγώ, πού σάς βρήκα δουλειά.
Φ ά ν η ς: Έ, όχι και μάς βρήκες. Τώρα μέ την έκθεσι, τά κέντρα έχουν ανάγκη από καλλιτέχνες. Αν ευδιαφέρθηκες κάτω, τόκανες και γιά τον εαυτό σου. Μή μάς τό κοπανάς, λοιπόν.
Ρ έ ν α: Καλά δέν ξαναλέω λέξι, αφού είστε άχάριστοι...

Γλυκειά ζωή θάρρη μιá μέρα, κάποια αδηγή
σ' ένα άλλο μέρος, σ' άλλη γή
και θάρρη την άγάπη, τη χαρά.
Γλυκειά ζωή, λίγες στιγμές, ένα φιλι
κάποια φωνή πού σε καλεί
και δυό ματάκια, πού κυττούν γλυκά,
τραγουδία, φιλία και γάδια ζητάς
μέσα στην άγκαλιά, πού αγαπάς.

...τή λύσι την έχω στην τσέπη. Έτσι και μαλώσω μέ τον πατέρα μου και διαλύστε κι' έσεις τό πεντε, εγώ φεύγω γιά τη Βραζιλία... Μετανάστης!
Σ ω τ ή ρ η ς: "Αν είναι νά τό διαλύσετε, εγώ φεύγω από τώρα!
Κ λ ε α ρ χ ο ς: Χαρά από όργανο, πού θά μάς λείψη. Και νά μπορούσες τουλάχιστον νά τό σκεφής μονος σου, νά σε υπολογισώ...
Ρ έ ν α: Όι καλλιτέχνες δέν είναι χαμολήδες.
Κ λ ε α ρ χ ο ς: Έου τί πετιέσαι, όταν μιλούν οι άντρες;...

... Δέν ξέρετε όμως τό συμφέρον σας. Αυτό σάς λέω εγώ. Μιά γυναίκα είναι άπαραίτητη σ' ένα συγκρότημα. Είναι στολίδι.
Σ ω τ ή ρ η ς: "Η Ρένα έχει δικιο!
Κ λ ε α ρ χ ο ς (τού δίνει δικιο): "Ε, μα δέν υποφέρεσαι...
Φ ά ν η ς: Σταματήστε τον καυγά, νά συνεχίσουμε την πρόβα.
Ρ έ ν α (τραγουδά):
"Γλυκειά ζωή, από τό βράδυ ως τό πρωί
νά ζής σαν ξένοιαστο πούλι
μέ της άγάπης τά χρυσά φτερά

"Ενα πολυτελέστατο, αυτόκίνητο φτάνει κοντά στο χώρο της Έκθεσης Θεσσαλονίκης. Έρχεται από την Αθήνα και τό οδηγεί η Τζένη Βανδώρου, ή κόρη του διευθυντού μιας μεγάλης βιομηχανίας σιγασι και τί συνοδεύει ό Ντίνος Έσαρχόπουλος, πού πατέρα της στην έκθε- διαφημίσεις της βιομηχανίας. Ό Ντίνος βγαίνει πρώτος, καθώς ό- μως κάνει ν' ανοίξη την πόρτα του αυτόκινήτου στην Τζένη, βλέπει μία άραία κοπέλλα νά περι-άη μπροστά του...

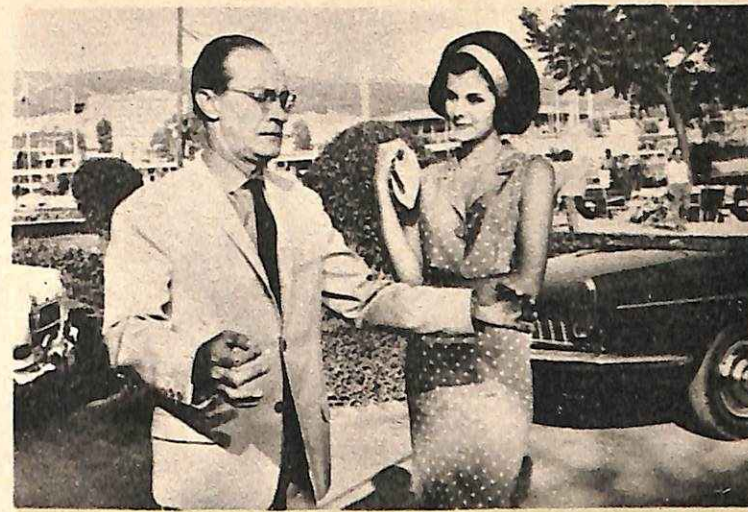
Φοράει μιá στενή προκλητική φούσπα και λικνίζεται ανάλογα γιά ν' αξιοποιήση ακόμα περισσότερο τις καμπύλες της. Τά μάτια του Ντίνου καρφώνονται πάνω της και δέ λένε νά ξεκολλήσουν απ' αυτήν. "Η Τζένη, καθώς κατεβαίνει από τό αυτόκίνητό της, βλέπει τη σκηνή και φωνάζει στο Ντίνο:
— Κυριε Έσαρχόπουλε!...
Έκείνος συνέχεται άμέσως και γυρίζει ταραγμένος πρós τό μέ- ρος της.

Τ ζ έ ν η: Είπαμε, νά μήν είστε υπερβολικός.
Ν τ ί ν ο ς: Μιά γυναίκα, πού σέβεται τον εαυτό της, περιορίζει αυτές τις κινήσεις στο έλάχιστο!
Τ ζ έ ν η: Αφού είναι φυσικό της, τί νά κάνη; Νά σφίγγεται δηλα- δη όταν περπατά, σά νά έχη πάσει αγκυλωσι!
Ν τ ί ν ο ς: Να φορέση κατι πιο φαρύ. Αυτή όμως μου τά φόρεσε ταίπα-ταίπα, μήν τυχη και χάσουμε καμμία λεπτομέρεια. Χαλάσε ό κόσμος!... Να τί βλέπω εγώ!...

— Αυτή είναι ή κόρη του διευθυντού μας. Τή συνοδεύει ό προϊστά- μενος τω τμήματος διαφήμισης. Λέγεται Έσαρχόπουλος και πρέπει νά τον προσέξουμε, γιατί είναι πολυ σιμμενός.
— Δος τω σέω, όλα έδω πέρα είναι εν τάξει.
— Δέν τον ξέρετε έσεις... Ώα τα βραή μέ τις κοπέλλες.
— Είναι γυναίκα;
— Είναι καλός; Έσαρχόπουλος; Απεναντίας! Σεμνότητος μέχρις ά- πελπισίας. Νά μή δη κραγιον-στά-χειλιά: Ινεται-θηριο!...

Παίρνει άμέσως ένα ύφος άηδίας και περιφρόνησης και λέει μέ σοβαρότητα στην Τζένη:
— Πά!... Πά!... Πά!... "Αηδιστικό θέαμα! Κάτι τέτοιες θάπρα- πε νά τις μαζέψη ή "Αμεσος Δράσις!
Τ ζ έ ν η (γελάει): Έλατε, κυριε Έσαρχόπουλε. Μήν είστε υπερ-βολικός. Τί έκανε η κοπέλλα;
Ν τ ί ν ο ς: Πως; Τί έκανε;... Περπατούσε άναξιοπρεπέστατα, χυ- δαιοτατα, κατά τρόπο άποκρουστικό!...

Τ ζ έ ν η: Πάμε τώρα, κυριε Έσαρχόπουλε. Πάμε γιατί μάς περι- μένουν. Συνεχίζουμε αλλη φορά τη συζητησι, πού έα αυτό τό θέμα. Ασφαλώς έα μάς ξαναδοθή ή ελκαρία.
Ν τ ί ν ο ς: Μα ξέρετε πως συγχίζομαι, όταν βλέπω τέτοια θεάματα!
Τ ζ έ ν η: Μπα!... Προχάρουμε τώρα.
Ν τ ί ν ο ς: Μαλιστα!... Ιονη συγχίζομαι!
Ενώ ή Τζένη και ό Ντίνος προχωρούν πρós τό περίπτερο της βιο-μηχανίας τους, ου υπαλληλοι, πού τους περιμένουν, συζητούν.

"Η Τζένη και ό Ντίνος πλησιάζουν και ό ένας από τους δυό υπαλλη- λους, ριχνοντας μιá ματιά στην ανθοδέμη, πού έα προσφέρουν στην κόρη του διευθυντού του, συνεχίζει:
— Γι' αυτό τον έστειλε ό γενικός μαζί μέ την κόρη του, γιά νά την προσέχη. Εγώ φροντίσα και είσοποίησα τις κοπέλλες: Λιατσάη και ρεμνοτήτα, τους είπα. Σεμνότητα και συστολή.
— Κι' έχουμε κατι μικρούλες, έ; Μπουκιά και συγχώριο!
— Άλλα τά μάτια τά δικά μας κι' άλλα τά δικά του!

— Που είναι η αδελφή μου; ρώ-
τησε ύστερα.

— Πήγε να ιδεί το καινούργιο
καρδάκι που έφτιασε, απάντησε
η κυρία Σίμσον. Όλοι έχουν πάει
για να ιδούν τους νεοφερμένους.

Είχε άσχημα να σουρουπώνη.
Η Νέλ στάθηκε για μία στιγ-
μή αναποφάσιστη. Έπειτα προχώ-
ρησε προς το μέρος όπου είχαν
σταματήσει οι βοϊδάμαξες.

Κυτίζοντας ολόγυρα, είδε την
αδελφή της και το θείο της που
νεοφάνιζαν μ' έναν από τους
νεοφερμένους.

— Άλλ' η Νέλ δεν πήγε κοντά
τους. Δεν ήταν αυτοί που ζητούσε
να βρει.

Το βλέμμα της σταμάτησε, τέ-
λος, σε μία από τις βοϊδάμαξες.
Ένας νέος κατέβηκε δέματα απ'
αυτήν. Ο νέος αυτός δε μπορού-
σε παρά να ήταν ο Τζός. Η Νέλ
δεν είχε την παραμικρή αμφιβο-
λία γι' αυτό. Και προχώρησε προς
το μέρος του.

Ο νέος, ακούγοντας τα βήμα-
τά της, γύρισε το κεφάλι του και
μία λάμψη θαυμασμού πέρασε από
το βλέμμα του. Αυτός ο θαυμα-
σμός απευθυνόταν, βέβαια, στην
ομορφιά της Νέλ.

— Καλησπέρα, δεσποινίς, είπε
μ' ευγένεια.

Αυτός ο χαριετισμός παραξένε-
ψε τη Νέλ. Και την παραξένεψε
άκόμη περισσότερο το ότι ο νέος
ξαναγύρισε κατόπιν στη δουλειά
του.

— Άλλά, πές μου, λοιπόν, του
φώναξε, δε ντράπηκες που μου
φερόντιες έτσι;

Ο νέος την κούτταξε με έκ-
πληξη.

— Συγχωρέστε με, δεσποινίς,
αλλά δε σας καταλαβαίνα, απάν-
τησε. Είναι η πρώτη φορά που
σας βλέπω.

— Ε, αυτό ήταν πάρα πολύ! Η
Νέλ είχε πάει κοντά με τη σκέψη
να συγχωρήσει το Τζόε, άρχει να
την παρακαλούσε γι' αυτό άρχει.

Και να που αυτός την κοροί-
δευε, κάνοντας πως δεν ήξερε τί-
ποτα... Αυτή η στάση του την έ-
ξοργισε. Και, χωρίς να κάνει και-
ρό, σήκωσε το χέρι της και τον
μπάτισε.

Ο νέος αποτραβήχτηκε προς τα
πίσω, φέρνοντας το χέρι στο μά-
γουλό του.

— Που είναι η αδελφή μου; ρώ-
τησε ύστερα.

— Πήγε να ιδεί το καινούργιο
καρδάκι που έφτιασε, απάντησε
η κυρία Σίμσον. Όλοι έχουν πάει
για να ιδούν τους νεοφερμένους.

Είχε άσχημα να σουρουπώνη.
Η Νέλ στάθηκε για μία στιγ-
μή αναποφάσιστη. Έπειτα προχώ-
ρησε προς το μέρος όπου είχαν
σταματήσει οι βοϊδάμαξες.

Κυτίζοντας ολόγυρα, είδε την
αδελφή της και το θείο της που
νεοφάνιζαν μ' έναν από τους
νεοφερμένους.

— Άλλ' η Νέλ δεν πήγε κοντά
τους. Δεν ήταν αυτοί που ζητούσε
να βρει.

Το βλέμμα της σταμάτησε, τέ-
λος, σε μία από τις βοϊδάμαξες.
Ένας νέος κατέβηκε δέματα απ'
αυτήν. Ο νέος αυτός δε μπορού-
σε παρά να ήταν ο Τζός. Η Νέλ
δεν είχε την παραμικρή αμφιβο-
λία γι' αυτό. Και προχώρησε προς
το μέρος του.

Ο νέος, ακούγοντας τα βήμα-
τά της, γύρισε το κεφάλι του και
μία λάμψη θαυμασμού πέρασε από
το βλέμμα του. Αυτός ο θαυμα-
σμός απευθυνόταν, βέβαια, στην
ομορφιά της Νέλ.

— Καλησπέρα, δεσποινίς, είπε
μ' ευγένεια.

Αυτός ο χαριετισμός παραξένε-
ψε τη Νέλ. Και την παραξένεψε
άκόμη περισσότερο το ότι ο νέος
ξαναγύρισε κατόπιν στη δουλειά
του.

— Άλλά, πές μου, λοιπόν, του
φώναξε, δε ντράπηκες που μου
φερόντιες έτσι;

Ο νέος την κούτταξε με έκ-
πληξη.

— Συγχωρέστε με, δεσποινίς,
αλλά δε σας καταλαβαίνα, απάν-
τησε. Είναι η πρώτη φορά που
σας βλέπω.

— Ε, αυτό ήταν πάρα πολύ! Η
Νέλ είχε πάει κοντά με τη σκέψη
να συγχωρήσει το Τζόε, άρχει να
την παρακαλούσε γι' αυτό άρχει.

Και να που αυτός την κοροί-
δευε, κάνοντας πως δεν ήξερε τί-
ποτα... Αυτή η στάση του την έ-
ξοργισε. Και, χωρίς να κάνει και-
ρό, σήκωσε το χέρι της και τον
μπάτισε.

Ο νέος αποτραβήχτηκε προς τα
πίσω, φέρνοντας το χέρι στο μά-
γουλό του.

— Που είναι η αδελφή μου; ρώ-
τησε ύστερα.

— Πήγε να ιδεί το καινούργιο
καρδάκι που έφτιασε, απάντησε
η κυρία Σίμσον. Όλοι έχουν πάει
για να ιδούν τους νεοφερμένους.

Είχε άσχημα να σουρουπώνη.
Η Νέλ στάθηκε για μία στιγ-
μή αναποφάσιστη. Έπειτα προχώ-
ρησε προς το μέρος όπου είχαν
σταματήσει οι βοϊδάμαξες.

Κυτίζοντας ολόγυρα, είδε την
αδελφή της και το θείο της που
νεοφάνιζαν μ' έναν από τους
νεοφερμένους.

— Άλλ' η Νέλ δεν πήγε κοντά
τους. Δεν ήταν αυτοί που ζητούσε
να βρει.

Το βλέμμα της σταμάτησε, τέ-
λος, σε μία από τις βοϊδάμαξες.
Ένας νέος κατέβηκε δέματα απ'
αυτήν. Ο νέος αυτός δε μπορού-
σε παρά να ήταν ο Τζός. Η Νέλ
δεν είχε την παραμικρή αμφιβο-
λία γι' αυτό. Και προχώρησε προς
το μέρος του.

Ο νέος, ακούγοντας τα βήμα-
τά της, γύρισε το κεφάλι του και
μία λάμψη θαυμασμού πέρασε από
το βλέμμα του. Αυτός ο θαυμα-
σμός απευθυνόταν, βέβαια, στην
ομορφιά της Νέλ.

Η Νέλ ήταν έτοιμη να συνο-
δεύσει τη χειρονομία της με τα
κατάλληλα λόγια. Άλλά, άκουσε
πίσω της βιαστικά βήματα... Ένα
μεγάλο λευκό σκυλί πήδησε ταν-
τοχρόνα από τη βοϊδάμαξα κι' έ-
τρεξε με χαρούμενα γαργιλίσματα
προς το μέρος του ανθρώπου που
πλησίαζε... Η νέα γούρνα τότε το
κεφάλι της κι' είδε τον... Τζόε.
Το σκυλί ηγόρευσε γύρω του συνε-
χίζοντας τα χαρούμενα γαργιλίσ-
ματά του.

Ο Τζόε πήγε κοντά στο νέο
που είχε μπατίσει η Νέλ και τον
έσφιξε στην αγκαλιά του.

— Τζίμ, ήρθες και σύ! του είπε.

— Ναι, Τζόε κι' είμαι πάλι ε-
υχαριστήμενος που σε ξαναβλέπω,
απάντησε ο Άλλος.

— Έφερεις και τον «Μοσέ»; εί-
πε ο Τζόε, χαϊδεύοντας το μεγα-
λο σκυλί. Άλλά, πώς πήρες αυτή
την απόφαση; Και τί ήρθες να κά-
νεις εδώ;... Έγινε τίποτα όταν έ-
φυγα;

— Έκείνη τη στιγμή πρόσεξε τη
Νέλ. Και του έκαμε εντύπωση το
ταραγμένο ύφος της.

— Νέλ, είσαι εδώ; είπε. Σου
παρουσιάζω τον αδελφό μου Τζίμ,
που γι' αυτόν σου μίλησα. Τζίμ, η
φίλη μου, δεσποινίδα Ουέλς.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένος,
που σας γνωρίζω, δεσποινίς και δε
σας κρατάω καμιά κακία, που με
μπάτισατε χωρίς λόγο, απάντησε
ο Τζίμ.

— Σε μπάτισα; είπε ο Τζόε
έκπληκτος.

— Άλλά κατάλαβε άμέσως την πα-
ροξήγησή και ξεκαρδίστηκε στα
γέλια. Γελούσε τόσο πολύ που δά-
κρυα ανέβηκαν στα μάτια του.

— Χά! Χά! Χά! έκανε. Σε πή-
ρε για μένα, δυστυχισμένο Τζίμ!
Χά! Χά! Χά! Άλλά πρέπει να
έξορξες πως δεν είναι καμιά!...

Η Νέλ είχε γίνει κατακόκκινη.
Της έρχονταν να κλάψει από τη
ντροπή της. Άλλά κατάφερε να
συγκρατηθεί.

— Σας ζητάω χίλιες φορές
συγγνώμη, κυρία Ντόουν, ταυμά-
σε. Σας είχα περάσει... γι' αυ-
τόν... Με είχε προσβάλει!

Κι' έφυγε τρέχοντας προς τις
καλύδες.

ΣΥΜΦΩΝΗΣΗ

Ο Τζόε κι' ο Τζίμ έμοιαζαν κα-
ταπληκτικά ο ένας με τον άλλον.
Είχαν το ίδιο ψηλό ανάστημα, το
ίδιο γεροδεμένο κορμί, τα ίδια
γυρίζα μάτια. Τα χαρακτηριστικά
και των δύο ήταν λεπτά κι' αρμο-
νικά. Κι' όστόσο, τα πρόσωπά
τους εξέφραζαν θέληση και δρα-
στηριότητα.

— Βλέπω ότι ξαναγύρισες τα δι-
κά σου, είπε ο Τζίμ, όταν η νέα
απομακρύνθηκε.

— Όχι, Τζίμ, απάντησε ο Τζόε.
Έχω καλούς σκοπούς γι' αυτή τη
νέα και δε σκέφτηκα ποτέ να την
προσβάλω. Άλλά, πές μου τα δι-
κά σου τώρα. Ποιος λόγος σ' έ-
κανε να έρθεις εδώ;

— Ηοθα για να συνεχίσω την
εργασία μου ανάμεσα στους Έου-
θορόδεμον. Δε σου κρύβω, όμως,
ότι στην απόφασή μου έπαιξε ση-
μαντικό ρόλο το ότι θα σ' ευρι-
σκα εδώ.

— Καταλαβαίνω, είπε ο Τζόε.
Αισθάνομαι πάντοτε την ανάγκη
να θυσιάσω για τους άλλους.
Σε προειδοποιώ, όστόσο, ότι η
περιοχή που διάλεξες δεν είναι κα-
τάλληλη για έναν Ιεροκήρυκα...
Άλήθεια, τί έγινε με τη Ρόζα, τη
νέα που ήθελες να κάνεις γυναίκα
σου;

Ο Τζίμ γλώτισσε, ενώ γύριζε
αλλού το κεφάλι του. Έπειτα ά-
πάντησε:

— Άκουσε, Τζόε. Θα σου μιλή-
σω για τη Ρόζα μόνο αυτή τη φο-
ρά και ποτέ άλλοτε. Την ήξερες
τη Ρόζα καλύτερα από μένα και
μου είπες κάποτε πως της άρεσε
να τη θαυμάζουν και να την φλερ-
τάρουν. Δε σε πείσωνα. Κατάλα-
βα, όμως, άογόττερα ότι η μεγα-
λή σου πείρα που είχες από τις
γυναίκες σ' έκανε να μαντέψεις έ-
κείνο που εγώ δε μπορούσα να
προσέξω. Ιά, πραγματικά, δε
μην φρόνιζε καλά. Με άπατούσε
με τον Ζέβετ, ίσως και κι' άλλους.

Όταν χτύπησε τον Ζέβετ, λέγον-
τας πως το είχε κάνει επειδή τά-
χα είχατε φιλονεικήσει στα χαρ-
τιά, κατάλαβα πως αυτό ήταν
ποσόχημα κι' ότι με την πράξη σου
αυτή ήθελες να δώσεις ένα μάθη-
μα στον άνθρωπο που, ενώ ήξερε
ποια σκοπούς μου για τη Ρόζα,
συναντιόταν κοινά μαζί της... Τό-
σο

— Άκουσε, Τζόε. Θα σου μιλή-
σω για τη Ρόζα μόνο αυτή τη φο-
ρά και ποτέ άλλοτε. Την ήξερες
τη Ρόζα καλύτερα από μένα και
μου είπες κάποτε πως της άρεσε
να τη θαυμάζουν και να την φλερ-
τάρουν. Δε σε πείσωνα. Κατάλα-
βα, όμως, άογόττερα ότι η μεγα-
λή σου πείρα που είχες από τις
γυναίκες σ' έκανε να μαντέψεις έ-
κείνο που εγώ δε μπορούσα να
προσέξω. Ιά, πραγματικά, δε
μην φρόνιζε καλά. Με άπατούσε
με τον Ζέβετ, ίσως και κι' άλλους.

Όταν χτύπησε τον Ζέβετ, λέγον-
τας πως το είχε κάνει επειδή τά-
χα είχατε φιλονεικήσει στα χαρ-
τιά, κατάλαβα πως αυτό ήταν
ποσόχημα κι' ότι με την πράξη σου
αυτή ήθελες να δώσεις ένα μάθη-
μα στον άνθρωπο που, ενώ ήξερε
ποια σκοπούς μου για τη Ρόζα,
συναντιόταν κοινά μαζί της... Τό-
σο

— Άκουσε, Τζόε. Θα σου μιλή-
σω για τη Ρόζα μόνο αυτή τη φο-
ρά και ποτέ άλλοτε. Την ήξερες
τη Ρόζα καλύτερα από μένα και
μου είπες κάποτε πως της άρεσε
να τη θαυμάζουν και να την φλερ-
τάρουν. Δε σε πείσωνα. Κατάλα-
βα, όμως, άογόττερα ότι η μεγα-
λή σου πείρα που είχες από τις
γυναίκες σ' έκανε να μαντέψεις έ-
κείνο που εγώ δε μπορούσα να
προσέξω. Ιά, πραγματικά, δε
μην φρόνιζε καλά. Με άπατούσε
με τον Ζέβετ, ίσως και κι' άλλους.

Όταν χτύπησε τον Ζέβετ, λέγον-
τας πως το είχε κάνει επειδή τά-
χα είχατε φιλονεικήσει στα χαρ-
τιά, κατάλαβα πως αυτό ήταν
ποσόχημα κι' ότι με την πράξη σου
αυτή ήθελες να δώσεις ένα μάθη-
μα στον άνθρωπο που, ενώ ήξερε
ποια σκοπούς μου για τη Ρόζα,
συναντιόταν κοινά μαζί της... Τό-
σο

— Άκουσε, Τζόε. Θα σου μιλή-
σω για τη Ρόζα μόνο αυτή τη φο-
ρά και ποτέ άλλοτε. Την ήξερες
τη Ρόζα καλύτερα από μένα και
μου είπες κάποτε πως της άρεσε
να τη θαυμάζουν και να την φλερ-
τάρουν. Δε σε πείσωνα. Κατάλα-
βα, όμως, άογόττερα ότι η μεγα-
λή σου πείρα που είχες από τις
γυναίκες σ' έκανε να μαντέψεις έ-
κείνο που εγώ δε μπορούσα να
προσέξω. Ιά, πραγματικά, δε
μην φρόνιζε καλά. Με άπατούσε
με τον Ζέβετ, ίσως και κι' άλλους.

Όταν χτύπησε τον Ζέβετ, λέγον-
τας πως το είχε κάνει επειδή τά-
χα είχατε φιλονεικήσει στα χαρ-
τιά, κατάλαβα πως αυτό ήταν
ποσόχημα κι' ότι με την πράξη σου
αυτή ήθελες να δώσεις ένα μάθη-
μα στον άνθρωπο που, ενώ ήξερε
ποια σκοπούς μου για τη Ρόζα,
συναντιόταν κοινά μαζί της... Τό-
σο

— Άκουσε, Τζόε. Θα σου μιλή-
σω για τη Ρόζα μόνο αυτή τη φο-
ρά και ποτέ άλλοτε. Την ήξερες
τη Ρόζα καλύτερα από μένα και
μου είπες κάποτε πως της άρεσε
να τη θαυμάζουν και να την φλερ-
τάρουν. Δε σε πείσωνα. Κατάλα-
βα, όμως, άογόττερα ότι η μεγα-
λή σου πείρα που είχες από τις
γυναίκες σ' έκανε να μαντέψεις έ-
κείνο που εγώ δε μπορούσα να
προσέξω. Ιά, πραγματικά, δε
μην φρόνιζε καλά. Με άπατούσε
με τον Ζέβετ, ίσως και κι' άλλους.

Όταν χτύπησε τον Ζέβετ, λέγον-
τας πως το είχε κάνει επειδή τά-
χα είχατε φιλονεικήσει στα χαρ-
τιά, κατάλαβα πως αυτό ήταν
ποσόχημα κι' ότι με την πράξη σου
αυτή ήθελες να δώσεις ένα μάθη-
μα στον άνθρωπο που, ενώ ήξερε
ποια σκοπούς μου για τη Ρόζα,
συναντιόταν κοινά μαζί της... Τό-
σο

— Άκουσε, Τζόε. Θα σου μιλή-
σω για τη Ρόζα μόνο αυτή τη φο-
ρά και ποτέ άλλοτε. Την ήξερες
τη Ρόζα καλύτερα από μένα και
μου είπες κάποτε πως της άρεσε
να τη θαυμάζουν και να την φλερ-
τάρουν. Δε σε πείσωνα. Κατάλα-
βα, όμως, άογόττερα ότι η μεγα-
λή σου πείρα που είχες από τις
γυναίκες σ' έκανε να μαντέψεις έ-
κείνο που εγώ δε μπορούσα να
προσέξω. Ιά, πραγματικά, δε
μην φρόνιζε καλά. Με άπατούσε
με τον Ζέβετ, ίσως και κι' άλλους.

Όταν χτύπησε τον Ζέβετ, λέγον-
τας πως το είχε κάνει επειδή τά-
χα είχατε φιλονεικήσει στα χαρ-
τιά, κατάλαβα πως αυτό ήταν
ποσόχημα κι' ότι με την πράξη σου
αυτή ήθελες να δώσεις ένα μάθη-
μα στον άνθρωπο που, ενώ ήξερε
ποια σκοπούς μου για τη Ρόζα,
συναντιόταν κοινά μαζί της... Τό-
σο

— Άκουσε, Τζόε. Θα σου μιλή-
σω για τη Ρόζα μόνο αυτή τη φο-
ρά και ποτέ άλλοτε. Την ήξερες
τη Ρόζα καλύτερα από μένα και
μου είπες κάποτε πως της άρεσε
να τη θαυμάζουν και να την φλερ-
τάρουν. Δε σε πείσωνα. Κατάλα-
βα, όμως, άογόττερα ότι η μεγα-
λή σου πείρα που είχες από τις
γυναίκες σ' έκανε να μαντέψεις έ-
κείνο που εγώ δε μπορούσα να
προσέξω. Ιά, πραγματικά, δε
μην φρόνιζε καλά. Με άπατούσε
με τον Ζέβετ, ίσως και κι' άλλους.

Όταν χτύπησε τον Ζέβετ, λέγον-
τας πως το είχε κάνει επειδή τά-
χα είχατε φιλονεικήσει στα χαρ-
τιά, κατάλαβα πως αυτό ήταν
ποσόχημα κι' ότι με την πράξη σου
αυτή ήθελες να δώσεις ένα μάθη-
μα στον άνθρωπο που, ενώ ήξερε
ποια σκοπούς μου για τη Ρόζα,
συναντιόταν κοινά μαζί της... Τό-
σο

— Άκουσε, Τζόε. Θα σου μιλή-
σω για τη Ρόζα μόνο αυτή τη φο-
ρά και ποτέ άλλοτε. Την ήξερες
τη Ρόζα καλύτερα από μένα και
μου είπες κάποτε πως της άρεσε
να τη θαυμάζουν και να την φλερ-
τάρουν. Δε σε πείσωνα. Κατάλα-
βα, όμως, άογόττερα ότι η μεγα-
λή σου πείρα που είχες από τις
γυναίκες σ' έκανε να μαντέψεις έ-
κείνο που εγώ δε μπορούσα να
προσέξω. Ιά, πραγματικά, δε
μην φρόνιζε καλά. Με άπατούσε
με τον Ζέβετ, ίσως και κι' άλλους.

Όταν χτύπησε τον Ζέβετ, λέγον-
τας πως το είχε κάνει επειδή τά-
χα είχατε φιλονεικήσει στα χαρ-
τιά, κατάλαβα πως αυτό ήταν
ποσόχημα κι' ότι με την πράξη σου
αυτή ήθελες να δώσεις ένα μάθη-
μα στον άνθρωπο που, ενώ ήξερε
ποια σκοπούς μου για τη Ρόζα,
συναντιόταν κοινά μαζί της... Τό-
σο

— Άκουσε, Τζόε. Θα σου μιλή-
σω για τη Ρόζα μόνο αυτή τη φο-
ρά και ποτέ άλλοτε. Την ήξερες
τη Ρόζα καλύτερα από μένα και
μου είπες κάποτε πως της άρεσε
να τη θαυμάζουν και να την φλερ-
τάρουν. Δε σε πείσωνα. Κατάλα-
βα, όμως, άογόττερα ότι η μεγα-
λή σου πείρα που είχες από τις
γυναίκες σ' έκανε να μαντέψεις έ-
κείνο που εγώ δε μπορούσα να
προσέξω. Ιά, πραγματικά, δε
μην φρόνιζε καλά. Με άπατούσε
με τον Ζέβετ, ίσως και κι' άλλους.

Όταν χτύπησε τον Ζέβετ, λέγον-
τας πως το είχε κάνει επειδή τά-
χα είχατε φιλονεικήσει στα χαρ-
τιά, κατάλαβα πως αυτό ήταν
ποσόχημα κι' ότι με την πράξη σου
αυτή ήθελες να δώσεις ένα μάθη-
μα στον άνθρωπο που, ενώ ήξερε
ποια σκοπούς μου για τη Ρόζα,
συναντιόταν κοινά μαζί της... Τό-
σο

— Άκουσε, Τζόε. Θα σου μιλή-
σω για τη Ρόζα μόνο αυτή τη φο-
ρά και ποτέ άλλοτε. Την ήξερες
τη Ρόζα καλύτερα από μένα και
μου είπες κάποτε πως της άρεσε
να τη θαυμάζουν και να την φλερ-
τάρουν. Δε σε πείσωνα. Κατάλα-
βα, όμως, άογόττερα ότι η μεγα-
λή σου πείρα που είχες από τις
γυναίκες σ' έκανε να μαντέψεις έ-
κείνο που εγώ δε μπορούσα να
προσέξω. Ιά, πραγματικά, δε
μην φρόνιζε καλά. Με άπατούσε
με τον Ζέβετ, ίσως και κι' άλλους.

Όταν χτύπησε τον Ζέβετ, λέγον-
τας πως το είχε κάνει επειδή τά-
χα είχατε φιλονεικήσει στα χαρ-
τιά, κατάλαβα πως αυτό ήταν
ποσόχημα κι' ότι με την πράξη σου
αυτή ήθελες να δώσεις ένα μάθη-
μα στον άνθρωπο που, ενώ ήξερε
ποια σκοπούς μου για τη Ρόζα,
συναντιόταν κοινά μαζί της... Τό-
σο

— Άκουσε, Τζόε. Θα σου μιλή-
σω για τη Ρόζα μόνο αυτή τη φο-
ρά και ποτέ άλλοτε. Την ήξερες
τη Ρόζα καλύτερα από μένα και
μου είπες κάποτε πως της άρεσε
να τη θαυμάζουν και να την φλερ-
τάρουν. Δε σε πείσωνα. Κατάλα-
βα, όμως, άογόττερα ότι η μεγα-
λή σου πείρα που είχες από τις
γυναίκες σ' έκανε να μαντέψεις έ-
κείνο που εγώ δε μπορούσα να
προσέξω. Ιά, πραγματικά, δε
μην φρόνιζε καλά. Με άπατούσε
με τον Ζέβετ, ίσως και κι' άλλους.

Όταν χτύπησε τον Ζέβετ, λέγον-
τας πως το είχε κάνει επειδή τά-
χα είχατε φιλονεικήσει στα χαρ-
τιά, κατάλαβα πως αυτό ήταν
ποσόχημα κι' ότι με την πράξη σου
αυτή ήθελες να δώσεις ένα μάθη-
μα στον άνθρωπο που, ενώ ήξερε
ποια σκοπούς μου για τη Ρόζα,
συναντιόταν κοινά μαζί της... Τό-
σο

ρα όλα έχουν τελειώσει. Όσο για
τον Ζέβετ, μ' όλο που τον χτύπη-
σε άγρια, θά ζήσει. Έμεινε, ό-
μως, παραμορφωμένος για όλη τη
ζωή. Έτσι, δε θα έχει στη συ-
νειδήσή σου ένα φρόνι... Μετά την
ανάκλησή σου, άρχισα να σκέ-
φτομαι ότι έπρεπε να φύγω κι' ε-
γώ. Γνώρισα έναν Ιεροκήρυκα που
επρόκειτο να έρθει εδώ, για να
βοηθήσει τον Ουέλς και τον έπει-
σα να μου παραχωρήσει τη θέση
του. Δόξα σοι ο Θεός, δεν δυσκο-
λεύτηκα να βρω τον Ουέλς και
σένα.

— Α, ο Ζέβετ δεν πέθανε;
είπε ο Τζόε. Αυτό με λυπεί πολύ,
γιατί η πρόθεσή μου ήταν να τον
στείλω στον Άλλον κόσμο. Παρη-
γοριέμαι, όστόσο, αφού θα μεί-
νη παραμορφωμένος για όλη τη
ζωή. Έτσι, αυτό το φίδι δε
θα μπορέσει πια να ξελογιάζει τις
νέες.

— Τζόε, δεν μου άρεσει να σ'
ακούω να λές ότι λυπήθηκες έ-
πειδι δεν σκότωσες αυτό τον Άν-
θρωπο, παρατήρησε ο Τζίμ. Άλλ'
ας τ' άφισουμε αυτά. Τί σκέφτε-
σαι να κάνεις εδώ;

— Δεν έχω ώριμο σχέδιο,
απάντησε ο Τζόε. Για τη στιγμή,
σκέφτομαι ν' ακολουθήσω τον
Ουέλς και τις άνηψές του. Ο
Ουέλς έχει δυο άνηψές, τη Νέλ,
που γνώριζες και μία άλλη, την
Καίτη. Άν θέλεις, μπορείς να
μείνεις μαζί μας. Άλλά, άκουσε με
μια τοιούτιστον φορά στη ζωή
σου. Έδώ δουλεύουμε στο
«Εστ κι' ο καθένας πρέπει να φρον-
τίσει για τον έαυτό του. Το γεγο-
νός ότι είσαι κήρυκας του Έυαγ-
γελίου δεν θα σε προστατέψει από
τα μαχαίρια και τα τουφέκια των
άνθρωπων που ζούν εδώ.

— Δε νομίζω ότι θέλεις να με
συμβουλευθείς ν' άφισω τον Έυαγ-
γέλιο και να πάω ένα τουφέκι;
— Μπορείς να κηρύττεις το
λόγο του Θεού όταν σ' άρσεν,
αλλά μην ξεχνάς ότι βρίσκονται
ανάμεσα σε άγριους κι' ότι προ-
σέχεται να σε σκοτώσει. Σου είπα, τι
έπρεπε. Πάμε τώρα να σε παρου-
σιάσω στον Ουέλς.

Διευθύνθηκαν προς τις καλύ-
δες.

Καθώς προχωρούσαν προς τα

— Πάμε, Νέλ...
Την έπιασε από το χέρι και
την τράβηξε προς την καλύδα. Η
Νέλ τον κούτταξε λοζιά και το
πρόσωπό της είχε ξαναπαίρει τη
συνθησισμένη του πρόσχαρη έκφρα-
ση. Ήταν ευχαριστημένη, που ο
Τζόε και κανένας άλλος την είχε
σώσει από τα χέρια αυτού του
μεθυστά. Και περήφανη επί-
σης.

— Είσα άκόμη θυμωμένη; της
είπε ξαφνικά ο Τζόε. Καταλαβαί-
νω πως φρόνιζε άσχημα... Άλλά
πρέπει να ξέρεις πως σ' αγαπάω...
σ' αγαπάω πολύ.

— Θυμωμένη; απάντησε η Νέλ.
Καθόλου...

Και για να κούνη τη συγκίνη-
σή της, έφυγε τρέχοντας προς την
καλύδα.

ΟΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ

Το άλλο πρωί, ο Τζόε πήγε
να βρει τον Τζέφ Άνν, που θα
συνάδεε το μικρό όμιλο στο
φρούριο Χένου.

Ο Άνν ήταν παλιός «φροντί-
ερισμάν» δηλαδή άρτίστας. Τηλο-
χαν άκόμη δυο χωριάτά βασιλεία,
το βασίλειο των Λενκίων προς το ά-
νατολικό μέρος και το βασίλειο των
Έουθορόδεμον προς το δυτικό.

Κι' οι άνθρωποι που ζούσαν κον-
τά σε σίντορα των δυο βασιλείων
ξεχωρίζαν από τους άλλους. Ή-

— Πάμε, Νέλ...
Την έπιασε από το χέρι και
την τράβηξε προς την καλύδα. Η
Νέλ τον κούτταξε λοζιά και το
πρόσωπό της είχε ξαναπαίρει τη
συνθησισμένη του πρόσχαρη έκφρα-
ση. Ήταν ευχαριστημένη, που ο
Τζόε και κανένας άλλος την είχε
σώσει από τα χέρια αυτού του
μεθυστά. Και περήφανη επί-
σης.

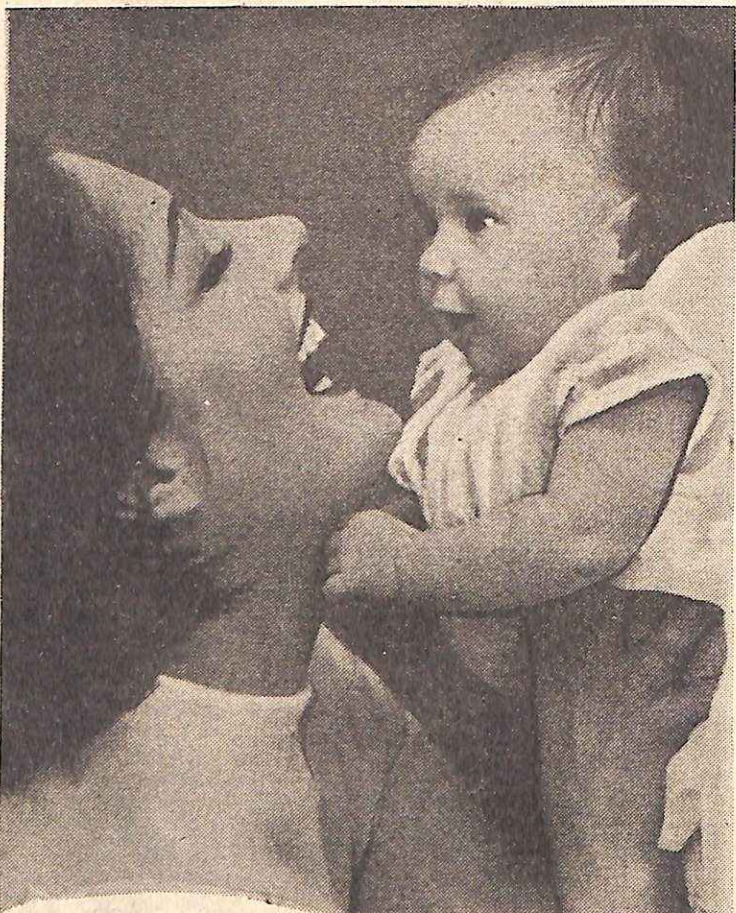
— Είσα άκόμη θυμωμένη; της
είπε ξαφνικά ο Τζόε. Καταλαβαί-
νω πως φρόνιζε άσχημα... Άλλά
πρέπει να ξέρεις πως σ' αγαπάω...
σ' αγαπάω πολύ.

— Θυμωμένη; απάντησε η Νέλ.
Καθόλου...

Και για να κούνη τη συγκίνη-
σή της, έφυγε τρέχοντας προς την
καλύδα.

ΟΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ

Το άλλο πρωί, ο Τζόε πήγε
να βρει τον Τζέφ Άνν, που θα
συνάδεε το μικρό όμιλο στο
φρούριο Χένου.

‘Η μητρότητα, αυτό το αιώσιο και υπέροχο θαύμα, αυτή η ραυμάσια αποστολή της γυναικείας ζωής, προκαλεί σε κάθε γυναίκα πολλά ερωτηματικά,στά όποια είναι χρήσιμα και σωστά να δώσουμε μια απάντηση. Ο’ άρχισουμε εξετάζοντας τα συμπτώματα, που προαναγγέλλουν την άρχη μιας έγκυμοσύνης.

Σ’ ΚΕΦΘΗΚΑΤΕ ποτέ με τί είναι συνδεμένη η πιο έντονη και όμορφη συγκίνηση της ζωής σας, ή έλπιζα να γίνετε μητέρα; Μ’ ένα ημερολόγιο, μ’ ένα απόλο ημερολόγιο, που είναι κρεμασμένο στον τοίχο της κουζίνας σας ή που βρίσκεται μπροστά σας, πάνω στο γραφείο σας. Για κάθε γυναίκα έρχεται μια εποχή, που αυτό το αντικείμενο παίρνει μια σημασία υπέροχη ή δραματική. ‘Η ημερομηνία του έμμησιου κύκλου (που δεν είναι άλλωστε μόνιμη) είναι πολύ λίγες.

‘Αν είστε όνιες, ή πιθανότης της έγκυμοσύνης φτάνει στη θεώση, όταν θα λείψη και ο δεύτερος έμμησιος κύκλος.

Τώρα, βέβαια, είναι φυσικό να σκεφτήτε: ‘Και πρέπει να μείνω σε αμφιβολία τόσο καιρό;’ Όχι, ήσυχα. Θα μπορούσατε να λύσατε πολύ πιο πριν την άπορία σας.

Πριν απ’ όλα θα παρατηρήσετε αν το κυριώτερο σύμπτωμα, δηλαδή η έλλειψη των έμμησιων, συνοδεύεται και από μερικές αδιαθεσίες. Κανένα απ’ αυτά, βέβαια, δεν αποτελεί μια όποιασδήποτε απόδειξη, με ένοιαχέ την πιθανότητα ότι περιμένετε ένα παιδί. Τα συμπτώματα αυτά είναι πιο φανερά στις γυναίκες των πόλεων και τους δημιουργούν την εσφαλμένη εντύπωση ότι η έγκυμοσύνη, ίδιος στην άρχη της, είναι ένα είδος ‘αρρώστιας’.

Στην πραγματικότητα πρόκειται για πρόσκαιρες ένοχλησεις, που οφείλονται στο νευροφυτικό σύστημα ή —για να το πούμε πιο σωστά— στο νευρο-αυτονομο-φυτικό. ‘Αυτόνομο’ γιατί είναι ανεξάρτητο από τη θέλησή μας και ‘φυτικό’, γιατί διευθύνει τις ζωτικές λειτουργίες του οργανισμού μας (άνσπνη, κυκλοφορία του αίματος, πέψη κλπ.). ‘Η έγκυμοσύνη εξασκεί μια έρεθιστική επίδραση στο νευροφυτικό σύστημα, μια επίδραση που είναι απαραίτητη κι’ ευεργετική, μα που τού προκαλεί συχνά άνομαλίες, που εκδηλώνονται με τις χαρακτηριστικές ένοχλησεις της άρχης της έγκυμοσύνης.

Υπάρχουν, ακόμη, περιπτώσεις γυναικών στις όποιες η περίοδος δεν σταματάει αμέσως μετά την άρχη της έγκυμοσύνης, μα εξακολουθεί να εκδηλώνεται, χωρίς όμως την κανονική διάρκειά. Πρόκειται για άνομαλίες αμηνόρρας, που καταγράφονται σε παθολογικές καταστάσεις, αλλά που κατορθώνουν να εξαλειφθούν, κάνοντας τη γυναίκα να πιστεύει ότι είναι έγκυος.

Το αιώσιο και υπέροχο θαύμα της μητρότητας: το παιδί!

Μια από τις πιο κοινές ένοχλησεις είναι η ‘πρωινή αδιαθεσία’ που, στις περισσότερες περιπτώσεις, εκδηλώνεται αμέσως μετά το ξύπνημα. Πρόκειται για ένα είδος ναυτίας, που μπορεί να γίνει τόσο δυνατό, ώστε να προκαλέσει έμετο κι’ ένα ισχυρό συναισθημα άγνιας. Στις περισσότερες, οι αδιαθεσίες αυτές αρχίζουν να παρουσιάζονται δυο τρεις εβδομάδες μετά την καθυστέρηση της περιόδου, αλλά είναι δυνατόν να εκδηλωθούν και πιο πριν ή και αργότερα.

Στο διάστημα της έγκυμοσύνης οι έμετικές τάσεις παρουσιάζονται ευκολότερα, όταν το στομάχι είναι άδειο, μα μερικές γυναίκες έχουν αυτή την ένοχληση μετά τα γεύματα. ‘Αλλες πάλι σ’ όλο το διάστημα της ημέρας, άλλες τη νύχτα κι’ άλλες δεν αισθάνονται καθόλου έμετικές τάσεις. ‘Όπως βλέπετε, λοιπόν, ακόμη κι’ αυτή η ένδειξη δεν ακολουθεί ένα ώριμο κανόνα για όλες τις περιπτώσεις. Οι έμετοι μπορεί και να συνοδεύονται, μα όχι πάντα, από μια πραγματικά υπερβολική έκκριση σάλιου.

Η ΟΡΕΞΗ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

Μια άλλη, αρκετά συνηθισμένη, ένδειξη της άρχης της έγκυμοσύνης είναι η εξαφάνιση αύξηση της όρεξης.

Αυτές όμως οι ‘ένδειξεις’ δεν είναι καθόλου ‘αποκλειστικές’, όπως, γενικά, πιστεύεται. ‘Όταν λείπει η περίοδος μια έγκυμοσύνη μπορεί να άρχισή και να εξαλειφθεί χωρίς να εκδηλωθεί καμιά από τις ένοχλησεις, που περιγράφουμε ή μπορεί αυτές να είναι τόσο ελαφρές, ώστε να περάσουν απαρατήρητες. ‘Υπάρχουν γυναίκες που περνούν την περίοδο της έγκυμοσύνης με μια συναισθητική ευεξία, που δεν είχαν δοκιμάσει ποτέ πιο πριν.

Πολλές γυναίκες, από τις πρώτες κιόλας ύποψιες τους για μια πιθανή έγκυμοσύνη, αρχίζουν να παρατηρούν προσεκτικά το σώμα τους, περιμένοντας να διακρίνουν κάποια μεταβολή, που να επιβεβαιώνει τις ύποψιες τους. Πρόκειται, όμως, για αταπάτη.

‘Η έγκυμοσύνη, ακόμη κι’ αν υπάρχει, είναι μόλις δυο εβδομάδων, γιατί η γόνιμη περίοδος της γυναίκας βρίσκεται στη μέση περίπου του έμμησιου κύκλου. Τέσσερις εβδομάδες αργότερα, το έμβρυο δεν είναι μεγαλύτερο από ένα κορδούκι και ο όγκος της μήτρας έχει αυξηθεί ανεπαίσθητα.

Μόνο δώδεκα εβδομάδες μετά από την ‘καθυστερήσει’ της περιόδου, η κοιλιά της εγκύου αρχίζει να ερπύκνεται και μόνο γύρω στη δεκάτη έκτη και στην είκοστή εβδομάδα η έγκυμοσύνη αρχίζει να γίνεται φανερά.

Ρή και στα μάτια των άλλων.

Υπάρχουν, όμως, περιπτώσεις γυναικών, που έτι αιτίας ορμονικών ανωμαλιών δεν έχουν περίοδο την μερικούς μήνες και βλέπουνται, πιστεύοντας ότι πρόκειται για έγκυμοσύνη, ενώ στην πραγματικότητα έχουν απλούστατα, παχύνει!

ΟΙ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Σε πολλές περιπτώσεις παρατηρούνται από τις πρώτες κιόλας εβδομάδες της έγκυμοσύνης μερικές ένοχλησεις και μεταβολές στο στήθος (τέντωμα, αύξηση του όγκου, μικροί πόνοι σε κάθε άγγιγμα, μυρμήγκιασμα) συμπτώματα, δηλαδή, που είναι πιο χαρακτηριστικά λίγες ημέρες πριν από την έλξη, αλλά πιο έντονα. ‘Η στρωγυλή ένοχλώνεται, αποκρίνεται και δημιουργεί μικρές προσεχές. ‘Αργότερα, γύρω στον τέταρτο μήνα, αν πίεσουμε τις θηλές θα διαπιστώσουμε ότι θα γράσουν ένα υπόλευκο υγρό.

Αυτές οι μεταβολές των μαστών είναι πολύ σημαντικές συμπτώματα της έγκυμοσύνης που μπορείτε να παρατηρήσετε και μόνες σας. Δεν αποκλείεται όμως και να πρόκειται για φαινόμενα που έχουν διαφορετικές αιτίες, πραγματικές ή φανταστικές.

‘Όπως βλέπετε, μπροστά στην έλξη ή το φόβο σας να γίνετε μητέρα, ή φού φέρνεται συχνά ο τρόπος αινιγματικό. Δεν απαντά, ένα λάθος, αμέσως μ’ ένα ναί ή ένα όχι, μα σας δίνει μόνο μια ‘ένδειξη’. Είναι ένας γρίφος, που οφείλεται στην έλξη ή στην έλξη, ούτε η κορδιά όμως να τον λύσουν αμέσως. Που θέλουμε, την λύση, θα την δώση από το κορδί — αν έχετε όσηνη μόνο ο καιρός — αν έχετε όσηνη μερικές εβδομάδες — αν περιμένετε μερικές εβδομάδες — αν έχετε όσηνη — αν η άδημονία σας θα σας παρακινήση να τρέξετε αμέσως στο γιατρό. Και πρόκειται για

μία άδημονία ευεργετική, γιατί, όπως θα δούμε, όσο γρηγορότερα θα αποκτίσετε τη βεβαιότητα ότι περιμένετε παιδί, τόσο καλύτερα θα είναι για την υγεία σας και για την υγεία του παιδιού σας.

Η ΔΙΑΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Γι’ αυτούς τους λόγους, είναι απαραίτητο να πάτε στο γιατρό δέκα μέρες μετά από την πρώτη καθυστέρηση της περιόδου και, αν πρόκειται για έγκυμοσύνη, πρέπει να ακολουθήσετε πιστά τις συμβουλές του μέχρι τη γέννηση του παιδιού.

Μα πρέπει να ξέρετε, ότι και ο καλύτερος ειδικός δεν θα είναι σε θέση να σας πει τίποτα το σίγουρο, αν θα πάτε σ’ αυτόν για εξέταση — όπως σας συμβουλευόμαστε — δέκα μέρες μετά την πρώτη ‘καθυστερήσει’ της περιόδου, όταν δηλαδή το έμβρυο θα μπορούσε να έχει μόλις τριών εβδομάδων ζωή. ‘Ο γιατρός, θα μπορούσε να σας δώσει μια ύποψη απάντηση μόνο ύστερα από τη δεύτερη καθυστέρηση της περιόδου, όταν δηλαδή η πιθανή έγκυμοσύνη σας θα είναι έξη εβδομάδων.

Γιατί, ο γιατρός, δε μπορεί πριν από τότε να σας δώσει μια βετική απάντηση: Για τον απλούστατο λόγο ότι η διάγνωση του βασίζεται ουσιαστικά στις άλλες, που παρουσιάζει η μήτρα.

Πρέπει να ξέρετε ότι, ύστερα από μερικές εβδομάδες έγκυμοσύνης, η μήτρα της γυναίκας αλλάζει θέσι, μορφή και, πριν απ’ όλα, όγκο. Αυτή η αύξηση του όγκου γίνεται

Τα μεγάλα ερωτηματικά της μητρότητας

δύο κύριων μηνών αρχίζουν να σχηματίζονται τα όργανα του παιδιού. ‘Αν σ’ αυτήν την περίοδο τρέψετε άσχημα ή αν θα τύχη να προσβληθείτε από ώριμες μολυσματικές ασθένειες (όπως η έρυνθρα) ή από ορμονικές ανωμαλίες, αν κάνετε κατάχρηση σε ώριμα φάρμακα, αν ο οργανισμός σας συγκεντρώνει τοξικές ουσίες, τότε είναι δυνατόν να δημιουργηθούν πολλοί κίνδυνοι για τον σχηματισμό των οργάνων του παιδιού.

ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΜΗΝΕΣ

Γι’ αυτό, λοιπόν, το λόγο, είναι σωστό ή μάλλον απαραίτητο, να έχετε τον περιμένετε παιδί. ‘Όταν πιά θα είστε έτοιμες για αυτό, ακόμη κι’ αν νοιώσετε πολύ καλά, απευθυνθείτε στο γιατρό. Αυτός, θα σας υποδείξει σε μια λεπτομερή εξέταση, για να εξακριβώση αν υπάρχει στην ταρινή σας κατάσταση ή στην προηγούμενη (ή έγκυμοσύνη) ξυπνά μερικές φορές ώριμες ασθένειες) κάτι που μπορεί να θάψει το έμβρυο και θα σας υποδείξει ποιες προφυλάξεις πρέπει να πάρετε στους τρεις πρώτους μήνες, για να προστατέψετε τη νέα ζωή, που μεγαλώνει μέσα σας.

‘Υπάρχει ακόμη κι’ ένας άλλος σοβαρός λόγος που επιβάλλει να πληροφορηθείτε γρήγορα αν έρυνθρα σε πραγματικά στην άρχη της έγκυμοσύνης. ‘Ο λόγος αυτός είναι ότι έτσι θα μπορούσατε να έμποδισετε, με κάθε δυνατό μέσον, τον πιθανό κίνδυνο μιας αποβολής, δηλαδή μια διακοπή της έγκυμοσύνης, που θα οφείλεται σε ψυχικές αιτίες και θα είναι, επομένως, ανεξάρτητη από τη θέλησή σας.

Και η δεύτερη προειδοποίηση, που δεν πρέπει να λησμονήσετε ποτέ. Οι περισσότερες αποβολές συμβαίνουν στην άρχη της έγκυμοσύνης. ‘Εφτά στις δέκα άνωστα στο δεύτερο και στον τρίτο μήνα, δυο στις δέκα άνωστα στον τρίτο και τον τέταρτο μήνα και μια στις δέκα άνωστα στον τέταρτο και τον έκτο μήνα (από τον έβδομο μήνα δεν πρόκειται πιά για αποβολή, αλλά για πρόωμο τοκετό).

‘Αν γράφη, ‘αβητική, σημαίνει ότι είστε έγκυος, κι’ αν γράφη: ‘αβητική’, σημαίνει ότι δεν είστε.

Μερικές φορές, είναι δυνατόν να δοθί μια βετική απάντηση, ακόμη και ύστερα από δυο ή τρεις μέρες της καθυστέρησης της περιόδου μα δεν πρέπει να έχετε σ’ αυτήν έμπιστοσύνη. Μια πραγματικά σίγουρη απάντηση —στις 95% των περιπτώσεων— μπορεί να δοθί μόνο αν θα γίνει η ανάλυση το γρηγορότερο δεκαπέντε ημέρες από την καθυστέρηση της περιόδου.

Είναι καλό για σας να το μάθετε γρήγορα, μα ακόμη περισσότερο για το παιδί

‘Αν καταφύγετε σ’ αυτή την ανάλυση ή άνομηνη σας μειώνεται, στις δυο εβδομάδες, αντί για τις ‘έσσερις, που θα έπρεπε να περιμένετε για να πάρετε την απάντηση του γιατρού. Και είναι πραγματικά σημαντικό να μάθετε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα ότι είστε έγκυος.

‘Εσείς, βέβαια, δεν το ξέρετε, μα πέρα από τη δική σας άνομηνη και το προσωπικό σας πρόβλημα, υπάρχει μια αιτία πολύ πιο μεγάλη και πολύ πιο θάσιμη, που επιβάλλει να πληροφορηθείτε γρήγορα ότι περιμένετε παιδί.

Στην άρχη της έγκυμοσύνης και, ιδιαίτερα, στις όχτες πρώτες εβδομάδες, είναι απαραίτητο να ύψωσετε ένα ισχυρό παραπέτασμα ‘ό,ω,ω από το έμβρυο, για να μη μπορεί τίποτα να παραπέτασμα είναι η υγεία σας, γιατί απ’ αυτήν εξαρτάται και η υγεία του παιδιού σας.

Πρέπει να έχετε πάντα όπ’ όμη την ακόλουθη προειδοποίηση: Χρειάζεται ένα μήνα για να γεννηθεί ένα παιδί, μα απ’ αυτούς τους ένα, οι δυο πρώτοι είναι οι πιο σημαντικοί, γιατί στο διάστημα των

μικρότερης ή μεγαλύτερης πιθανότητας αποβολής.

Φαίνεται ότι υπάρχει πραγματικά κάποια τέτοια σχέση. Προσέφετες έρυνθες δείχνουν ότι οι περισσότερες αποβολές συμβαίνουν όταν η γυναίκα είναι από 23 μέχρι 25 χρόνων, ενώ οι μικρότερος αριθμός παρατηρείται ανάμεσα στα 30 και τα 35. ‘Υστερα από τα 35 παρουσιάζονται μια άποφασιστική αύξηση.

Τώρα, όσον αφορά τα χρόνια του γάμου, το χαμηλότερο ποσοστό αποβολών παρουσιάζεται στις γυναίκες, που βρίσκονται από το πέμπτο μέχρι τον έβδομο χρόνο του γάμου τους, ενώ το μεγαλύτερο ποσοστό παρουσιάζεται σ’ εκείνες που είναι παντρεμένες από 15 μέχρι 19 χρόνια.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΒΟΛΗΣ

‘Όπως βλέπετε, λοιπόν, οι άνομηνες αποβολές είναι πολύ πιο συχνές απ’ όσο θα πιστεύατε. ‘Αν το άσχημα σας συμβεί μια φορά, ύστερα από μια ή και περισσότερες κανονικές έγκυμοσύνες, δεν υπάρχει λόγος ν’ ανησυχήσετε. Πρέπει μόνο να ακολουθήσετε τις κοινές και την άναπαυσι που θα σας συστήσει ο γιατρός. Μια αν η πρώτη έγκυμοσύνη σας έχη διακοπή από μια αποβολή και αν ύστερα ακολουθήσει μια δεύτερη, τότε ο γυναικολόγος σας πρέπει να σας υποδείξει σε προσεκτικές εξετάσεις για να ανακαλύψη την αιτία αυτών των αποβολών.

Μα ποιές είναι οι αιτίες της αποβολής; Είναι δυνατόν να καταπολεμηθούν; Αυτά είναι τα ερωτήματα, που γεννιούνται σε κάθε γυναίκα, που έπιθυμεί να γίνει μητέρα.

Γενικότερα μπορούμε να πούμε ότι παρουσιάζουν μεγαλύτερη προδιάθεση στις αποβολές οι πολύ άδυνάτες και φιλοσθενείς γυναίκες, οι πολύ νευρικές και ευερέθιστες ή ένοχλες που εξακολουθούν από υπερβολική σωματική ή πνευματική εργασία. Στις περισσότερες περιπτώσεις ο κίνδυνος της αποβολής είναι μεγαλύτερος στις ημέρες, που συμπίπτουν με τον έμμησιό κύκλο.

‘Επομένως, στους πρώτους μήνες της έγκυμοσύνης, η γυναίκα πρέπει να προσέχει ιδιαίτερα στις ημέρες εκείνες που, αν δεν ήταν έγκυος, θα

Πώς θα είναι δυνατόν να αποφύγετε τη διακοπή της έγκυμοσύνης

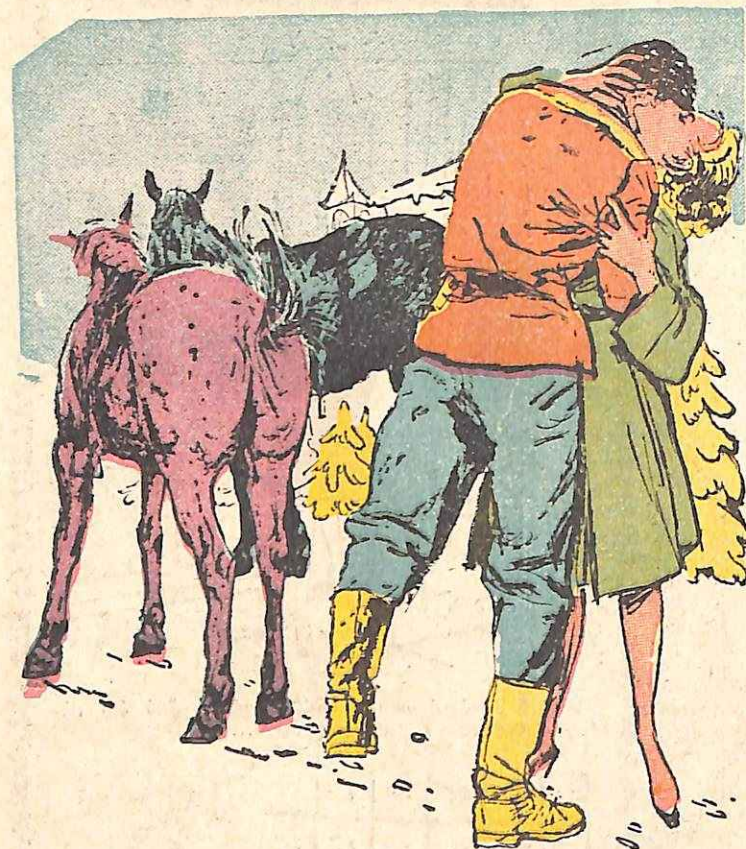
εκδηλώνονταν κανονικά ή περίοδος και να περνά αυτή την περίοδο όσο το δυνατόν περισσότερο σε ησυχία και άναπαυσι.

Μ’ αυτές οι γενικές ένδειξεις δεν είναι αρκετές. Θέλετε να μάθετε σε ποιες περιπτώσεις η γυναίκα κινδυνεύει να αποβλή; Καλό είναι να το ξέρετε, γιατί πολλές αποβολές θα ήταν δυνατόν να αποφευχθούν, αν, πριν να φτάση στην έγκυμοσύνη (και ακόμη καλύτερα πριν να φτάση στο γάμο), η γυναίκα πήγαινε να συμβουλευθεί το γιατρό.

‘Αν είναι αλήθεια ότι αυτό, που εξακριβώνει τον άνθρωπο από τα ζωικά είναι η συνείδηση και η λογική, γιατί δε θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τη συνείδηση και τη λογική και στην έρωτική ζωή όπως και στην άνομηνη; ‘Η έπιθυμία της μητρότητας δεν πρέπει να είναι μόνο ένα ένστικτο, ένα συναισθηματικό τρυφερό και ποιητικό, μα και να κατασκευάζεται από τη λογική και να υποστηρίζεται από την κρίση του γίνατρου.

Σας το είπαμε και το επαναλαμβάνουμε: ‘Η έπιθυμία δεν είναι πάντα σε θέση να προβλέψη και να προλάβη μια αποβολή, μα ένας εύσυνετος γιατρός, έχει τη δυνατότητα, σε πολλές περιπτώσεις, να συμβουλευθεί τη γυναίκα να μην παντρευτή ή να διακοπή τον μήνα άρχισή μια έγκυμοσύνη, που θα έχη πολλές πιθανότητες να είναι έπιθυμητή γι’ αυτήν και το παιδί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ‘Η έπιθυμία ή η έρωτική — ‘Αν θα γεννηθεί πρόωρα το παιδί.

Ο Άρπαδ την είχε πάρει στην αγκαλιά του και τη φιλούσε...

Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

ΥΣΤΕΡΑ από τη νυκτερινή χριστουγεννιάτικη λειτουργία, η μελαχρινή Ιλόνκα κι' η ξανθή Μάρτζιτ, οι δυο κόρες του Μάτια Κόκτσι και της Τούντε, πήγαν, μαζί με τις φίλες τους Εύα και Κλάρα και με τέσσερες γνωστούς τους νέους, στο έλος, που σχηματίζεται απ' τα νερά του ποταμού Μάρας.

Είναι παράδοσι στους νέους των ουγγαρέζικων χωριών να πηγαίνουν, τη νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων, και να βλέπουνε στα νερά ενός έλους όσα πρόκειται να συμβούν. Σπάζουνε με μιά άβυσσ τον πάγο, που σκεπάζει το έλος, κι' έτσι σχηματίζεται ένα είδος παραθύρου πάνω στα νερά. Τα κλαριά των δέντρων, ή ανταύγεια των φανερών κι' οι σπασμένοι πάγοι καθρεφτίζονται εκεί μέσα και σχηματίζουν διάφορες εικόνες, προφητικές γι' αυτόν, που τις κοιτάζει.

Ένας απ' τους νέους, ο Στέφανος, έσπασε πρώτος τον πάγο. Κι' έπειτα από λίγο, τέσσερα μαγικά παράθυρα είχαν σχηματισθεί πάνω στα νερά του έλους.

Πρώτη γονάτισε για να κοιτάξει η Ιλόνκα.

Δέ βλέπω τίποτα, είπε στην αρχή.

Υστερα όμως βιάστηκε να προσέξει:

Σταθήτε! Βλέπω ένα κόκκινο σύννεφο... ένα σπίτι... στην είσοδο του στέκεται ένας νέος. Μου χαμογελάει και μου δίνει το χέρι του... "Αχ, ναι, είναι ο Στέφανος!"

Μπράβο! φώναξε ο Στέφανος, σφίγγοντάς την στην αγκα-

λιά του. Είδες περίφημα! Κι' αυτό ήταν οι άραδώνες τους.

Έπειτα ήρθε η σειρά της Μάρτζιτ.

— Έγώ βλέπω... άρχισε.

— Κι' άλλο σπίτι; της ψθύρισε ένας άλλος απ' τους νέους, ο Έλμιρο, που ονειρευότανε μερα-νύχτα τα χρυσά μαλλιά της.

— Όχι, όχι! Βλέπω πολύ κόσμο, που σχηματίζει δυο σειρές.

— Θάνατι ποιητή γάμου.

— Όλοι κρατάνε από ένα κερί αναμένο. Βλέπω παπάδες κι' ένα σταυρό... Χριστέ και Παναγιά! Είναι κηδεία!... Βλέπω πολλά λουλούδια κι' ένα φέρετρο...

Μέσα κείτεται μιά κοπέλλα άσπροφρεμένη, με ξανθά μαλλιά... Έγώ! Έγώ είμαι αυτή!...

Ανοίξε τα χέρια της κι' έπεσε λιπόθυμη. Η Εύα κι' η Κλάρα δεν κυττάζανε καθόλου στο μαγικό καθρέφτη. Κι' άκολούθησαν τους δυο νέους, που μεταφέρουν τη Μάρτζιτ στο σπίτι της.

Ευτυχώς, η κοπέλλα συνήλθε, πριν φτάσουνε. Μά η μητέρα της πρόσεξε τη νεκρική χλωμάδα της και τρώμαξε.

Δεν είναι τίποτα... της είπε εκείνη, για να την καθησυχάσει. Έμεινα πολλά ώρα έξω και κούωσα λίγο... Καλά Χριστούγεννα!

— Ο Στέφανος ζήτησε απ' το Μάτια την Ιλόνκα κι' οι γάμοι τους έγιναν με μεγαλοπρέπεια. Στο διάστημα της γιορτής, ένας διαβάτης ζήτησε φιλοξενία για μιά ώρα.

Ο Μάτιας τον δέχτηκε πρόθυμα.

— Ο Στέφανος ζήτησε απ' το Μάτια την Ιλόνκα κι' οι γάμοι τους έγιναν με μεγαλοπρέπεια. Στο διάστημα της γιορτής, ένας διαβάτης ζήτησε φιλοξενία για μιά ώρα.

Ο Μάτιας τον δέχτηκε πρόθυμα.

— Ο Στέφανος ζήτησε απ' το Μάτια την Ιλόνκα κι' οι γάμοι τους έγιναν με μεγαλοπρέπεια. Στο διάστημα της γιορτής, ένας διαβάτης ζήτησε φιλοξενία για μιά ώρα.

Ο Μάτιας τον δέχτηκε πρόθυμα.

— Ο Στέφανος ζήτησε απ' το Μάτια την Ιλόνκα κι' οι γάμοι τους έγιναν με μεγαλοπρέπεια. Στο διάστημα της γιορτής, ένας διαβάτης ζήτησε φιλοξενία για μιά ώρα.

Ο Μάτιας τον δέχτηκε πρόθυμα.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Λέγομαι Άρπαδ, είπε εκείνος, όταν παρουσιάστηκε στο κατώφλι.

Όλοι άδειασαν τα ποτήρια τους στην υγεία του. Αυτός απάντησε στο χαιρετισμό. Μά το ύφος του είχε κάτι το ειρωνικό, σά νάταν κυρίαρχος εκεί μέσα.

Αν οι καλεσμένοι δεν είχαν συγκεντρωμένη την προσοχή τους στους νεοπαντρεμένους, θα βλέπανε πως ο Άρπαδ κι' η Μάρτζιτ ανταλλάζανε παρατεταμένες ματιές.

Αν δεν τους χωρίζαν η θρησκεία, ή φυλή κι' οι παραδόσεις, θ' άποτελούσαν οι δυο τους πρώτης τάξεως ζευγάρι.

Η Μάρτζιτ είχε γνωρίσει τον Άρπαδ πριν από ένα χρόνο, σε κάποιο γειτονικό χωριό. Υστερα τον συνάντησε στα χωράφια κι' άκουσε πολλές φορές το έρωτικό του παραλήρημα...

Σ' ευχαριστώ, Μάτια Κόκτσι, είπε ο Άρπαδ όταν επρόκειτο πια να φύγει. Φιλοξένησε το γιοι του βασιλιά των τσιγγάνων του Μακό.

Αφού μαδήσανε τα ρόδα της ανοίξεως, αφού ώριμάσανε τα φρούτα του καλοκαιριού κι' ήρθε η θηνοπωρινή ομίχλη, έφτασε πάλι, χιονισμένη, ή παραμονή των Χριστουγέννων. Ο Στέφανος κι' η Ιλόνκα, ευτυχισμένο ατρόγυνο, θα πήγαιναν με τους φίλους τους στη νυκτερινή λειτουργία.

Στην έξωπορτα, η Μάρτζιτ άγκάλιασε τη μητέρα της και τη φίλησε.

Μην έρθεις πάλι κατάχλω-

μου παίζει μονάχα για τη μνήμη της... Δεν άμαρτήσαμε στην άγνη μας, που θα μείνει για πάντα άγνη.

Μάτια, κρίνε με τώρα... Ο Χριστός, που γεννιέται άπόψε, άς είναι ο κριτής σου άπάντσης ο γέρος.

Ο Άρπαδ έφυγε, με το κεφάλι σκυφτό. Στην έξοδο, συναντήθηκε με την Ιλόνκα και το Στέφανο, που γύριζαν απ' την εκκλησία.

Ίσως ή Ιλόνκα δεν άναγνώρισε τον τσιγγάνο, που χάθηκε στο σκοτάδι της νύχτας.

Καλά Χριστούγεννα! είπε στους γονείς της.

Για μένα και για τη μητέρα σου, είπε ο γέρος, άναστενάζοντας, δέ μπορεί να υπάρξει πια τίποτε καλό σ' αυτό τον κόσμο.

Κι' όμως, καλέ μου πατέρα!...

Η Ιλόνκα γονάτισε με κόπο μπροστά στο Μάτια. Υστερα σηκωσε τα μάτια και κύτταξε τη μητέρα της.

Πολύ γρήγορα, πρέρ-σε, θά δητε ένα καλό, που θά διώξη κάθε στενοχώρια απ' την ψυχή σας. Και δεν είναι πια άναγκη να συμβουλευθίτε το μαγικό παράθυρο του πάγου... Αυτό που πρόκειται να σας ξαναδώ τη χαμένη ευτυχία, το νοιώθω να σπλύν μέσα μου! Έπειτα από λίγους ήμερες θάχρως ένα μικρό Μάτι ή υιά μικρή Τούντε. Και τότε θά πάμε μαζί κι' οι τέσσερις στη νυκτερινή λειτουργία, για να ευχαριστήσουμε τον Κύριο!

Είχαν πλάσει οι δυο τους δεινα χρυσά για το μέλλον. Η Μάρτζιτ τάβλεπε όλα ρόδινα. Μά προπάντων τη μαγεύανε τα κατώσα μάτια του Άρπαδ, που χωρίς αυτά θά της ήταν άδύνατο πια να ζήσει.

Ο Άρπαδ την είχε πάρει στην αγκαλιά του και τη φιλούσε, όταν ξαφνικά περικυλώθηκε από κάποιους άντρες. Άρχισε ένας άγώνας, σώμα με σώμα... κι' η ξανθή κοπέλλα σωριάστηκε νεκρή στο κάτωστο χιόνι. Το αίμα

σχημάτισε ένα φωτοστέφανο γύρω απ' το κεφάλι της.

Έτσι τη βρήκαν η Εύα κι' η Κλάρα, όταν γύρισαν με τους φίλους τους απ' τη λειτουργία.

— Ήρθε κι' άλλη παραμονή Χριστουγέννων, ένα χρόνο μετά το τραγικό τέλος της Μάρτζιτ.

Μείναμε μόνοι, έλεγε ο γερο-Μάτιας στη γυναίκα του. Τη μιά κόρη μας την πήρε ο έρωτας και την άλλη ο θάνατος.

Τρομερός και μυστηριώδης θάνατος! Κατηγόρησαν τους τσιγγάνους... μιά δέ μπορώ να καταλάβω γιατί να τη σκοτώσουν, αυτοί...

Σαν άπάντησι, άνοίξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε μιά μωρή άγρια κι' επζήλητική.

Ο Άρπαδ! είπαν κι' οι δυο γέροι μαζί.

Ναι, εγώ είμαι. Ήρθε να ταπεινωθώ μπροστά στον πατέρα της νεκρής άραδωνιστικής μου... Την άγαπούσα, τη Μάρτζιτ, μ' άγαπούσε κι' αυτή κι' είχαμε σχεδιάσει να την κλέψω. Το καταλάβαινε όμως οι σύντροφοί μου και τη σκοτώσανε. Γιατί είμαι γιός βασιλιά κι' έπρεπε να παντρευτώ τσιγγάνα, για να διατηρήσω το δικαίωμα της διαδοχής.

Ήταν τόση ή άγάπη μου για τη Μάρτζιτ, που για χάρι της θά γινούμουν χριστιανός. Θ' άφηνά τους συντρόφους μου, θάφηνά μαζί της μακριά. Αυτά όλα θέλαμε να ματαιώσουν... και μου τη σκοτώσανε! Από τότε την κλαίω νύχτα-μέρα και το βιολί

μου παίζει μονάχα για τη μνήμη της... Δεν άμαρτήσαμε στην άγνη μας, που θα μείνει για πάντα άγνη.

Μάτια, κρίνε με τώρα... Ο Χριστός, που γεννιέται άπόψε, άς είναι ο κριτής σου άπάντσης ο γέρος.

Ο Άρπαδ έφυγε, με το κεφάλι σκυφτό. Στην έξοδο, συναντήθηκε με την Ιλόνκα και το Στέφανο, που γύριζαν απ' την εκκλησία.

Ίσως ή Ιλόνκα δεν άναγνώρισε τον τσιγγάνο, που χάθηκε στο σκοτάδι της νύχτας.

Καλά Χριστούγεννα! είπε στους γονείς της.

Για μένα και για τη μητέρα σου, είπε ο γέρος, άναστενάζοντας, δέ μπορεί να υπάρξει πια τίποτε καλό σ' αυτό τον κόσμο.

Κι' όμως, καλέ μου πατέρα!...

Η Ιλόνκα γονάτισε με κόπο μπροστά στο Μάτια. Υστερα σηκωσε τα μάτια και κύτταξε τη μητέρα της.

Πολύ γρήγορα, πρέρ-σε, θά δητε ένα καλό, που θά διώξη κάθε στενοχώρια απ' την ψυχή σας. Και δεν είναι πια άναγκη να συμβουλευθίτε το μαγικό παράθυρο του πάγου... Αυτό που πρόκειται να σας ξαναδώ τη χαμένη ευτυχία, το νοιώθω να σπλύν μέσα μου! Έπειτα από λίγους ήμερες θάχρως ένα μικρό Μάτι ή υιά μικρή Τούντε. Και τότε θά πάμε μαζί κι' οι τέσσερις στη νυκτερινή λειτουργία, για να ευχαριστήσουμε τον Κύριο!

Είχαν πλάσει οι δυο τους δεινα χρυσά για το μέλλον. Η Μάρτζιτ τάβλεπε όλα ρόδινα. Μά προπάντων τη μαγεύανε τα κατώσα μάτια του Άρπαδ, που χωρίς αυτά θά της ήταν άδύνατο πια να ζήσει.

Ο Άρπαδ την είχε πάρει στην αγκαλιά του και τη φιλούσε, όταν ξαφνικά περικυλώθηκε από κάποιους άντρες. Άρχισε ένας άγώνας, σώμα με σώμα... κι' η ξανθή κοπέλλα σωριάστηκε νεκρή στο κάτωστο χιόνι. Το αίμα

Η στάρ: "Άσε με να σε πληνώσω λιγάκι, Άντονα. Μου χρειάζεται λίγη διαφώμιση!..."

— Θὰ εἶναι
ἀκόμη μιὰ φορά

АΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ

A black and white portrait of a woman with dark, wavy hair. She is wearing a multi-strand pearl necklace and a large, ornate earring. She is looking slightly to the right of the camera with a soft expression. The background is dark and textured.

Μία νύχτα η Αικατερίνη φεύγει από τα όντατόρα, μαζί με μια καμφορίρα και τον εύμοιό της. Τη στιγμή, το Γενικό Όρλωφ. Οι συμμαχίες έχουν καταλάβει να εστιάσουν έναντι του ποταμού ένα μέρος του στρατού. Η Αικατερίνη προσηγορεύεται, ότι ο Όρλωφ την άφησε για να οδηγήσει τους στρατιώτες στα ά

Προϊόν του φημισμένου εργοστασίου FRANCE - LAIT
που αποτελεί ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ & ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Γεν. Άντιπρ.: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, ΔΙΟΛΟΥ 78, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ 226-383

1934: 'Η Μάρλεν Ντήτριχ ως Αίκα
περίνη ή Μεγάλη, στο φιλμ του σκη
νοθέτη Γιώζεφ φόν Στέρνμπεργκ.

Ο

— Γιατί, ξέρεις; του είπε. Δι
σέ περιμένα μόνη. Είχα συντροφιά
το παιδί μου, τα παιδιά μας.

**ΓΥΡΙ-
ΣΜΟΣ**

Ο ΑΡΓΥΡΗΣ ήξερε, ότι έβλεπε ένα ό-
νειρο, μά δέ μπορούσε να αποδιώξη
τά συναισθήματα και τις έντυπώ-
σεις, που του προκαλούσαν συγκε-
χυμένα κι' έσθυναν, αμέσως ύστερα, σαν ξε-
φτισμένα κομμάτια από άνομιλίες. Τό με-
γάλο πλάσι διπλά στη βρύση, ό ήχος του
νερού, που κυλούσε άρμητικά, ό μισογκρεμι-
σμένος ανεμόμυλος, στην κορυφή τ'ή λόφου...
Τώρα περπατούσε στο δρομάκι που ώδη-
γούσε στο ποτάμι, ανάμεσα στα κοιμάδε βρά-
Τό δρομάκι ήταν σκοτεινό κι' αυτός, ' φοχα-

τῆς τῆς καινουργίας καὶ τῆς

— Γιατί, ξέρεις, τοῦ εἶπε, Δι
σὲ περίμενα μόνη. Εἶχα συντροφιά
τὸ παιδί μου, τὸ παιδί μας.

Ο ΑΡΓΥΡΗΣ ήξερε, ότι έβλεπε ένα δ-
νειρο, μα δε μπορούσε να αποδιώξη
τα συναισθήματα και τις εντυπώ-
σεις, που του προκαλούσαν οι εικό-
νες, που παρουσιάζοντουσαν συγκε-
χμένα κι' έσθλυναν, αμέσως ύστερα, σαν ξε-
φτισμένα κομμάτια από άναυμπτες. Τό με-
γάλο πλάτη διήλας στη βρύση, ό ήχος του
νερού, που κυλούσε δραμητικά, ό μισολογικωπι-
σμένος ανεμόμυλος, στην κορυφή τ'ι λόφου...
Τώρα περπατούσε στο δρομάκι που ώδη-
γούσε στο ποτάμι, ανάμεσα στα κρηβάτακια.
Τό δρομάκι ήταν σκοτεινό κι' αυτός, μόχα-

Μία μαύρη 'Αμερικανίδα ἐξηγεί πῶς ζοῦν
οἱ νέγροι μὲ τίς φυλετικές διαφορές στὶς
'Ηνωμένες Πολιτείες

πατέρα μου, μη έχω δεν μπορούσα να του ανταποδοσω τις επισηκέψεις του, γιατί κοτοκουσε σε μη συνοικία λευκών. Νότισα, κατάρθωσα να πάω μερικες φορές στο σπίτι του μεταποιησμένη σε καμαριέρα για να μη ποραβίσω τους τοπικούς νόμους.

Μα μην νομίζετε ότι αυτός ο έφιπλότη υπέφερε μόνο στο Νάτο. Υπάρχει ακόμη και στην Ουά-

και δεν στοματούνασι!

ΕΡ: Μείνιτε για άρεστο καιρό στη Γαλλία; Πώς νοιώσατε εκεί;

ΑΠ: "Εμεινα στη Γαλλία 2½ χρόνια και για μένα ήταν σαν να πήγα από τη Γη στη Σελήνη και να έβασα την αίσθηή της βαρύτη- της. "Εμεινα στ' ένα κατόστημα κι' ένιωθα στ' ένα θεαρότημα σαν μια πλελτίσισα, όπως οποιασδήποτε άλλη και όχι σαν νεύρα.

Υπαρχει ακομη και στην Ουα- αλλη και οχι σαν νεγρο.

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΕΣ ΠΑΙΚΤΟΜΗΧΑΝΕΣ ORION

Σας προσφέρουν μία απασχόληση τελείως ξεκούραστη, εύχρηστη κι αποδοτική. Είναι οι πλέον αυτόματες κι οι μοναδικές ηλεκτροκίνητες. Επίσκεψήστε μας, θα εντυπωσιαστείτε. Πέντε νέοι τύποι 1963 υπ' αριθ. 2.900 έως 11.700. Μεγάλη ποικιλία πληρωμής. Πλήρης εκπαίδευση δωρεάν. ΕΡ. ΜΠΑΛΑΛΗΣ, Αθήνα, Αριστέιδου 6, τηλ. 230-382. Θεσσαλονίκη: Δουδαλίου 1. Δραγούμη 48, τηλ. 22-166. Βόλος: Καρτάλη 80, τηλ. 85-25. Ηράκλειον: Χάνδακος 24. Τρίπολις: Κων/νου 1Β' 31, τηλ. 83-15.

FERLON

Για σκεφθείτε να θρηνούσατε σε φίλικό σπίτι και κεί που είσαστε αμείνων και χαρούμενη, εφαιρικά κρὰκ και το φερμουάρ ανοίγει μόνο του. Πόσες φορές δεν σ'αυ συνέβη αυτό στο παρελθόν. Τώρα όμως τελείωσε. Το φερμουάρ νάλλουν FERLON απάλλαξε τις γυναίκες από αυτόν το πόθο γιατί δεν ανοίγει ποτέ μόνο του, δεν μαγκώνει και δεν σχίζει τα εσώρουχα. ΠΡΟΣΟΧΗ, όταν αγοράζετε φερμουάρ να ζητάτε να γραφεί στην κορδέλλα τη λέξη FERLON.

HYDROCALOR

ΜΑΛΑΚΟ ΝΕΡΟ, ΧΩΡΙΣ ΑΛΑΤΑ ΜΕ ΤΗΝ HYDROCALOR

Νά μία αληθινή επαναστατική συσκευή, η γαλλική HYDROCALOR. Το νερό που πίνουμε, που χρησιμοποιούμε στο φαγητό και στο πλύσιμο είναι σκληρό, περιέχει αλάτα ασβεστίου και μαγνησίου. Τοποθετώντας την γαλλική συσκευή HYDROCALOR στον νεροχύτη σας, έχετε συνεχώς μαλακό νερό, απηλλαγμένο από αλάτα. Με την HYDROCALOR:

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ. Οι Ιατροί διαβιάνουν ότι το έντονον των ασθενειών χειροτερεύουν ή προεξοφλούνται από τα αλάτα που περιέχει το νερό που πίνουμε ή δάχνουμε στο φαγητό. Τα αλάτα, δηλ. το πουρί που βλέπετε και επικαθεται στους θραστήρες και στις καταπαρτές, δημιουργούν ρευματισμούς, αρθριτικά, λιθίαση, ασθένειες ήπαιδικες και νεφρών, δυσκολία λήψης, δυσπεία κλπ. Μπορείτε θαυμάσια να κάμνετε υδροθεραπεία ΜΕ ΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ με το νερό που σας παρέχει η HYDROCALOR.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. Με το νερό της HYDROCALOR έχετε 50% οικονομία, γιατί το φαγητό βράζει πιο γρήγορα και τα ρούχα πλένονται καλύτερα. Οικονομία στο σαπούνι και στα καυσίμα.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ. Με το μαλακό νερό της HYDROCALOR, το δέρμα γίνεται λείο και θελούδινο, τα μαλλιά μαλακά και στιλπνά.

Η HYDROCALOR σας χαρίζει ΥΓΕΙΑ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ-ΟΜΟΡΦΙΑ. ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΠΩΛΗΣΙΣ στα καταστήματα «ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ», «Ποικράτους 7, τηλ. 623-539 και «ΚΑΜΟΜΕ», Βερανζέρου 13 (πλατεία Κάνιγγος). τηλ. 630-088 - ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

Ένα κάλυπτολισμένο οπίσθιο προβί-
δει το ξύλινο και λεπτό μοντέρνο κρεβάτι-
νοικοκυράς. Μία μοντέρνα κρεβατο-
κάμαρα και ένα λεπτό σαλονάκι από
τά στέρεα καλοφτιαγμένα επι-
πλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ σας εξασφαλί-
ζουν εύχρηστο, άνετο, πρόσφορο
περιβάλλον και υπογράμμιζούν την
αίγλη επιτυχίας σας. Επιπλά
ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ διαρκής έκθεσις Αιό-
λου 89 και Βουλγαμένης 235, τηλ.
224.954, σε τιμές ασυναγώνιστες
και εύκολες πληρωμής.

ΚΟΜΨΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τα όμορφα επιπλά μέσα στο σπίτι
είναι εκείνα που δημιουργούν μία
εύχρηστη ατμόσφαιρα, μία αληθι-
νή οικογενειακή ζεστασιά. Τα επι-
πλα Τσαλαμάτα έχουν μία ξεχωρι-
στή χαρά και κομψότητα που δίνουν
μία αφοροπία στο σπίτι. Είναι στε-
ρεά και άνετα και σε πολύ καλές
τιμές. ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ, διαρ-
κής έκθεσις Αιόλου 89 και Βου-
λγαμένης 235. τηλ. 224.954.

ΤΟ ΧΕΙΡΟΚΙΝΗΤΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΚΑΜΟΜΕ

Ένα μικρό
θαύμα...
...μία μεγάλη
οικονομία

Πόσες φορές δεν έτυχε να δια-
βάσετε και πόσες φορές δεν ακού-
σατε για τα θαύματα που κάνει το
χειροκίνητο πλυντήριο ΚΑΜΟΜΕ. Και
δμως ακόμη δεν αποφασίζετε να το
αγοράσετε. Ίσως γιατί λέτε
μένουν μερικές αμφιβολίες. Θα λέτε
πώς είναι δυνατόν να δώλη το
ΚΑΜΟΜΕ πεντακάθαρα ρούχα. Για
να πιστέψετε λοιπόν και να σας φύ-
γη και η τελευταία αμφιβολία επι-
σκεφθείτε την έκθεσι των πλυντη-
ριών ΚΑΜΟΜΕ στην οδό Βερανζέ-
ρου 13 και εκεί θα διαπιστώσετε
πλέον μόνες σας ότι όλα όσα α-
κούσατε είναι αλήθεια. Πάρτε μαζί
σας μερικά ρούχα άπλυτα και ελά-
τε στην οδό Βερανζέρου 13 στο
ΚΑΜΟΜΕ για να τα πλύνετε και να
δοκιμάσετε τον εύκολο τρόπο
χρήσεως και τα καταπληκτικά πρή-
γμα αποτελέσματά του. Και τότε
θα γίνετε έσείς η ζωντανή διφή-
μιση του ΚΑΜΟΜΕ. Είναι το ιδανι-
κότερο πλυντήριο για όλους, εργα-
ζόμενες γυναίκες, εργένηδες κλπ.
Και σκεφθείτε ότι στοιχίζει ΜΟ-
ΝΟΝ 1.200 δραχμές. Αποφασίστε
να αλλάξετε τη θέση σας με το
ΚΑΜΟΜΕ. Αυτό θα πλύνει για σας.

ΠΟΤΕ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;

Το λάθος ενός καλόγερου που άλλαξε το ημερολόγιο

ΡΩΤΗΣΤΕ έναν οποιοδήποτε αν-
θρώπο πότε έχουμε Χριστούγεν-
να, και θα σας απαντήσει, άσφα-
λως: «Στις 25 Δεκεμβρίου...»

Ρωτήστε τον έπειτα γιατί, και
θα σας πει, απορώντας για την α-
φέλειά σας: «Μά, άπλουστατα, για-
τί την ημέρα αυτή γεννήθηκε ο
Χριστός».

Ώστόσο, μολοντί έχουμε συνηθί-
σει να γιορτάζουμε τα γενέθλια του
Χριστού στις 25 Δεκεμβρίου, υπά-
χουν θετικά στοιχεία που δείχνουν
ότι παλιότερα πολύ έξω στο λογα-
ριασμό.

Το περίεργο είναι ότι πούθενά,
στην Αγία Γραφή, δε συναντι-
ται καμμία ένδειξη ότι ο Χριστός
γεννήθηκε αυτή τη μέρα, ή έστω
αυτό το μήνα! Απεναντίας μά-
στα...

Το Ευαγγέλιο μ'ας λέει ότι οι
δοκτοί βρίσκονταν πάνω στους λό-
φους, φυλάγοντας τα κοπάδια τους,
τη νύχτα εκείνη. 'Αλλ' οι λόφοι
γύρω απ' τη Βηθλέεμ, έχουν ύψος
1000 μέτρων περίπου. Και κάνει
πόσο κρύο πάνω σ' αυτούς, τις χει-
μωνιάτικες νύχτες, ώστε είναι αδι-
ύνατο ν' άρση ένας βοσκός τα πρό-
βάτα του στο ύπαιθρο.

'Απ' αυτό κι' απ' άλλα άκόμη
ιστορικά στοιχεία, οι ειδικοί που
μελέτησαν το ζήτημα, και αλήθαν
στο συμπέρασμα ότι ο Χριστός γεν-
νήθηκε μάλλον στις άρχές της α-
νοίξεως. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι
ο Χριστιανισμός πριν πρώτον αιώνα
γιόρταζαν τα Χριστούγεννα την ά-
νοξη, και συγκεκριμένα στις 28
και 29 Μαρτίου ή στις 20 'Απρι-
λίου.

Ώστόσο, σε ώρισμένες χρι-
στιανικές χώρες της Μέσης Ανατολής,
προτιμούσαν το φθινόπωρο — 29
Σεπτεμβρίου ή 17 Νοεμβρίου.

Πιστεύεται ότι οι Γάλλοι ήταν οι
πρώτοι που γιορτάσανε τη γέννηση
του Χριστού στις 25 Δεκεμβρίου,
σάν συνέχεια μιάς ειδωλωλιστικής
γιορτής που είχαν την ίδια αυτή
μέρα, πριν οι φυλές τους άσπα-
σθούν το Χριστιανισμό.

'Αλλά και στην προχριστιανική
'Αγγλία, γιορτάζαν στις 24 Δεκε-
μβρίου την 'Νύχτα της Μπέρτας',
πολλούς αιώνες πριν γεννηθί ο
Χριστός.

Η δν 'Γενναρίου ονομάζεται
κάποτε «Ημέρα των Παλιών Χρι-
στογεννών», και γιορτάζεται μ' έ-
ξαιρετική λαμπρότητα σε ώρισμέ-
να μέρη της Ανατολικής Ευρώπης.
Αυτό συμβαίνει γιατί, με τη μετα-
βολή του ημερολογίου, που έγινε το
18ο αιώνα ή 25η Δεκεμβρίου μετα-
τέθηκε κατά 13 μέρες μπροστά,
έμειναν πιστοί στην προηγούμενη
ημερομηνία.

Όπως είπαμε λοιπόν, υπάρχουν
ισοβαρές αμφιβολίες αν ο Χριστός
γεννήθηκε πραγματικά στις 25 Δε-
κεμβρίου. 'Ανάμεσα, δεν υπάρχει
καμμία αμφισβήτηση ότι το κομμο-
στορνικό αυτό γεγονός... δεν έγινε
πριν από 1963 χρόνια. Κι' εδώ έ-
πίσης έχει σημαία ένα λάθος υπολο-
γισμού 3 ή 5 ετών.

Προγραμματικά, έπλ 7 αιώνες μετά
τη γέννηση του Χριστού, οι περισ-
σότερες χώρες της Ευρώπης, έξα-
κολούθησαν να χρησιμοποιούν το
πρώτο καθεστώς των ετών, και
πρώτο βασικό έτος στη χρονολο-
γία που χτίστηκε η Ρώμη.
Ώστόσο, ένας μοναχός, ο
Διονύσιος 'Ρέβινκονς, βάλθηκε να
υπολογίσει τις ημερομηνίες που θέ-
περτε το Πάσχα κάθε χρόνο, για
πολλούς αιώνες. Για να άπλοποιή-
ση δε τους πινάκες αυτούς των
ημερομηνιών, επινόησε ένα και-
νούργιο τρόπο άριθμώσεως των έ-
των: Χαρακτήρισε δηλαδή με τα
ψηφία «π.Χ.» όλα τα χρόνια τα
πριν απ' τη γέννηση του Χριστού
και με «μ.Χ.» τα έπομενα. Αυτό
το σύστημα έφαρμόζεται άκόμη και
σήμερα.

Ο Διονύσιος ήταν ικανός μαθη-
ματικός και άστρονόμος. Βρήκε
μια τέλεια μέθοδο υπολογισμού της
ημερομηνίας του Πάσχα, που χοη
συμμοποιείται και τώρα άκόμη.

'Αλλ' οι σοφώτεροι και έμπειρό-
τεροι άνθρωποι κάνουν κάποτε πα-
ράδοξα λάθη στους άπλούτερους
λογαριασμούς. Κι' ο Διονύσιος λοι-
πόν, έφαρμόζοντας το σύστημά του,
έπεσε έξω κατά 4 χρόνια. Και να
πώς το συμπεραίνουμε, αυτό:

Είναι άποδεδειγμένο από τα ρω-
μαϊκά χρονικά ότι ο 'Ηρώδης πέ-
θανε το έτος 4 π.Χ. 'Αλλ' η Βί-
βλος άναφέρει ότι ο Χριστός γεν-
νήθηκε στο διάστημα της βασιλεί-
ας του κι' ότι η 'Αγία Οικογένεια
έφυγε άμέσως κατόπιν για την
Αίγυπτο, για να σωθούν το βρέφος
απ' τη γενική σφαγή των άγοριών,
που είχε διατάξει ο βασιλιάς. Σν
νέπως, κι' αν άκόμη ο 'Ηρώδης
έδωσε αυτή τη διαταγή την τελευ-
ταία μέρα της ζωής του, και πάλι
η γέννηση του Χριστού κι' η φυγή
στην Αίγυπτο θα συνέβησαν το έ-
τος 4 μ.Χ., κι' όχι το 1 μ.Χ., ό-
πως νομίζουμε.

'Εκτόσον δε υπάρχουν θετικά
στοιχεία ότι ο 'Ηρώδης έζησε το-
λάχιστον άλλον ένα χρόνο κατό-
πιν, φέτος θάπτεται να γιορτάζουμε
την 1967 επέτειο της γεννήσεως
του Χριστού.

Το λάθος του Διονυσίου άνακα-
λύφθηκε έπειτα από πλλούς αιώ-
νες, όταν ήταν πιά άδύνατο να
διορθωθεί — γιατί θα έπρεπε τότε
να αλλάξουν όλα τα βιβλία, τα Ι-
στορικά στοιχεία, τα συμβόλαια,
κλπ. Γι' αυτό, οι πολιτικοί και θρη-
σκευτικοί ηγέτες συμφώνησαν ν' ά-
φίσουν τα πράγματα όπως είχαν.

ΟΟ

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Όπως πιστεύουν στη Σουη-
δία, την 'Ιταλία και την 'Ολλαν-
δία, δε φέρνει τα δώρα στα παι-
διά ο 'Χριστούλης', αλλά μία γυ-
ναίκα, ένα είδος θηλυκού 'Αγιο-
βασίλη.

★

Οι Νορβηγοί λατρεύουν τα που-
λιά. Τα Χριστούγεννα λοιπόν,
σκορπίζουν καλαμπόκα πάνω στις
σκοπέσι των σπιτιών τους, σάν δώ-
ρο στους μικρούς πτερωτούς φί-
λους τους.

★

Στο Μεξικό, τα παιδιά δένουν
τα μάτια τους και σπάζουν μία
μεγάλη κοιλία, το πρωί των Χρι-
στογεννών, για να φέρουν γούρι
στο σπίτι τους.

★

Ένας τυχερός χρυσοθήρας του
Κλοντάκ έδωσε κάποτε ένα χρι-
στογενναίο δώρο, στο όποιο
υπήρχε ένα δέντρο των Χριστου-
γεννών στολισμένο με βάλους χρυ-
σού, άξιας 60.000 δολαρίων, που
τους μοίρασε ύστερα ο οικοδεσπ-
της στους φίλους του.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Α'.

ΑΠΟ νέος άκόμη, ο δόκτωρ 'Α-
μπέλ Σεβριό είχε γίνει διά-
σημος, με τις επιστημονικές έρ-
γασίες, που είχε δημοσιεύσει. Η
ειδικότης του ήταν τα γυναι-
κοτικά, είχε όμως ασχοληθί επί-
σης με τις νευρικές και τις έγ-
κεφαλικές παθήσεις. Είχε άναλα-
βεί τη διεύθυνσι ενός νοσοκο-
μείου.

Τώρα όμως, κουρασμένος πιά
απ' τα χρόνια, που είχε περάσει
άνακουφίζοντας και γιατρέυοντας
τους συνανθρώπους του, είχε πα-
ραιτηθί απ' αυτή τη θέση του και
δεχτόταν μόνο στο Ιατρείο του,
στην οδό 'Ελντόρ. Μολοντί δεν
ήταν πλούσιος, άδιαφορούσε για
το χρήμα. Δεχότανε πρόβλημα τη
φτωχολογία κι' έπαιρνε ό,τι του
δινόταν. Είχε, άλλωστε, και πολ-
λές πλούσιες πελάτισσες, που
πληρώνανε για τις φτωχές.

Δεν έκανε καμμία διάκρισι με-
ταξύ τους. Γι' αυτόν, ήταν όλες
ίσες — άρρωστες, που χρειάζον-
ταν τη βοήθεια της επιστήμης και
της πείρας του.

Ένα πρωί, μπήκε στην αίθου-
σα άναμονής του Ιατρείου του μία
νέα γυναίκα, λεπτή, κομψή και
άσυνκοιτα όμορφη. Είχε όλη τη
χάρι και τη δροσιά της νεότη-
τος — δε φαινόταν μεγαλύτερη
από 18 χρονών.

Ήταν ντυμένη άπλά, αλλά με
γούστο. Το γλυκό και κανονικό
πρόσωπό της θυμίζει Παναγία του
Ραφαήλ. Και οι γραμμές του κορ-
μιού της είχαν την τελειότητα
αυτή είναι σωστή: Προκειται να
γίνετε μητέρα!

Το πρόσωπο της νέας γυναι-
κας έλαμπε από χαρά. Και φώ-
νασε στο γιατρό, που την κύττα-
ζε με άπειρία:

— 'Αλήθεια... Είσατε βέ-
βαιος;

— 'Απόλυτα βέβαιος.

— 'Από πόσον καιρό είμαι έγ-
κυος;

— Δεν έχω τακτικό γιατρό
κύοι. Δεν είχα ποτέ.

— Μπράβο! Αυτό δείχνει πως
είχατε πάντα λοιπρή ύγεια.

— Πραγματικά, κύριε. Δι' θυ-
νάμια ποτέ να είχα παρά κά-
τι περαστικές μικροδιαβήσεις.
Μά άκουσα τόσους έπίσημους για-
τρούς, για την καλωσύνη σας και
για την επιστημονική άξία σας
όστε αποφάσισα να έρθω να σας
βρώ.

— Ό, είναι υπερελαικοί αύ-
ροι οι έπίσημοι άπάντησε ο για-
τρός με άγαθότητα. 'Αλλ' άς δού-
με τώρα γιατί ήρθατε σε μένα
σας άκούω...

Η νέα γυναίκα περιέγραψε τα
συμπτώματα, που άίσθανότανε.
Ο δόκτωρ Σεβριό είχε κάνει κι-

Η κυρία μέ τα μαύρα

— Αυτό, πρέπει να το ξέρετε
σείς καλύτερα από μένα. Υπο-
λογίζω πάντως πως θα είσαστε
μέχρι τριών μηνών.

— Ευχαριστώ, γιατρέ μου!
Κι' η κοπέλλα άνοισε την τσάν-
να έρθω να σας δώ...

Κι' η κοπέλλα άνοισε την τσάν-
να έρθω να σας δώ...

— Είσατε παντρεμένη; τη
ρώτησε στο τέλος.

— Όχι, γιατρέ, άπάντησε έ-
κείνη κοκκινίζοντας.

— Χμ! Αυτό με φέρνει σε
άμηχανία... Υπάρχουν πράγματα
που δυσκολεύεται κανείς να τα
πεί...

— Είμαι λοιπόν σοβαρά άρ-
ρωστη; ρώτησε μ' άνησυχία η
κοπέλλα.

— Είσατε όλόγερη! 'Εκείνο
που έχετε, δεν είναι άρρώστεια...
Πέστε μου, λοιπόν, για-
τρέ!...

— Μου είπατε πως δεν είσα-
στε παντρεμένη. Έχετε ένα τρυ-
φερό φίλο;

— Μάλιστα, γιατρέ.

— Τον αγαπάτε;

— Πολύ.

— Σας αγαπάει κι' εκείνος;

— Πιστεύω.

— Εύτυχώς... Πέστε μου και
κάτι άλλο: Δεν έχετε ύποπτευσθ
κάθολου την αίτια των ένοχλήσεών
σας;

— Η αλήθεια είναι πως μου
ήρθε πολλές φορές η ιδέα...

— 'Ε, ναι, λοιπόν, η ιδέα σας
αυτή είναι σωστή: Προκειται να
γίνετε μητέρα!

Το πρόσωπο της νέας γυναι-
κας έλαμπε από χαρά. Και φώ-
νασε στο γιατρό, που την κύττα-
ζε με άπειρία:

— 'Αλήθεια... Είσατε βέ-
βαιος;

— 'Από πόσον καιρό είμαι έγ-
κυος;

— Θέλει να γίνει γιατρός, όπως ο πατέρας του!

Δεν ήταν η πρώτη φορά, που
είχε κρυφά έξω απ' το σπίτι
της Μαρίας και την είχε παρακο-
λουήσει. Το έκανε συχνά, αυτό.
Γιατί την αγαπούσε, τη λάτρευε,
αυτή την παιδική του φίλη.

Μά εκείνη δεν τον αγαπούσε.
Ίσως δεν τον θυμότανε καν πιά.
Ήσεν ο 'Αντρέ πως αγαπούσε
άλλον και πως είχε γίνει φιλε-
νάδα του.

Είχε τόσα πράγματα να της
πεί! Μά δεν τολμούσε να παρου-
σιαστή στο σπίτι της, από φό-
δο μήπως συναντήσει τον άλλον.
Θάταν πιο εύκολο να την πλη-
σίσει στο δρόμο, να της μιλή-
σει. Θα τον άναγνώριζε και δε θ'
άνοιγαν να τον άκούσει. Ήταν
όμως δειλός ντροπαλός, όπως εί-
ναι γενικά όσοι αγαπάνε αλη-
θινά.

Τι φοβότανε; Τι τον συγκρά-
τούσε; Ίσως δε θάθερε να το
πεί άκριβώς...

Είχε να κάνει μία σοβαρή έ-
ποκάλυψη στη Μαρία. Και υπό-
φερε, στη σκέψη του φοιητού πό-
νου, που θα της προκαλούσε...

Βρισκότανε τώρα τόσο κοντά
στη Μαρία, ώστε θάπρεπε να τον
προσέξει, να τον άναγνώριση. Μά
αυτή δεν έβλεπε τίποτα, άδια-
φορούσε για ό,τι συνέβαινε γύ-
ρω της. Κι' εκείνος, παρ' όλη
τη φλογερή επιθυμία του να της
μιλήσει, δεν τολμούσε.

Την άκολουθούσε ως το σπίτι
της και στάθηκε απ' έξω, στο
περβάζιο.

Κι' όμως πρέπει να τα πεί
όλα... την άίσχυρη άπάτη εις βά-
ρος της! Έλεγε με το νου του,
άναστενάζοντας.

Ήσεν πως το μικρό διαμέ-
ρισμα της βρισκόταν στο τοίτο
παράνο. 'Αποφάσισε ν' άνεβή να
κτυπήσει την πόρτα της. Μά την
άλλη στιγμή, μετάνοισε. Του έ-
λειψε και πάλι το βάρος. 'Ανα-
στενάζοντας πάλι, έοριξε μία πνε-
μένη ματιά στην πρόσωπι του
σπιτιού κι' άπομακρύνθηκε άσπ-
α, με σπινμένη την καρδιά.

Στο μεταξύ, η Μαρία Σορέλ
είχε άνεβή στο διαμέρισμά της,
που το αποτελούσαν μία κρεβα-
τοκάμαρα, μία μικρή τραπεζαρία
και μία κουζίνα, άπλά επιπλωμέ-
να αλλά καθαρά και σινυρι-
σμένα.

Πέταξε το πιατό και το κα-
πέλλο της πάνω στο κρεβάτι, πέ-
ρασε στην άλλη κάμαρα και κά-
θισε στον καναπέ. 'Ακτινοβολού-
σε από ευτυχία...

— Έχω να τον δω τέσσερες μέ-
ρες — συλλογιζότανε. Είχε πάει
παίζει, μα πρέπει να γύρισε σή-
μερα στο σπίτι. Όσο θα ήθελα να
μείνω! Πόσο θα χαρή, όταν πέ-
σω στην άγκαλιά του και το
παιδί μου! 'Αντίθετα θα γίνω μη-
τέρα! Δι' θα έθελι να με πι-
στεί, στη άσση. Μά θα το
πεί πως μου το βεβαίωσε ο για-
τρός... Ό, είναι πιο εύχρηστη
γι' αυτόν, παρ' όλη μένα!

Οι άντρες δεν έξοσαν ποτέ άσο-
σίσι κλεινί η καρδιά μίας γυ-
ναίκας που αγαπάει, ως που
υποσούν να φτάσουν οι θυσίες
της!

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ

ΜΑΛΛΙΑ ΠΛΕΚΤΑ - ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ

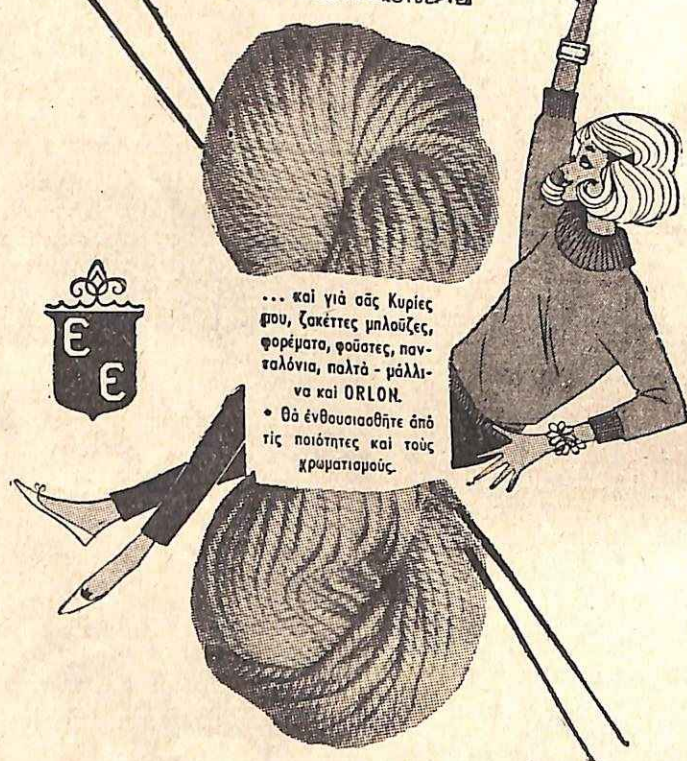

Μαλλιά για πλέξιμο
ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΟΧΩΝ
ΑΝΤΙΣΚΟΡΙΚΑ
ΜΑΛΛΙΑ ΝΟΜΟΤΤΑ

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ

ΜΑΛΛΙΑ ΠΛΕΚΤΑ - ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ

... και για σας Κυρίες
που, ζακέτες, πλεκτά,
φορέματα, φούστες, παν-
ταλόνια, παλτά - μάλλι-
να και ORLON.
• Θα ένθουσιασθήτε από
τις ποιότητες και τους
χρωματισμούς.

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΚΛΑΔΟΣ ΧΩΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΤΙΤΑΝ Α. Ε. ΑΔΡΙΑΝΟΥ

φύγετε, φύγετε! Δε βλέπετε λοι-
πόν πως η παρουσία σας μου
είναι ανυπόφορη;

Ο νέος δάγκασε τα χείλη του,
προσπάθησε να χαμογελάσει, χαι-
ρέτησε κι' έφυγε, μουρμουρίζον-
τας απειλητικά ανάμεσα στα δόν-
τι του:

— Καλά, θα σε κάνω εγώ να
πής το ναί!

Στην εξώπορτα, διασταυρώθη-
κε με τον Άντρέ Κλαδιέρ, που
ζητούσε τη θυρωρό. Προχώρησε,
χωρίς να του δώσει προσοχή.

Δ.
— Άντρέ μπήκε στο θυρωρείο,
ή θυρωρός ήξερε το νέο κι'
είχε μαντέψει εύκολα την άγνη
του γιά τη Μαρία.

— Ά, έσείς είσαατε, κύριε;
Τού είπε χαμογελώντας. Τί θέ-
λετε να μάθετε σήμερα;

— Πρώτα, κυρά-Ντουράν, σας
παρακαλώ να μου πείτε ποιος εί-
ναι αυτός ο νέος που συνάντησα
στην πόρτα.

— Ο κ. ντε Σιμιάν.
— Ά, ο φίλος του κ. Ζερβουά,
που μου είχατε πη;

— Άκριδός.
— Θα είχε επισκεφθί, λοιπόν,
τη δεσποινίδα Μαρία.

— Μάλιστα.

— Βγήκε καθόλου σήμερα το
πρωί, ή δεσποινίς Μαρία;

— Ξέρετε πως βγαίνει πολύ
σπάνια.

— Χτές όμως είχε βγή κι' έ-
μεινε έξω τρεις ώρες.

— Ά, την παρακολουθήσατε,
πάλι;... Μήπως της μιλήσατε έ-
πιτέλους;

— Όχι.

— Τέλοσπάντων, είσαατε πο-
λύ δειλός.

— Ναί, δυστυχώς, κυρά-Ντου-
ράν.

— Μά γιατί διατάχετε, αφού
είναι γιά το καλό της αυτό που
θέλετε να της πητε;... Θα σας
είχα διευκολύνει από καιρό, αν
δε μου είχατε απαγορεύει να της
μιλήσω γιά σας... Γιατί φοβάσασ-
τε έτσι; Δε θα δαγκάνει, ή δε-
σποινίς.

— Σήμερα θα δήτε πως έχω
θάρρος. Ό ανεβώ να της μιλή-
σω. Είναι απόλυτη ανάγκη.

— Επιτέλους!...

— Πέστε μου όμως, την έπι-
σκέφθηκε καθόλου ο κ. Ζερβουά;

— Ναί, χτές τ' απόγευμα. Πα-
ρατήρησα πως ήταν κατσουφια-
σμένος. Κι' όταν ξανακατέβηκε,
σε μισή ώρα, δε μου μίλησε κα-
θόλου. Ήταν ακόμα πιο κακό-
κεφος και πολύ λωμένος. Σκέφθη-
κα, ότι θαχε ίσως μαλώσει, το
ζευγάρι... Αυτό πρέπει να ναι, γι-
ατί σήμερα, που πήγα στη δε-
σποινίδα το γάλα της, τη βρή-
κα θλιμμένη, κουρασμένη, με τα
μάτια της κόκκινα και πρησιμέ-
να. Κατάλαβα πως είχε κλάψει.

— Την καυμένη! μουρμούρι-
σε ο Άντρέ, αναστενάζοντας.

— Της το είπα, μα μου δι-
καιολογήθηκε πως είχε κοιμηθί
άσχημα. Ένώ εγώ είμαι σίγουρη
πως δεν έπαψε να κλαίη από
χτές.

— Ίσως νάχη άλλο λόγο ή
στενοχώρια της. Μπορεί να ναι
άρρωστη! Ξέρω πως πήγε χτές
σ' ένα γιατρό.

— Μπορεί να πήγε εκεί που
λέτε. Άν είν' έτσι, ο γιατρός
θα τη βρήκε περίφημα στην ύ-
γεία της. Γιατί, όταν γύρισε, ή-
ταν καταχαρούμενη, ευτυχισμένη...
Κάτι άλλο πρέπει να της συνέ-
βη ύστερα...

— Ό νέος σηκώθηκε.

— Θα δούμε, είπε. Θα πάω
να τη δω.

— Ναί, πηγαίνετε. Μη δειλιά-
σατε όμως να χτυπήσετε την πόρ-
τα της.

— Ο Άντρέ ανέβηκε γρήγορα τη
σκάλα, σά να φοβότανε μήπως
μετανοιώσει.

Στο κεφαλόσκαλο του τρίτου
πατώματος, σταμάτησε μιάστι-
γη γιά ν' ανασάνη. Ή καρδιά
του χτυπούσε σά να πήγαινε να
σπάσει.

— Άπλωσε το χέρι του και πά-
τησε το κουμπί του κουδουνιού.

— Ποιος είναι; ρώτησε από
μέσα μιά φωνή γλυκειά και λίγο
φοβισμένη.

— Ποτέ δεν έπαυα να σας
σκέπτομαι, Μαρία. Έχω τόσες
ευχάριστες αναμνήσεις!...

— Ένας φίλος, απάντησε ο
Άντρέ.

— Η κοπέλλα άνοιξε. Καί, βλέ-
ποντάς τον, δε μπόρεσε να συγ-
κρατήση μιά κραυγή εκπλήξεως:

— Άντρέ! Έσείς!... Έλάτε
μέσα, καλέ μου φίλε!

— Μήπως σας ένοχλώ, Μα-
ρία;

— Όχι μόνο δε μ' ένοχλείτε,
αλλά μου κάνετε πολύ καλό. Εί-
χα ανάγκη να δω ένα φίλο!

Τον έπιασε απ' το χέρι και
τον πήγε στο σαλόνι. Ή στοο-
γική αυτή υποδοχή της τού έ-
δωσε θάρρος. Έμειναν γιά λίγο
αμίλητοι, κυττάζοντας ο ένας τον
άλλο.

— Όποτε ήρθατε στο Παρίσι,
Άντρέ; είπατε ύστερα ή νέα γυ-
ναίκα.

— Ναί, εδώ και τρεις μήνες...

— Για δουλειές μου.

— Καί θα μείνετε πολύ;

— Έξαρτάται. Ίσως να έγ-
κατασταθώ μόνιμα.

— Μά ο πατέρας σας;...

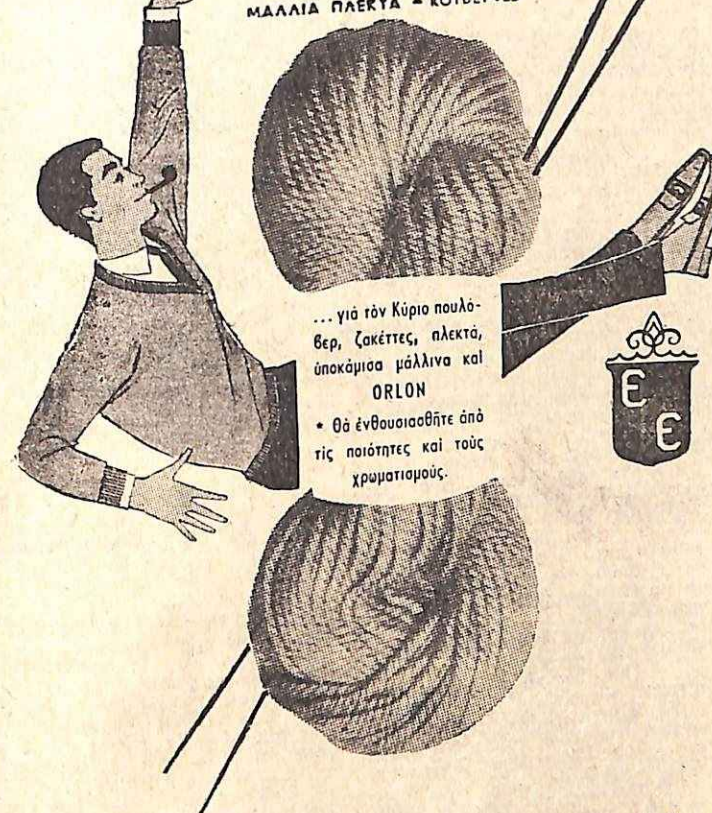
— Ο πατέρας μου πέθανε,
πριν από 14 μήνες. Τίποτα δε
με κρατάει πιά στο Λονζερώ. Εί-
μαι ελεύθερος να πάω, όπου θέ-
λω και να κάνω ό τι μ' άρέσει.

— Καλωσύνη σας, που με σκε-
φθήκατε!

— Ποτέ δεν έπαυα να σας
σκέπτομαι, Μαρία. Έχω τόσες
ευχάριστες αναμνήσεις!...

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ

ΜΑΛΛΙΑ ΠΛΕΚΤΑ - ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ

... γιά τον Κύριο πουλό-
βερ, ζακέτες, πλεκτά,
υποκάμισα μάλλινα και
ORLON.
• Θα ένθουσιασθήτε από
τις ποιότητες και τους
χρωματισμούς.

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

85 - 87 ΑΘΗΝΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗ ΜΩΝ ΑΝΤΙΣΚΟΡΙΚΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ ΝΟΜΟΤΤΑ

— Πώς μάθατε τη διεύθυνσί
μου;

— Μου την έδωσε ή Σαρλότ
Πινγκέ, μόλις έφτασα στο Πα-
ρίσι.

— Καί γιατί δεν ήρθατε να
με δήτε πιδ νωρίς;

— Δεν τολμούσα.

— Ά! Σας μίλησε γιά μένα
ή Σαρλότ.

— Όχι πολύ. Μου είπατε μο-
νάχα πως ήτε καλά, πως δε σας
λείπει τίποτα.

— Τί ξέρετε γιά μένα, Άν-
τρέ; έπέμεινε ή κοπέλλα. Τί σας
είπατε ή Σαρλότ;

— Σχεδόν τίποτα. Αυτά που
ξέρω, τ' ανακάλυψα μόνος μου.

— Ή νέα γυναίκα αναστέναξε
κι' έγυρει το κεφάλι της.

— Όποτε τα ξέρετε όλα; μουρ-
μούρισε.

— Ναί... και κάτι παραπάνω.
Που έσείς το άννοείτε.

— Τί θέλετε να πητε;...

— Μαρία, υποφέρετε, κλάψατε
πολύ. Θα μου πητε το λόγο;...

— Νά γίνω φιλενάδα του. Ν'
ήθελε το άπόγευμα, σας έπισκέ-
φθηκε ο Λουσιέν Ζερβουά.

— Πώς το ξέρετε; Το ξέ-
ρεν έχει σημασία. Το ξέ-
ρω πάντως.

— Μή με κρίνετε πολύ αυστη-
ρά, Άντρέ. Ήμουν τίμια και φρο-
νιμη, όποτε γνώρισα αυτό τον
άνθρωπο. Έγινα φιλενάδα του
γιατί τον αγαπούσα.

— Με παρεξηγείτε, Μαρία.
Δεν ήθα για να σας κάνω έλεγ-
χο, αλλά γιά να προσπαθώ να
σας παρηγορήσω και, αν χρειά-
ζεταί, να σας προστατέψω.

— Τα μάτια της κοπέλλας βουρ-
κώσανε.

— Τί συνάβη χθές, με τον κ.
Ζερβουά; τί ρώτησε ο Άντρέ.

— Ήρθε να μου άναγγείλη
πως πήρε μιά καλή θέση στο Λον-
δίνο και πως άφαινε άμέσως,
το ίδιο βράδυ. Προσέθεσε πως τε-
λείωναν όλα μεταξύ μας.

— Ά, έτσι! Τώρα έξηγά τα
δάκρυά σας... Μά αυτός ο άν-
θρωπος σας είπατε ψέμματα. Άλ-
λωστε, πάντα σας έξαπάτησε

αίσχρα... Σήμερα, σας έπισκέ-
φθηκε ένας φίλος του, ο κ. ντε
φονκ, ένας φίλος εκείνος; Τί
είχε να σας πη;

— Ά, τον άβλιο! Με πρόσ-
βαλε, σά νάμουν μιά γυναίκα του
δρόμου!

— Τα μάτια του νέου πέταξαν
φωτίες.

— Τί σας είπα, Μαρία; ρώ-
τησε με ύποκρη φωνή.

— Νά γίνω φιλενάδα του. Ν'
ήθελε το άπόγευμα, σας έπισκέ-
φθηκε ο Λουσιέν Ζερβουά.

— Πώς το ξέρετε; Το ξέ-
ρεν έχει σημασία. Το ξέ-
ρω πάντως.

— Μή με κρίνετε πολύ αυστη-
ρά, Άντρέ. Ήμουν τίμια και φρο-
νιμη, όποτε γνώρισα αυτό τον
άνθρωπο. Έγινα φιλενάδα του
γιατί τον αγαπούσα.

— Ά, τους άτιμους! φώναξε
ο νέος, κατακόκκινος απ' το θυ-
μό του.

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ

ΜΑΛΛΙΑ ΠΛΕΚΤΑ - ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ

... και γιά τα παιδιά
ζακέτες, φούστες, παλ-
τά, κουτούμια, μάλλινα
και ORLON.
• Θα ένθουσιασθήτε από
τις ποιότητες και τους
χρωματισμούς.

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

— Κι' έπειδή εγώ άννήθηκα,
μου μίλησε προσλητικώτατα.

— Βέβαια, θα τον βάλατε στη
θέσι του!

— Ήμουν τόσο ταραγμένη,
ώστε δε θυμάμαι πιά τί του εί-
πα. Είδε την κατάστασί μου, κα-
τάλαβε πόσο υπόφερα, κι' έφυ-
γε... Αυτά παθαίνει μιά γυναίκα,
όταν κινή ένα σφάλμα. Χάνει πιά
την έκτίμησι όλων.

— Όχι, μη το λέτε αυτό, Μα-
ρία! Έγώ σας εκτιμώ πάντα και
σας συμπαθώ.

— Έσείς, Άντρέ, είσαατε ά-
νώτερος άνθρωπος, με μεγάλη
καρδιά. Μά δεν είναι όλοι έτσι...

— Σώπασαν γιά ένα λεπτό.

— Μαρία, είπατε ο νέος, μου έ-
πιτέλετε να σας κάνω μιά έ-
ρώτηση;

— Μά ναί, βέβαια!

— Πήγατε χτές στην όδο Έλ-
νέο. Τό ξέρω γιατί σας παρα-
κολουθούσα! Είμαι καιρός τώρα,
που σας παρακολουθώ. Όχι γιά
να σας κατασκοπεύσω, γιά να
μύθο τα μυστικά σας. Άλλά γιά-
τί ήλπιζα να βρω μιά εύκαιρία
να σας πλησιάσω στο δρόμο,
μιά και δεν τολμούσα νάεθώ στο
σπίτι σας. Έμεινα όμως πάντα
σ' άπόσταση, φροντίζοντας να μη
μ' άντιληφθήτε.

— Μά, τί με θέλατε;

— Νά σας άποκαλύψω κάτι...
Θα καταλάβετε σε λίγο... Πέστε

— Άντρέ, τί έχετε λοιπόν να
μου άποκαλύψετε;

— Ό άνθρωπος, που σας έ-
βρισκε.

ποπλάνησε. Μαρία, που καταγρά-
σθηκε την εμπιστοσύνη και την
αγάπη σας, σας γελούσε πάντα.
Δεν εργαζόταν πουθενά, σε καμ-
μιά Τράπεζα. Είναι απ' τους αν-
θρώπους, που πιστεύουν πως η
περιουσία τους τους επιτρέπει να
μένουν αχρήστοι στην κοινωνία,
να ζούνε μέσα στα γλέντια και
τα σκάνδαλα... Άλλοι μόνον στην
αβάρα κοπέλλα, που θα πέσει στα
δίχτυα τους! Είναι χαμένη... Περ-
νάνε και φεύγουν, αφήνοντας πί-
σω τους δάκρυα, πόνους και συ-
χνά πλεγές αγιάτρευτες.

«Τέτοιος είναι ο άνθρωπος, που
αγαπάται. Μαρία... Κι' όστόσο,
έχει υπέρτατα μία αξία κι' ευγενι-
κη γυναίκα, που το μόνο λάθος
της είναι πως τον υπεραγαπάει...
Ο Λουσιέν Ζερβόνα σας έκου-
ψε το αληθινό του όνομα. Είναι
κόμης και λέγεται Μαξιμί ντε Ρο-
ζαμόν.

«Η κοπέλλα τινάχτηκε, σά να
την είχε κινήσει ελατήριο. «Έτσι-
με απ' το κεφάλι έως τα πόδια,
το πρόσωπό της είχε μία νεκρι-
κή χλωμάδα.

— Είναι ακόμα πιο ύθλιος
απ' ό,τι πίστευα... Βόγγιζε.
— Είχε φροντίσει να μην ά-
νακαλύψετε την αλήθεια, γιατί
τότε θ' αποκρούατε τ' απατηλά
του λόγια με αγανάκτηση και πε-
ριφρόνησι. Δε θα τον αγαπού-
σατε.

— Και δε θα κάνατε τίποτα για
στην άδυσση!

— Εγώ θα σας βγάλω απ' η
αυτή την άδυσση, Μαρία. Φάνει
να μου έχετε εμπιστοσύνη.

— Σας έχω, Αντρέ. Σας νοι-
ώθω σαν αδελφό μου. Μα δε
μπορείτε να κάνετε τίποτα για
μένα.

— Θα το δούμε αν μπορού...
Τώρα πρέπει να σας πω γιατί
σας εγκατέλειψε ο κόμης; Παν-
τρεύεται, την έρχομενη Τρίτη...
— Παντρεύεται;... Το είχα σκε-
φθώ, προσπαθώντας να εξηγήσω
το φέρεμά του απέναντί μου.

— Η κοπέλλα σκούπισε τα δά-
κρυά της. Κι' ο Αντρέ συνέχισε:
— Τον πίεσε η μητέρα του να
παντρευτεί, με την ελπίδα πως θα
βάλει μυαλό... Παίρνει τη Λουίζα
ντε Μουαγιόν, κόρη μαρκισσίου,
22 χρονών και πολύ όμορφη. Την
αγαπάει; Δεν ξέρω. Ίσως προ-
σέεται για συνοικέσιο. «Η κοπέ-
λλα αυτή ήθελε στην αρχή να γί-
νη καλόγρια, αλλά μετανόησε ξα-
φνικά. Ίσως τη μεταπεισάνε οι
φλογερές ματιές του κόμης ντε
Ροζαμόν... Τον έρωτεύθηκε...

«Ο κόμης έχει μεγάλη άτομι-
κη περιουσία, ως 20 εκατομμύ-
ρια φράγκα, κι' η μητέρα του ά-

κόμα πιο πολλά. Όσο για το
πρόβλημα ντε Νουαγιόν, πρέπει
νάναι βαρύνουτος, αφού δίνει
πρόικα στην κόρη του 15 εκατομ-
μύρια.

«Όπως σας είπα, την Τρίτη
θα γίνει ο γάμος κι' ύστερα οι
νυφιοπαντρά θα φύγουν για το τα-
ξίδι του γάμου. Δε σκοπεύουν να
γυρίσουν πριν απ' το Σεπτέμ-
βριο.

— Είσσατε καλά πληροφορη-
μένος. Αντρέ... Μα πως τα μά-
θατε, δλ' αυτά;

— Όποιος θέλει να μάθει, Μα-
ρία, μεταχειρίζεται κάθε μέσον...
— Δίχως εσάς, δε θα ήξερα,
δε θα μάθαινα ίσως ποτέ τίπο-
τα... Όστε παντρεύεται... «Ε, ως
ζηση ευτυχισμένος! Εγώ θ' ά-
κολουθήσω τη μοίρα μου. Θα ύ-
ποφέρω πάντα...

— Όχι, Μαρία, δε θα ύπο-
φέρετε, απάντησε Ζωρρά ο νέος.
Θα ξεχάσετε αυτό τον άνθρωπο,
θα πάψετε να τον αγαπάτε!

Γονάτισε μπροστά της, της έ-
πιασε τα χέρια και πρόσθεσε, κα-
τασυγκινημένος:

— Σας αγαπώ, Μαρία. Σας
αγαπώ, μ' ένα αίσθημα τρυφε-
ρό, δυνατό, απόλυτο... που με-
ταφέρει σιγά-σιγά και γέμισε όλη
την καρδιά μου. Θάθελα να συμ-
μερίζωμαι τους πόνους σας και
τις χαρές σας, να ζήσω και να
πεθάνω μαζί σας.

«Η κοπέλλα τράβηξε τα χέρια
της, σαν τρομαγμένη, και φώναξε:
— Σωπάστε! Δε θέλω να μου
μιλάτε έτσι.

— Σας πρόσβαλα, λοιπόν, εί-
παθ' ο νέος, φανερώνω-
τας σας ένα μυστικό, που δε μπο-
ρούσα πια να το κρατήσω;

— Όχι, δε με προσβάλατε.
Μου λέτε όμως λόγια, που δεν
πρέπει να τ' ακούσω...

— Γιατί, Μαρία; Δε μου έ-
χετε λοιπόν εμπιστοσύνη; Με νο-
μίζετε ίδιο με τον άλλο;... Ώ, ο
μωσ γαλιζέτε την καρδιά! Κι'
όμως πρέπει να σας μιλήσω ακό-
μα. Έχω να σας πω τόσα πράγ-
ματα! Θέλετε να μ' ακούσετε;

— Σας ακούω, Αντρέ.
— Δεν ήθελα στο Παρίσι για
δουλειές, όπως σας είπα, αλλά
για σας μονάχα!... Όταν έμα-
θα σε ποιά κατάσταση βρισκό-
σαστε, θα ξαναφύγαζα άμέσως για
το Λονδίνο, αν ο έρωτάς μου δεν
ήταν δυνατότερος από κάθε τι...
Μα έμεινα, με τη μοναδική σκέ-
ψη να σας βοηθήσω, την ώρα, που
θα χρειάζαστε ένα σύγγραφο κι'
αφοσιωμένο φίλο. Και να πού έ-
φτασε αυτή η ώρα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τι νέα για την «υπόθεση
Φλόν»; ρώτησε ο διοικητής
του τμήματος Λουπλντ το βω-
πό του Φλέτσερ, που μπήκε στο
γραφείο του.

— Τίποτε, ακόμη, απάντησε
έκεινος.

Και πρόσθεσε σιγά:
— Μόλις τώρα μας ειδοποίη-
σαν πάλι... Τη νύχτα έγινε κι' άλ-
λος φόνος... Με τον ίδιο τύπο πε-
ριστρόφου, όπως στην περίπτω-
ση του γιατρού Φλόν, και πάλι
στο λιμάνι... Κι' αυτή τη φορά,
το θύμα ήταν μόνο του. Παράξε-
νη σύμπτωση: Ο γιατρός Φλόν
δολοφονήθηκε στο κότερό του κι'
ο ψαράς Λάτον χτές, στη βάρ-
κα του, και... κανένα ίχνος, απο-
λύτως κανένα! Μόνο ο αδελφός
του, που ζήτησε από τον πυρο-
βολισμό, άκουσε ένα πάφλασμα
δίπλα στη βάρκα...

Το «φάντασμα του λιμα-
νιού» έκανε πάλι τη δουλειά του...
είπε ο διοικητής. Τίποτε δε συν-
δεει τους δυο φόνους, εκτός από
το όπλο, που ήταν το ίδιο —
κι' όστόσο κάτι μου λέει, ότι
ούτε η γυναίκα του γιατρού Φλόν,
που τον μισούσε, ούτε ο αδελφός
του ψαρά, είναι ένοχοι, μα ένα
τρίτο πρόσωπο, που δολοφόνησε
και τους δυο!

Σηκώθηκε κι' άρχισε να βη-
ματίζει νευρικά στο γραφείο του.
— Μα πως είναι δυνατόν να
εξαφανίζεται κάθε φορά, χωρίς
να τον αντιληφθώ κανείς; είπα πάλι.
Το λιμάνι είναι μερα-νύχτα,
γεμάτο από κόσμο... Πώς γίνε-
ται ν' ακούν τον πυροβολισμό και
να μη βλέπουν ίχνος εκείνου, που
πυροβόλησε;

Ξαφνικά, χτύπησε με το χέρι
το μετώπο του.

— Πώς δεν το σκέφτηκα να-
ρίτερα; φώναξε.

Κι' είπε στο Φλέτσερ να του
στείλει έναν από τους αστυφύλα-
κες, τους ειδικευμένους στο ύπο-
δρύχιο κολύμπι.

Ο Φλέτσερ κύτταξε τον προ-
στάμενο του παρανενομένος, να
σε λίγο τον ειδοποίησε, ότι θα-
χόταν στο γραφείο του ο αστυ-
φύλακας Βάρνερ.

«Ο Βάρνερ; ρώτησε δυσ-
ρεστημένος ο διοικητής. Γιατί αυ-
τός;

— Γιατί είναι ο μόνος στο
τμήμα, που ξέρει από υποδρύ-
χιο κολύμπι! γέλασε ο Φλέτσερ.

«Ο Τζακ Βάρνερ ήταν ασφα-
λώς ο καλύτερος αρχιφύλακας σ'
όλο το τμήμα... ως την ημέρα,
που έρωτεύθηκε εκείνη την κοκκι-
νομάλα και πού... πάνω στην
τρέλλα του... τόσκασε μαζί της
για μία εβδομάδα, χωρίς να ει-
δοποιήσει κανένα!... Πάνε τώρα
δυο χρόνια από τότε... δυο χρό-
νια από εκείνη την ημέρα, που
ο Λουπλντ αναγκάστηκε, για να
τον τιμωρήσει, να τον στείλει στο
Πειθαρχικό Συμβούλιο, που τον
υποβίβασε σε απλό αστυφύλακα.

«Ο Λουπλντ σήκωσε τους ώ-
μους του, σά να έλεγε στον εαυ-
τό του: «Δε βαρύνεσαι!».

— Ελπίζω, ότι η παλιά δυσ-
ρεστη Ιστορία δεν πρόκειται να
επηρεάσει τη νέα συνεργασία
μας, είπα, αργότερα, στο Βάρ-
νερ, όταν αυτός μπήκε στο γρα-
φείο του.

— Ασφαλώς όχι, απάντησε έ-
κεινος ξερά. Τί με θέλετε;

«Ο Λουπλντ του εξήγησε, ότι
του χρειάζονταν ο κατάλογος ό-
λων εκείνων της περιοχής —
που ήθεσαν υποδρύχιο κολύμπι
και ασχολούνταν με το υποδρύ-
χιο ψάρεμα.

«Ο Βάρνερ τον κύτταξε παρα-
νενομένος.

— Σκέφτηκα, πρόσθεσε τότε

ο διοικητής, ότι μόνο ένας αν-
θρώπος, που ξέρει υποδρύχιο κολύ-
μπι μπορεί να είναι ο δολο-
φόνος του λιμανιού. Με τη μα-
σκα και στολή του δούτη και με
τη φιάλη με το δειγμένο στην πλά-
τη, μπορεί να φύγει μακριά από
το θύμα του και να κρυφτεί σ' ένα
άλλο κότερο ή να βγεί σε μία
έρμη παραλία, χωρίς να τον αν-
τιληφθώ κανείς!

Και το κίνητρο του φόνου;
ρώτησε με ενδιαφέρον ο Βάρνερ.

— Ίσως είναι τρελλός, είπα.
«Αν είναι έτσι, θα ακολουθήσουν
κι' άλλες δολοφονίες. Γι' αυτό,
πρέπει να βιαστούμε... Άλήθεια,
πως μπορεί να μεταφέρει κανείς
ένα περιστρόφο μέσ' στη θά-
λασσα;

«Υπάρχουν αδιάβροχες σακ-
κούλες, του εξήγησε ο Βάρνερ. Τις
πουλάνε στα ειδικά καταστήματα.

— Μα γιατί, άραγε, να σκο-
τώνη με περιστρόφο κι' όχι με
μαχαίρι, που το έχει τόσο πρό-
χειρο κάθε δούτης; μονολόγησε ο
Λουπλντ.

— Ποιος ξέρει;... είπα ο Βάρ-
νερ. Ίσως δεν έχει την απαραί-
τητη αυτοκυριαρχία! Δεν είναι
και τόσο εύκολο να μαχαιρώσης
έναν άνθρωπο!...

Το άλλο πρωί ο Βάρνερ έφερε

στο διοικητή έναν κατάλογο με
280 ονόματα.

— Είναι όλοι οι ψαροντουφε-
κάδες στην περιοχή μας, του εί-
πα. Είκοσι οκτώ ονόματα μαζева
στα τρία ειδικά καταστήματα,
που πουλούν τις φιάλες με δειγ-
μένο και είδη για το θαλάσσιο
στόχο, που μάς ενδιαφέρουν. Ξέρουν
τα ονόματα των πελατών τους,
γιατί συνήθιζαν να έχουν μαζί
τους ανοιχτούς λογαριασμούς. Τα
υπόλοιπα 252 ονόματα είναι εκεί-
να των μελών της «Λέσχης Πλού-
τυνας». Είναι όλοι ειδικευμένοι
στο υποδρύχιο ψάρεμα, αν και
πολλοί δεν ασχολούνται πια μ'
αυτό, όπως μου είπαν...

Μόλις έμεινε μόνος, ο Λουπλντ
άρχισε να μελετά με προσοχή
τον κατάλογο με τα ονόματα, μή-
πως κανένα απ' αυτά του ήταν
γνωστό.

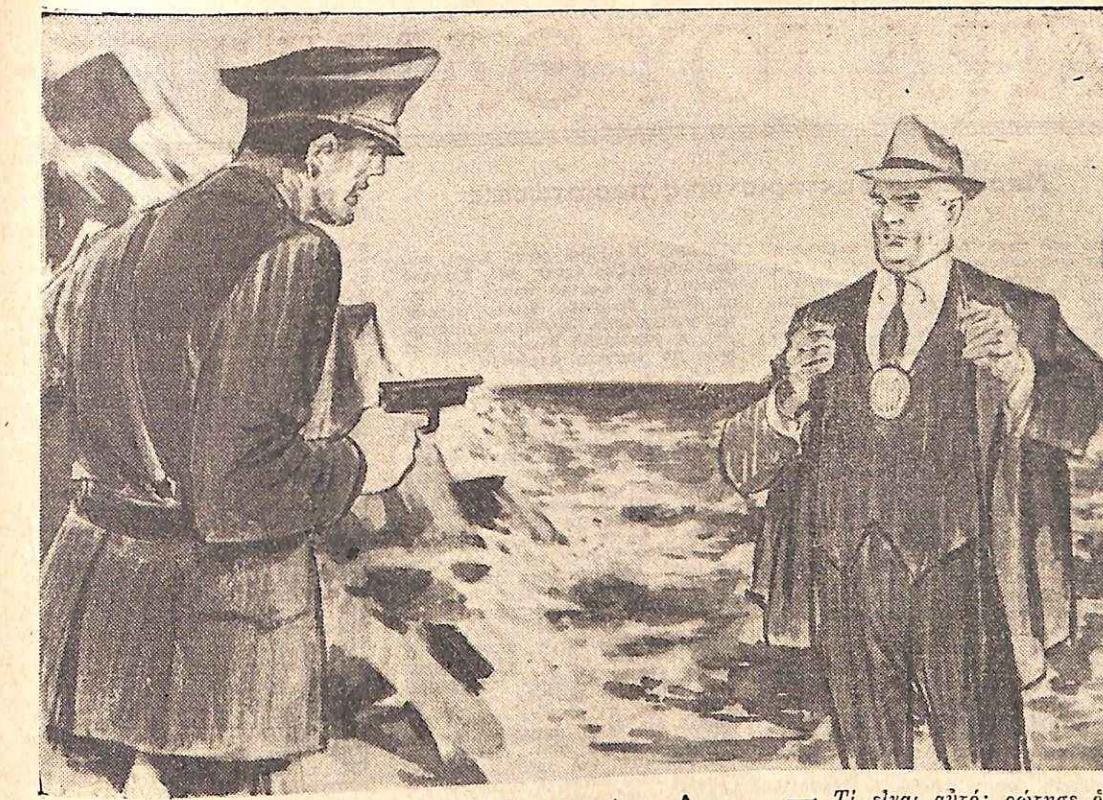
Δεν υπήρχε το όνομα Φλόν, ού-
τε εκείνο του Λάτον. Ήταν, λοι-
πόν, άδύνατον η γυναίκα του
Φλόν ή ο αδελφός του Λάτον να
ήταν οι δολοφόνοι, αφού δε ή-
ξεραν υποδρύχιο κολύμπι...

Στις ένδεκα το βράδυ το τη-
λέφωνο ξύπνησε το Λουπλντ. Ή-
ταν ο Φλέτσερ.

— Κύριε διοικητή, του είπε,
είμαι στο λιμάνι... Έγινε και
τρίτη δολοφονία. Μια κοπέλλα,
πάνω στο κότερό της...

«Ο Λουπλντ πήδησε από το
κρεβάτι του και ντύθηκε γρήγορα.
Σε λίγο βρισκόταν, μαζί με το
Βάρνερ, στο κατάστρωμα του
κότερου, όπου μία νέα με μπι-
κί έπλεε σε μία λιμνή αίματος.

Δίπλα στη νεκρή ήταν σωριασμέ-
νος ένας νέος με μαγιό. Ο νέος
αυτός τους διηγείτο το τραγικό
όχι, ενώ φορούσε κάτω στο σκά-
φος το μαγιό του, γιατί η φίλη
του ήθελε να κάνουν ένα βράδυ-
νο μπάνιο κι' είχε φορέσει κιόλας
έκεινη το μπικίνι της άκουσε έ-
ναν πυροβολισμό. Έτρεξε άμέ-
σως απάνω και είδε την παράξε-
νη σιλουέττα του αγνώστου, που
φορούσε μία μαύρη γυαλιστερή

Τι είναι αυτό; ρώτησε ο
Βάρνερ σαν χαμένος, σφίγγον-
τας το πιστόλι του.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

στολή και μαύρη μάσκα να σκύ-
βη πάνω στο θύμα του. Και, πρ' ό-
λο, ότι ο δολοφόνος τον είδε να
πλησιάζει και κινδύνευε να τον
πιάσουν, πυροβόλησε για δεύτε-
ρη φορά κι' έπειτα πήδησε στη
θάλασσα και εξαφανίστηκε...

Ο Ιατροδικαστής, το άλλο
πρωί, ανακρίνοντας στο Λουπλντ,
είπε ότι η πρώτη σφαίρα, που διατέ-
ρεσε το σώμα κι' έπεσε άσφα-
λώς στη θάλασσα, είχε άμεσως
σκοτώσει τη νέα. «Η δεύτερη
σφαίρα, που βρέθηκε στο σώμα
της νεκρής, ήταν όμοια με τις
της νεκρής, ήταν όμοια με τις
σφαίρες των δυο άλλων θυμάτων
του λιμανιού. Και πρόσθεσε, ότι
η νέα δεν ήταν έγκυος. Έτσι
έλειπε ένα σοβαρό κίνητρο για
το νέο φίλο της να απαλλαγεί απ'
αυτήν. Δε θα ήταν αυτός ο δολο-
φόνος της.

«Ο Λουπλντ φώναξε δλους
τους συνεργάτες του.

— Αν ο δολοφόνος είναι τρελ-
λός, δεν πρόκειται να σταματή-
σουν οι φόνοι πριν τον πιάσω-
με... τους είπα. Μήπως μισούσε
μόε ένα από τα θύματα του και
σκοτώσε τα άλλα δυο για να μάς
παραπλανήσει; «Η μήπως μισεί ο-
σους έχουν κότερο ή βάρκα... Πάντως
θέλει να καταλάβουμε
ότι αυτός έχει κάνει και τους
τρείς φόνους.

— Γι' αυτό δε χρησιμοποιήσε
μαχαίρι, που δεν φαίνει κανένα
ίχνος, όπως η σφαίρα! είπα ο
Φλέτσερ.

— Και γι' αυτό πυροβόλησε
για δεύτερη φορά τη νέα, συνέ-
χισε ο Λουπλντ, έπειδή κατά-
λαβε, ότι η πρώτη σφαίρα πέ-
λαβε, ότι η πρώτη σφαίρα πέ-
ρασε το σώμα και χάθηκε... Μπα;
ρεϊ να είναι τρελλός, μα μέσ'
στην τρέλλα του, υπάρχει κάποια
λογική ή, μάλλον, μία έμμεση
δύναμη να καταλάβουμε, ότι ένας και

μόνο άνθρωπος διέπραξε και τους
τρείς φόνους!

— Είστε σίγουρος, ότι πρό-
κειται για υποδρύχιο ψάρα; ρώ-
τησε ο Βάρνερ.

— Απόλυτα σίγουρος, είπα ο
διοικητής, και γι' αυτό το όνο-
μα του πρέπει να υπάρχει στον
ένα δολοφόνο!

Την ίδια στιγμή ο Βάρνερ ψι-
θύρισε:

— Προσοχή, κύριε διοικητή,
γιατί ίσως να είναι πάλι με νύ-
χτα, που τον πιάνει η τρέλλα...

— Δεν πιστεύω, είπα ο Λου-
πλντ. Δε θα τολμήσει, με την
ακουστική στο λιμάνι!

— Μ' έναν τρελό δεν είναι
κανείς ποτέ σίγουρος!...

Είχαν άπομακρυθεί πολύ. Γύ-
ρω τους δεν ακουγόταν παρά ο
μυθόλογος ήχος των κυμάτων, που
χτυπούσαν πάνω στους βράχους.

Ξαφνικά, ο Βάρνερ άρπαξε το
Λουπλντ από το μπράτσο του:
— Τί είναι εκείνο το δέμα;
τον ρώτησε.

Και τότε έδειξε ένα μαύρο δυ-
κο μπροστά τους. «Ο Βάρνερ
προχώρησε και το άνοιξε. Μέσα
στο δέμα ήταν μία μαύρη φιάλη
δειγμένο, μία μαύρη γυαλιστερή
λαστική στολή και μία μαύρη
μάσκα. Ο Λουπλντ έσκυψε και
τα κύτταξε.

«Όλα είναι εδώ, είπα, δ-
πως τα φανταζόμουν. Μα πού,
είναι, άραγε, το πιστόλι;
— Έδώ στο χέρι μου!

«Ο διοικητής σήκωσε το κεφα-
λι του και είδε στο χέρι του
Βάρνερ ένα περιστρόφο. Ο ά-
σταυλός τον σημάδεψε, λέγον-
τας ειρωνικά:

— Νά το πιστόλι!... Κι' αυ-
τή τη φορά η σφαίρα είναι για
σας!...

σχεδόν εξαφανισθή. «Ο κόσμος
είχε τρομοκρατηθεί από τους
τρείς φόνους. Μόνο μερικά πει-
ραϊκά της αστυνομίας έκαναν
βόλτες στο λιμάνι.

«Ο Λουπλντ ακολούθησε τον
αστυφύλακα και σκέφτηκε:

«Είχε δικιο ο Βάρνερ! Έδώ
είναι ένα ιδέες κρησφύγετο για
ένα δολοφόνο!

Την ίδια στιγμή ο Βάρνερ ψι-
θύρισε:

— Προσοχή, κύριε διοικητή,
γιατί ίσως να είναι πάλι με νύ-
χτα, που τον πιάνει η τρέλλα...

— Δεν πιστεύω, είπα ο Λου-
πλντ. Δε θα τολμήσει, με την
ακουστική στο λιμάνι!

— Μ' έναν τρελό δεν είναι
κανείς ποτέ σίγουρος!...

Είχαν άπομακρυθεί πολύ. Γύ-
ρω τους δεν ακουγόταν παρά ο
μυθόλογος ήχος των κυμάτων, που
χτυπούσαν πάνω στους βράχους.

Ξαφνικά, ο Βάρνερ άρπαξε το
Λουπλντ από το μπράτσο του:
— Τί είναι εκείνο το δέμα;
τον ρώτησε.

Και τότε έδειξε ένα μαύρο δυ-
κο μπροστά τους. «Ο Βάρνερ
προχώρησε και το άνοιξε. Μέσα
στο δέμα ήταν μία μαύρη φιάλη
δειγμένο, μία μαύρη γυαλιστερή
λαστική στολή και μία μαύρη
μάσκα. Ο Λουπλντ έσκυψε και
τα κύτταξε.

«Όλα είναι εδώ, είπα, δ-
πως τα φανταζόμουν. Μα πού,
είναι, άραγε, το πιστόλι;
— Έδώ στο χέρι μου!

«Ο διοικητής σήκωσε το κεφα-
λι του και είδε στο χέρι του
Βάρνερ ένα περιστρόφο. Ο ά-
σταυλός τον σημάδεψε, λέγον-
τας ειρωνικά:

— Νά το πιστόλι!... Κι' αυ-
τή τη φορά η σφαίρα είναι για
σας!...

«Ο Λουπλντ δεν κουμήθηκε.
— Έσύ σκότωσες και τους
τρείς στο λιμάνι, Βάρνερ; ρώ-
τησε.

— Εγώ, βέβαια! απάντησε
έκεινος. «Η θεωρία σας, κύριε δι-
οικητή, ήταν σωστή! Μόνο, που
δεν αποκαλύψατε την αλήθεια! Σκό-
τωσα το Φλόν, το Λάτον και τη
νέα μόνο και μόνο για να κα-
λύψω το όνομα το δικό σας, που
θάρκα! Θά σας σκοτώσω, λοι-
πόν, και θα γυρίσω κατόπι τρε-
μοκρατημένος, δίδων, στο τμήμα
για να τους ξεφουρνίσω την Ι-
στορία μου, ότι παρουσιάστηκε
ο δολοφόνος-φάντασμα και σας
σκοτώσε κι' ότι εγώ με κόπο του
ξέφυγα. Θά βρούν στο σώμα σας
την ίδια σφαίρα με τις άλλες...
Ποιος θα σκεφτεί να με υποψια-
στή εμένα, έναν αστυνομικό;

— Μα γιατί θέλεις να με σκο-
τώσης; φώναξε ο Λουπλντ.

— Δυο χρόνια ψάχνω να βρω
έναν τρόπο να σας εκδικηθώ γι'
αυτό, που μου κάνατε τότε! Δυο
ολόκληρα χρόνια!... Και, μία μέ-
ρα, σκέφτηκα: «Αν σκοτώσω με-
ρικούς απάνω σε κότερα ή ψα-
ρόβαρκες, θα σκεφθώ, ότι ο δολο-
φόνος είναι ένας υποδρύχιος
ψαράς. Και τότε θα σας χρει-
αστή η βοήθειά μου, γιατί είμαι
ο μόνος στο τμήμα, που έχω ει-
δικευθώ σ' αυτό το στόχο...

— Κι' αν δε μου περνούσε από
το νου, ότι πρόκειται για δούτη;

— Τότε θα εξακολουθούσα να
σκοτώνω, ώσπου να το καταλά-
βετε... είπα ο Βάρνερ, μ' ένα γέ-
λιο τρελλό.

«Έπειτα σήκωσε πάλι το πε-
ριστρόφο και τον σημάδεψε.

— Στάσου, Βάρνερ, φώναξε ο
Λουπλντ.

Κι' άνοιξε γρήγορα το σακκά-
κι του. Πάνω στο στήθος του
σάνηκε τώρα ένα πλατύ κουτί.

— Τί είν' αυτό; ρώτησε ο
Βάρνερ σά χαμένος.

— Ένα ραδιοφωνικό πομπός
βραχέων κυμάτων, είπα ήρεμα ο
Λουπλντ. Στα περιπολικά οι ρα-
στινικοί άκουσαν την όμολο-
γία σου!

«Εκείνη τη στιγμή, άναψαν δυο
προβολείς, που τυφλώσαν με το
φως τους το Βάρνερ.

— Ξεράτε πως ήθελα να σας
σκοτώσω; τραυλίσαι αυτός. Το
ξέρατε κι' όμως ήρθατε μαζί μου;
Με κοροϊδεύατε, λοιπόν, τόση
ώρα; Θά μου το πληρώσετε!

«Ο Λουπλντ, όμως, πρόσθε-
σε να πηδήσει στα πλάγια κι' έ-
τσι η σφαίρα τον βρήκε μό-
νον στο έδαφος. Την ίδια στιγμή α-
κούστηκαν πέντε-έξη άλλοι πυρο-
βολισμοί κι' ο Βάρνερ σωριασθή-
κε νεκρός...

— Πάσατε τίποτα; ρώτησε ο
Φλέτσερ.

Κι' έτρεξε κοντά στο διοικητή,
που βαστούσε με τόνα χέρι τον
πληγωμένο ώμο του.

— Δεν καταλαβαίνα, πρόσθε-
σε έπειτα, ενώ του έδενε πρόχει-
ρα την πληγή, πως το ξέρατε και
πήρατε τον πομπό μαζί σας, ενώ
συγκρούσε μου είπατε να σας ά-
κολουθήσω κρυφά με μερικούς
άλλους;

— Δεν το ήξερα, Φλέτσερ...
Το πάντρεψα μόνο.

— Μα πώς;

— Μου έκανε εντύπωση, ότι
στον κατάλογο των υποδρυχίων
ψαράδων, που μου έδωσε ο Βάρ-
νερ λέγοντας, ότι ήταν πλήρης,
δεν υπήρχε το όνομα του! Κι'
απόρησα: Γιατί, άραγε είχε ξε-
χάσει να βάλει και το δικό του
όνομα; Δεν υπήρχε, λοιπόν, πα-
ρά μια απάντηση! Μα, παρ' όλο
που κινδύνευα, έπρεπε να τον κά-
νω να δηλολογήσει, για να έχω
την απόδειξη της ένοχης του...

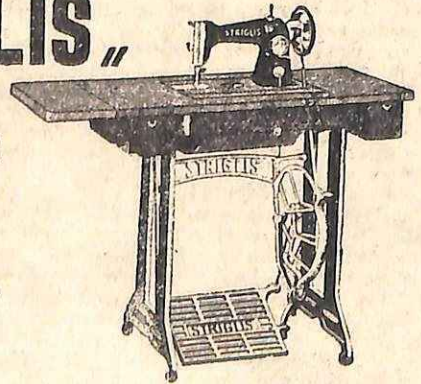
— Και το πετύχατε! του εί-
πε ο Φλέτσερ με θαυμασμό.

ΕΝΤΟΥΡΝΤ ΧΟΣ

Ραδιομηχανές
"STRIGLIS"

ΠΟΔΟΚΙΝΗΤΕΣ
αρχ. 2.650
ΜΕ 200 ΔΡΧ.
ΤΟΝ ΜΗΝΑ

ΡΑΔΙΟ
ΣΤΡΙΓΓΛΗ

1) ΣΤΑΔΙΟΥ 59 ΤΗΛ. 527.557
2) ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71 ΤΗΛ. 233.497
3) ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1 ΤΗΛ. 533.771

δὲ θὰ μπορούσαν νὰ τὸν κατη-

γορήσουνε για τίποτα.

— Η Φραντσέσκα είχε σταματήσει στο κατώφλι του γραφείου. — Προχωρήστε, της είπε ο δικαστής. Πρέπει να σας εξετάσω μπροστά στον κύριό σας.

— Η ματιά της Φραντσέσκα συναντήθηκε με του Όσκαρ. Άρχισε τότε να τρέμει δολιχίτη, γούρλωσε τα μάτια της και τραύλισε:

— Αυτός... αυτός εδώ...

— Ύστερα ώρμησε, έπεσε γονατιστή μπροστά στα πόδια του Όσκαρ και πρόσθεσε, βογγώντας και κλαίγοντας:

— Συγγνώμη!... Συγγνώμη!... Σκότωσε με!... τ' αξίζω! Έχασα τα λογικά μου, όταν μου είπε ο Πιέτρο πως τον είχες βάψει να με σκοτώσει... Μά τώρα δεν το πιστεύω πιά... Μου στήσανε παγίδα... κι' εγώ έπεσα μέσα... Συχωρέστε με! Λυπήσου με!...

— Ο Όσκαρ βέλησε στην αρχή να τη διώξει. Άλλά κρατήθηκε κι' είπε θριαμβευτικά στον ανακριτή:

— Την ακούτε;... Ρωτήστε την και θα δείτε ποιος είν' ο ένοχος, αυτή ή εγώ;

— Εγώ, εγώ είμαι! ούρλιασε η Φραντσέσκα. Ο κύριός μου είναι άθώος. Έγώ μόλυνα την παιδική του άθωότητα και τα πρώτα νεύρα του. Θέλησα να τον τραβήξω μαζί μου στη λάσπη, με την ελπίδα πως δε θα μ' έγκατέλειπε πιά.

— Εγώ μονάχα φορμάκωσα τους γονείς του, για να τον κάνω πλούσιο. Τον έστρωξα να εκδικηθώ τον Λέμαν, που τον μισούσα. Γύρεψα να βλάψω με κάθε τρόπο τις γυναίκες, που προτιμούσε από μένα, γιατί τις ζηλεύα οδώς... Από ζηλία τον κατηγορήσα... έπειδή δε με ήθελε πιά... Μετανοώ, μετανοώ! Τί με νοιάζει αν κοπαιδικαστώ; Οάδινα και τη ζωή μου ακόμα; για να μου απλώσει ακόμα μια φορά το χέρι του και να μου πη πως με συγχωρεί.

— Όχι! πρόφερε ο Όσκαρ, συγκρατώντας με κόπο τη λύσσα του. Φέρθηκε πολύ άτιμα. Δε σου έφτασε που με κατηγορήσες. Έδωσες ακόμα στους έθρονους μου στοιχεία, που μπορεί να με καταστρέψουν: εκείνο το σημειωματάριο, όπου έγραφα όποια τρέλλα μου κατέβαινε στο κεφάλι, με τη βεβαιότητα πως δε θα τα διάβαζε ποτέ κανείς.

— Η Φραντσέσκα κτύπησε πάνω στο τραπέζι. Είπε κι' αναγνώρισε το σημειωματάριο, που είχε κλέψει. Κι' έπιασε μ' απελπισία το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της.

— Σηκωθείτε, τη διάταξε επιτακτικά ο δικαστής. Τώρα πρέπει ν' απαντήσετε στις ερωτήσεις μου.

— Η Φραντσέσκα υπάκουσε μηχανικά. Ζαφνικά, άστράωνε τα μάτια της και, με μία γρήγορη κίνηση, άρπαξε το μοιραίο σημειωματάριο και το πέταξε μέσα στο αναμένο τζάκι.

— Ο Όσκαρ πήδησε πάνω, για να έμποδισή τον ανακριτή και το γραμματέα του να επέμβουν και να διασώσουν το πολύτιμο εκείνο τεκμήριο απ' τη φωτιά.

— Ο δικαστής χτύπησε επίμονα το κουδούνι. Τέσσερες-πέντε αστυνομικοί ώρμησαν μέσα στο γραφείο. Δυό απ' αυτούς κράτησαν ακίνητο τον Όσκαρ. Οι άλλοι πιάσανε κι' ανασήκωσαν τη Φραντσέσκα, που κροπούσε τα χέρια της πάνω απ' τις φλόγες, για να μην άφισή να ξεφύγει κανένα κομμάτι χαρτί.

— Τα δαχτυλά της είχαν κατακαί, μα δεν έδειχνε καθόλου πως πονούσε. Γελούσε άγρια και φώναζε:

— Δεν έχετε πιά τίποτα... τίποτα!

— Προσματικά, έπειτα από λίγες

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΚΑΤ'ΕΛΣ

Με πιάνει το παράπονο κι' αίσθανομαι πικρία, γιατί έχωμε Δεκεμβριο με χιόνια και με κρύα κι' άδυνατούμε άπαντες του ποτηριού οι φίλοι να πιούμε κατά βούλησιν την «καυσιμή μας ύλη», καθ' ότι, για την τύχη μας και τον κακό μας φάρο, ακρίβη ο μπακάλης μας ζανά τον... μπακαλιάρη! Ο μπακαλιάρης ήτανε και είναι «τραδηχτήρι», για το κρασί το μπόλικο και το γερό ποτήρι και με το νέο κόστος του και με την υπερτίμησι, μας κατεβάσει άπότομα τη σούρα μας από ημίσυ, γιατί ο μεζές ο τέλειος για το κρασιολαγήνι βαρύς για τη σακούλα μας και... άλμυρός θα γίνη! Άλλά σ' αυτά τα χρόνια μας τα τιποτένια κι άτιμα, που οι τιμές ανέχονται σχεδόν χωρίς σπατάλημα, φοβάμαι πως θα γίνουνε ανατιμήσεις κι' άλλες συχνότερες, πικρότερες κι' άκομα πιο μεγάλες και ούτω πως οι γνώριμοι κι' άπλοι μας μπακαλιάρη και ούτω πως οι άξια τους το μαύρο τό... χείραρι! θα φτάσουν στην άξια τους το μαύρο τό... χείραρι!

Μεγάλη ακρίβεια, δηλαδή, ενδέχεται να δοθεί κι' ίσως «άλλοι και τρισάλλοι» για... (άλλοι πάλι να πούμε, διότι και τ' άλίπαστα και τα παστά μας όλα, μοιραίως, θ' απαιτήσουνε γεμάτη πορτοφάλα και δυστυχώς δεν πρόκειται κι' εγώ να (αναφανήσω: «Δός μοι... παστό. βρε κάπ'ελα, μισές να κοπανήσω»!)

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

στιγμές, το σημειωματάριο είχε καί.

— Η Φραντσέσκα γύρισε το κεφάλι της, ζητιανεύοντας μία ματιά ευγνωμοσύνης του Όσκαρ. Μά οι αστυνομικοί τον είχαν τραβήξει κιόλας έξω απ' το γραφείο.

— Η Φραντσέσκα βόγγησε απελπισμένα. Έτρεμε δολιχίτη. Ο δικαστής την κτύπησε με κάποιο αϊκτο.

— Τι νομίζετε πως κάνετε, μ' αυτή την τρελή ενέργειά σας; της είπε. Έλπίζετε πως σώσατε τον κατηγορούμενο; Γελιέσθε! Έχουμε τόσες άλλες αποδείξεις εναντίον του...

— Όχι, δεν είν' αλήθεια! ούρλιασε η Φραντσέσκα. Θα τον υπερασπίσω μ' όλες μου τις δυνάμεις... Δε με νοιάζει ό,τι κι' αν πάθω. Αυτόν όμως πρέπει να τον αφήσετε ελεύθερο, γιατί είναι άθώος. Σας τ' όρκίζομαι!

Δε μπόρεσε να προσθέση τίποτ' άλλο, γιατί έπεσε λιποθύμη.

— Τό δικαστικό έκείνο δράμα, με τις τόσες πυχές του, τράβηξε το ενδιαφέρον του κόσμου για ολοκληρές βδομάδες.

— Η δίκη τελείωσε με την αποκατάστασι του Λέμαν και του Ριόν, την καταδική της Φραντσέσκα και την άθωωσι του Όσκαρ Μόργκαν.

— Ναί, το τέρας αυτό θριάμβευσε και πάλι! Γιατί, συνειδημένοι με το Λέμαν, το Γκουίντο, το Μάριο και τον Άλέσιο, δικαστές και δικηγόροι, είχαν παραλείψει ώρισμένα στοιχεία της κατηγορίας, για να αποφύγουν το σκανδαλό. Κι' αυτό έσωσε τον Όσκαρ, που θεωρήθηκε άνευθυνος για τις πράξεις, που του αποδιδότανε.

— Άλλωστε, κι' ο ίδιος άρνήθηκε την ένοχή του. Καί, με την άπολυτή ήρωιά του, τις πέτυχημένες απαντήσεις του, το γλυκό του τρόπο, κέρδισε τη συμπάθεια του κοινού και των ένορκων και την άθωωσι του.

— Μόνο η Φραντσέσκα καταδικάσθηκε.

— Όταν ο Όσκαρ βγήκε απ' το δικαστήριο, άργα τη νύχτα, τον περίμενε απ' έξω ένας μόνο άνθρωπος: ο Πιέτρο.

— Τα καταφέραμε λοιπόν! είπε, τρίβοντας τα χέρια του. Εί-

μαστε ελεύθεροι κι' οί δύο μας.

— Ο Όσκαρ δίστασε, μία στιγμή κι' ύστερα τον άγκάλιασε, φωνάζοντας γελαστά:

— Ναί, με άθώωσαν... Όστίσο, έσύ μου είχες σκαρώσει ένα ασχημο παιχνίδι, φίλε μου!

— Ο Πιέτρο διατήρησε την καλοκάγαθη έκφρασί του.

— Εγώ; διαμαρτυρήθηκε. Μά αυτή τ' άκανε όλα... Πρέπει να σας όμολογήσω την αλήθεια: Φοβήθηκα, δε βρήκα τη δύναμη, όταν θέλησα να της ριζώ εκείνες τις στιγμές, Έκείνη αντίληφθηκε το τρεμολιάσμα μου, υποψιάστηκε και με υποχρέωσε να της τα όμολογήσω όλα.

— Βέβαια, δεν περίμενε τέτοιο πράγμα από σας! Της φάνηκε πως είχε άνοιξει η κόλασι... Καί με ανάγκασε τότε να παίξω ένα ρόλο, που τον συχαινόμουν: να την κρύψω κάπου και να σας καταγγείλω.

— Μά τελείωσε πιά! Δε θα μας ξαναενοχλήσει... Μπορούμε να ξαναρχίσουμε μία καινούργια ζωή... Έλάτε τώρα να σας πάω στο σπίτι. Θα βιάζεσθε, σίγουρα, να το ξαναδείτε.

— Όταν κάθισε μέσα σ' αυτοκίνητο, ο Όσκαρ αναστέναξε μ' ανακούφισι. Του φαινόταν ακόμα σαν όνειρο! Κι' όμως ήταν αλήθεια... Η Τύχη του χαμογελούσε και πάλι. Όλο το οικοδόμημα των έχθρων του είχε γκρεμιστή, θάβοντας κάτω απ' τα έρείπια του ένα μόνο θύμα: τη Φραντσέσκα.

— Εκείνη είχε θυσιαστή, με το γέλιο στα χείλη, ευτυχισμένη, γεμάτη και πάλι απ' το άρρωστο-μένο έκείνο πάθος, που την είχε φέρει στο χαμό.

— Πόσο είχε γελάσει ο κόσμος μ' αυτή τη γριά, που δήλωνε πως είχε εγκληματήσει από έρωτα και ζητιάνευε μία ματιά, μία λέξη συγγνώμης του λατρευτού της! Είχε πάρει εις βάρος της όλα τα εγκλήματα, είχε ταπεινωθή, είχε έξορκισει τους ένορκους ν' άθωώσουν τον Όσκαρ.

— Κι' όμως εκείνος ένοιωσε μονάχα περιφρόνησι κι' άποστροφή γι' αυτήν.

— Όνειρευόταν πάντα, σ' όλη του τη ζωή, να τον αγαπήσει μία νέα κι' όμορφη γυναίκα, σαν τη Νίκρα, τη Μπιάνκα, την Τζορτζίνα. Καί του είχε τύχει μονάχα

μία γριά, μαρμαίρη κι' άποκρουστική!

— Μά είχε άκόμα καιρό να ξαναρχισή. Ναί, θ' άναζητούσε μία κοπέλλα, φτωχή έστω, αλλά όμορφη και στοργική, που θα τον έκανε να ξεχάσει τα περασμένα...

— Όταν έφτασε στο σπίτι του, το βρήκε ολοκάθαρο, συγυρισμένο, με στρωμένο το τραπέζι.

— Έσύ τα έτοιμάσες, άλ' αυτά; ρώτησε τον Πιέτρο, χαμογελώντας.

— Βέβαια, κύριε. Ήμουν σίγουρος πως θα σας άθώωνανε και πως θα ξαναγυρίζατε στο σπίτι σας.

— Μπράβο! Σ' εύχαριστώ... Μά τώρα πεθαίνω της πείνας! Έλα, κάθισε και σύ μαζί μου, στο τραπέζι. Τ' αξίζεις. Είσαι άξιολάμβος.

— Βρίσκετε; είπε ο Πιέτρο, με άπλοικό τόνο.

— Φυσικά! φώναξε γελώντας ο Όσκαρ. Ένας άλλος, αν του κλεβό την καρδιά της Ντουλτσινέας του, θα γινόταν Όθελλος!

— Ο Πιέτρο άνασκήκωσε τους ώμους του.

— Για ποιο λόγο; είπε. Μου φαίνεται πως τιμωρήθηκε άρκετά αυτή η δυστυχισμένη... Όσο για σας, είμαι σίγουρος πως είσατε ευτυχισμένος, που την ξεφορτώσατε.

— Θέλει και ρώτημα;...

— Ο Όσκαρ άδειασε ένα ποτήρι κρασί κι' άρχισε να τρώει. Ελέποντας πως ο Πιέτρο καθόταν αντίκρυ του και τον κύτταζε, του είπε:

— Δεν πεινάς, έσύ;... Είσαι στενωχωρημένος, φαίνεται, γιατί έχασες τη Φραντσέσκα σου.

— Ο Πιέτρο γέλασε άγρια.

— Εγώ; διαμαρτυρήθηκε. Θα ήμουν τρελός! Ξερετε πόσο λίγο με λογάριζε πάντα...

— Έχεις δίκιο. Καί στη δική σου φέρθηκε με τόση περιφρόνησι!

— Αφού άδειασε κι' άλλο ποτήρι κρασί, ο Όσκαρ ρώτησε πάλι:

— Μά γιατί με κυττάζεις έτσι;

— Θέλω να δω τί έχετε πάνω σας, που ξετρέλλανε έτσι τη Φραντσέσκα... Είσατε νεώτερος από μένα, αλλά — με συγχωρήτε — δε μου φαίνεστε πιο όμορφος. Ούτε και πιστεύω να τη γοητεύσανε τα ψυχικά σας χαρίσματα.

— Άνστη, άπάντησε γελώντας ο Όσκαρ. Δεν ξέρεις τις γυναίκες... προπάντων δε γνώρισες τη δική σου, για να μιλάς έτσι. Πίστευες πως θα τη συγκινούσες με τη βουδή κι' άφοσιωμένη άγάπη σου, και πως θα σου έμενε πιστή;

— Ναί... Είχα την άνοησι, για πολύ καιρό, να πιστεύω πως είχε για σας μονάχα μία μητρική στοργή... Πώς να φαντασθώ τις τόσες άτιμιές και βρωμιές που σας ένώνανε;... Κι' άλλωστε, ήταν 30 χρόνια μεγαλυτέρα σας...

— Ο Όσκαρ ξεκαλούρησε να γελάει και να πίνει.

— Σου το ξαναλέω, είσαι ένας βλάκας... Δε θα με πρόσεχε η γυναίκα σου, αν ήξερες και σύ, απ' την αρχή, να προκαλέσεις το θαυμασμό της, να την κάνης σκλάβά σου, υποταγμένη σε κάθε επίθυμία σου... Είδες πόσο τυφλά άφοσιωμένη ήταν σε μένα.

— Άκούσε πως ζητούσε να την καταδικάσουνε σε όποιαδήποτε ποινή, φτάνει μονάχα ν' άθώωνανε έμένα.

— Ναί, ναί, τ' άκουσα... Καί σείς μένατε άπαθής. Δε γυρίζετε να την κυττάζετε. Σας θάυμασα, εκείνες τις στιγμές. Καί κατάλαβα πως εγώ ήμουν πάντα ένα ζώο, γι' αυτό με περιφρόνουςτε και γελοούσατε μαζί μου, έσείς κι' η γυναίκα μου! Τώρα

ή Φραντσέσκα τιμωρήθηκε. Κι' εγώ, για πρώτη φορά, σηκώνω ψηλά το κεφάλι, νοιώθω πως είμαι άντρας, καταλαβαίνω το καθήκον μου να επανρθώσω την άδικία, που κάνανε οί άλλοι, που σας άθώωσαν... και να σας σκοτώσω!

— Λέγοντας αυτά, ο Πιέτρο τράβηξε απ' την τσέπη του ένα πιστόλι. Καί, πριν προλάβη ο Όσκαρ να συνέλθι απ' την έκπληξί του, του φύτεψε μία σφαίρα στο μέτωπο!

— Ο Όσκαρ έπεσε βαρυά με το πρόσωπο πάνω στο τραπέζι, κεραινοβολημένος. Ο άλλος έβαλε το ρεβόλβερ κοντά στο δεξί του χέρι κι' ύστερα έτρεξε να ζητήσει βοήθεια...

— Την άλλη μέρα, οί έφημερίδες άναγγείλανε την αυτοκτονία του Όσκαρ Μόργκαν. Κανείς δεν ύποπτευθηκε πως έπρόκειτο για έγκλημα.

— Ο Πιέτρο φρόντισε για την κηδεία, άκολούθησε το φέρετρο ως το νεκροταφείο.

— Έπειτα, όταν γύρισε στο σπίτι, άρχισε να γράφει.

— Ένα γράμμα του άπευθυνόταν στη γυναίκα του κι' έλεγε: «Φραντσέσκα. Σε είδοποιώ πως ο άνθρωπος για τον όποιο θυσιάστηκες, πήγε πρώτος στην Κόλασι και σε περιμένει. Όσο για μένα, θα κλειστώ σ' ένα μοναστήρι, με την ελπίδα πως ο καλός Θεός θ' άκούση τις προσευχές μου και θα συχωρέση τις άμαρτίες μου. Δε θα ξαναδώ θούμε πιά. Άλλωστε, πρέπει να σ' εύχαριστή ή σκέψι πως δε θα σε ξαναενοχλήσω.

— Άντίο για πάντα. Πιέτρο».

— Έπειτα έτοιμάσε δεύτερο γράμμα, για το Λέμαν:

«Καλέ μου κύριε. Θάρχομαι να σας δω άκόμα μία φορά και να σας άποχαιρετήσω, μα δεν έχω το θάρρος και νοιώθω πως δεν τ' αξίζω. Φεύγω. Δεν ξέρω ακόμα που θα πάω... Έκανα κι' εγώ πολλά σφάλματα στη ζωή μου, το μεγαλύτερο όμως ήταν πως αγάπησα μία γυναίκα διεστραμμένη σαν τη Φραντσέσκα και πως υπηρέτησα έναν άφεντη άτιμο σαν τον Όσκαρ Μόργκαν.

— Τώρα ή μία βρίσκεται στη φυλακή κι' ο άλλος στον τάφο. Εγώ θα γυρέσω τη γαλήνη και τη συγγνώμη σε κάποιο μοναστήρι. Στις προσευχές μου, θα παρακαλώ το Θεό να σας δει όλη την ευτυχία, που αξίζετε.

— Εύχαριστώ και πάλι για την επίεικεια, που μου δείξατε και για την προσφορά σας να με πάρετε μαζί σας. Δε μπορώ να δερω με μαζί σας. Δε μπορώ πως υπήρξα κι' εγώ συνένοχος απάν των δυό άθλιων, όταν επιδιώξαμε την καταστροφή σας, την καταδική σας. Θα μου φαίνεται κάθε στιγμή πως θα διαβάζω στα μάτια όλων σας την περιφρόνησι, που αξίζω.

— Άντίο, καλέ μου κύριε. Σας φιλώ, κλαίγοντας, τα χέρια.

— Πιέτρο».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Είχε φτάσει ή άνοιξη, με τα λουλούδια και τα μύρα της.

— Η Μπιάνκα κι' η Νέλλα καθόνταν σ' ένα παγκάκι, στον κήπο του σπιτιού του Μάριου. Η κοπέλλα φαινόταν μελαγχολική, — Όστε θα τον άφισες να φύγει χωρίς μία λέξη έλπίδας; της είπε ή άλλη.

— Δε μπορώ να κάνω άλλως... μουρμούρισε ή Νέλλα με άποθάρρυνσι.

— Στο προσεχές: το τέλος.

“Υπνος γλυκός, όνειρα ανάλαφρα...”

“Η κόπωση της ημέρας σθηνει με τη γαλήνη ενός αναπαυτικού ύπνου σε σεντόνια άπαλά, άνάερα, φινά.

Καληνύχτα...

ΙΡΑΝΔΑ: Καλό, στερεό σεντόνι, πάντοτε χιονάτο.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ: Λεπτό, φινό σεντόνι πολυτελείας.

Νο 120: Γερό, κατάλευκο σεντόνι ή σ' εύχάριστους χρωματισμούς άνεξίτηλους.

Βεβαιωθείτε ότι στην ούγια ύπάρχει το όνομα ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ Μόνον αυτό σας έγνυάται άνωτάτη ποιότητα.

"Εχω μελετήσει, αγαπητοί μου, όλων των ειδών τους έρωτες κι' είμαι αρκετά κατατοπισμένος θεωρητικά στο θέμα, ώστε θα μπορούσα να συντάξω μια σοβαρότατη μελέτη για τις διάφορες ποικιλίες τους αισθηματός αυτού και να την υποβάλω στην 'Ακαδημία. 'Επειδή, όμως, ξέρω, ότι οι ακαδημαϊκοί ξεπέρασαν το στάδιο του ερωτικού ενδιαφέροντος, προτιμώ να κατατοπίσω τις καλές μου αναγνώστριες και τους καλούς μου αναγνώστες και να μεταδώσω τη σοφία μου σ' έναν κύκλο ανθρώπων, όπου μπορεί να πιάσει τόπο.

Καί, πρώτα-πρώτα, λοιπόν, έχω καταρτίσει έναν πίνακα των ερωτικών ποικιλιών, που σας τον μεταδίδω ευχαρίστως. Περιλαμβάνει είκοσι ποικιλίες, που είναι οι βασικές:

1) "Ερως κανονικός. 2) "Ερως ανώμαλος. 3) "Ερως σχισματικός ή σπορολογικός. 4) "Ερως καρτερικός. 5) "Ερως μυστηριακός, περιπαθής ή μουγγριστικός. 6) "Ερως ψιλικοτήτης. 7) "Ερως τριχοειδής. 8) "Ερως γκρινιάρης, ζηλιάρας ή απειλητικός. 9) "Ερως ιδανικός. 10) "Ερως γκορσονιερίκος. 11) "Ερως οικονομικός. 12) "Ερως λυσσαλός, μαχαροβόλτης ή πιστολικός (κίνδυνος-θάνατος!). 13) "Ερως παρατεταμένος. 14) "Ερως διακοπτικός, εναλλασσόμενος, εξαιμιαστικός ή υποτροπικός. 15) "Ερως γεροντικός (κίνδυνος-θάνατος!). 16) "Ερως μπερδεμένος. 17) "Ερως μουγγός. 18) "Ερως διηλεκτικός, παρακαλουθητικός, περιπατητικός ή κουνουπτικός. 19) "Ερως λαπας. 20) "Ερως χαλδός.

Υποθέτω, ότι ο χαρακτηρισμός της κάθε ποικιλίας δίνει μιά ιδέα του τί είδους έρωτα κατατάσσω στην κάθε κατηγορία, ώστε να είναι περιττή μεγαλύτερη ανάλυση. Θ' ασχοληθώ περισσότερο με το λυσσαλέο έρωτα, που αφορά και την καύμενη τη φίλη μου Λουλού. Ο λυσσαλέος έρωτας έρχεται πότε σιγά-σιγά, σαν άρρώστεια, πότε κεραυνόβολα, σά δάγκωμα μύγας τσέ-τσέ.

Ο λυσσαλέος έρωτας παρουσιάζει, τα έξης συμπτώματα: Είναι βαρύς, βαθύς και έρεβώδης. Σουφρώνει τα φρύδια, σφίγγει τα χείλια και κυττά έντατικά στο κενό, μουγγρίζοντας υπόκωφα. Όταν είναι κοντά στο αντικείμενο της λατρείας του, είναι μάλλον άμילτος και το κυττάει όπως ο 'Αθηναίος του χειώνα του 41, κυττούσε το ψητό. Κοιλάει. Τα μάτια του γυαλίζουν. 'Υστερα γεμίζουν άλλος Βαού. Δέ μιλά. Χρεμετίζει. Έχει διαρκώς το ύφος του καταδίκου, που πρόκειται να εκτελεσθή στις πέντε το πρωί. Στην ψυχή του βράζουν τα πιο άνομοις αισθήματα — απέραντη τρυφερότητα και καννιβαλική άγριότητα.

— Σ' αγαπώ!

Τ' ακούει ή κοπέλλα και παγώνει. Γιατί, καθώς το λέει, τα μάτια του θολώνουν, τα φρύδια του σουφρώνουν, τρέμουν τα χείρα του κι' είναι έτοιμος ή να πέσει χάρω να τον πατήσει ή 'Εκείνη, ή να χυμήξει πάνω της να την κατασπαράξει. Την καύμενη, την καλή μου φίλη τη Λουλού!

Την κλαίει ή ψυχή μου, που της έτυχε έρωτας της φοικαλέας τούτης ποικιλίας και της συνιστώ όλόμυχα ν' αφήσει το μαχαίρι της κουζίνας και να έφοδιαστή με μιά καλή, περιποιημένη, καλοφτιασμένη και άπυρρεστη φόλα. Άλλη θεραπεία νομίζω, δεν υπάρχει.

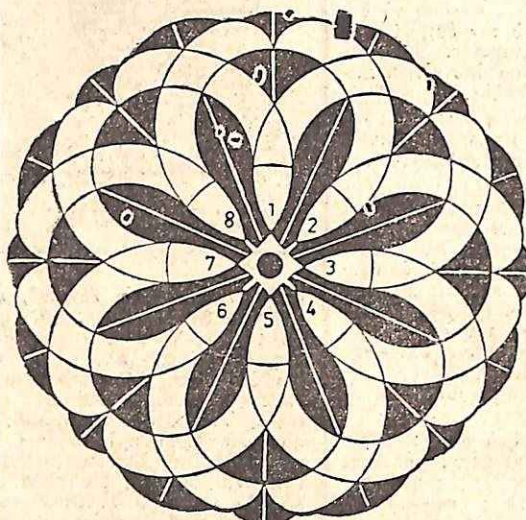
Δ. ΨΑΘΑΣ

Για μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Προς δυο κατευθύνσεις

Ξεκινώντας από τα σημεία όπου έρρισκονται οι αριθμοί 1 μέχρι 8 θα συμπληρώσετε το σχέδιο αυτό με

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

- 1) Το σύνολο των ζωικών ειδών μιάς περιοχής.
- 2) Χώρος.
- 3) Τέγωμα.
- 4) Κατασκευάζει τη δίψα.
- 5) Συμβάλλει στο έθνος.
- 6) Σίγαμερο παράσιτο (καθαρ.)
- 7) Ναρκωτικό δηλητήριο.
- 8) Ρητό, γνωμικό.

Δ.

Μιά δύσκολη μοιρασιά

"Ένας θεός μου από τη Σάμο, μου στέλνει ένα βαρελάκι με 9 λίτρα διαλεχτό σαμιώτικο κρασί με την παράκληση να δώσω τα 4 από τα λίτρα αυτά στον αδελφό του Κώστα, που μένει στην 'Αθήνα. Γιά να δώσω τα 4 αυτά λίτρα στο θείο μου Κώστα, έχω στη διάθεσή μου μιά μικρή νταμιτζάνα, που χωράει ακριβώς 5 λίτρα.

Γιά να επιτύχω το μέτρημα του κρασιού και να δώσω τα 4 λίτρα στην νταμιτζάνα έχω επίσης στη διάθεσή μου μιά μεγάλη μπουκάλια των 3 λίτρων. Δεν έχω όμως κανένα άλλο μέτρο γιά να επιτύχω τη μοιρασιά και να παραδώσω τα 4 λίτρα μέσα στη νταμιτζάνα, δεδομένου ότι το βαρελάκι πρέπει άμεσα να επιστραφή στο θείο μου, στη Σάμο. Μπορείτε να έρθετε πώς τα κατάφερα;

3 μαγικές εικόνες χωρίς εικόνα

— "Ελα να δής, 'Ανδρέα, ένα θαυμάσιο καλάμι από μπαμπού, που σουφέρα γιά το ψάρεμα. 'Όπως θέλεις δέ σε έβασα.

— Άληθεια, από πού έρχεσαι θείε;

— Πρέπει να στο ξαναπώ;... Τώρα μόλις στο είπα.

— Φεύγω σε δυο λεπτά. Λοιπόν, 'Αλέκα, φέρε τον άμέσως ή μη τον φτιάξης καθόλου.

— Μά ποιόν, Κώστα μου;

— Πόσες φορές πρέπει να στο πώ, χρυσή μου;

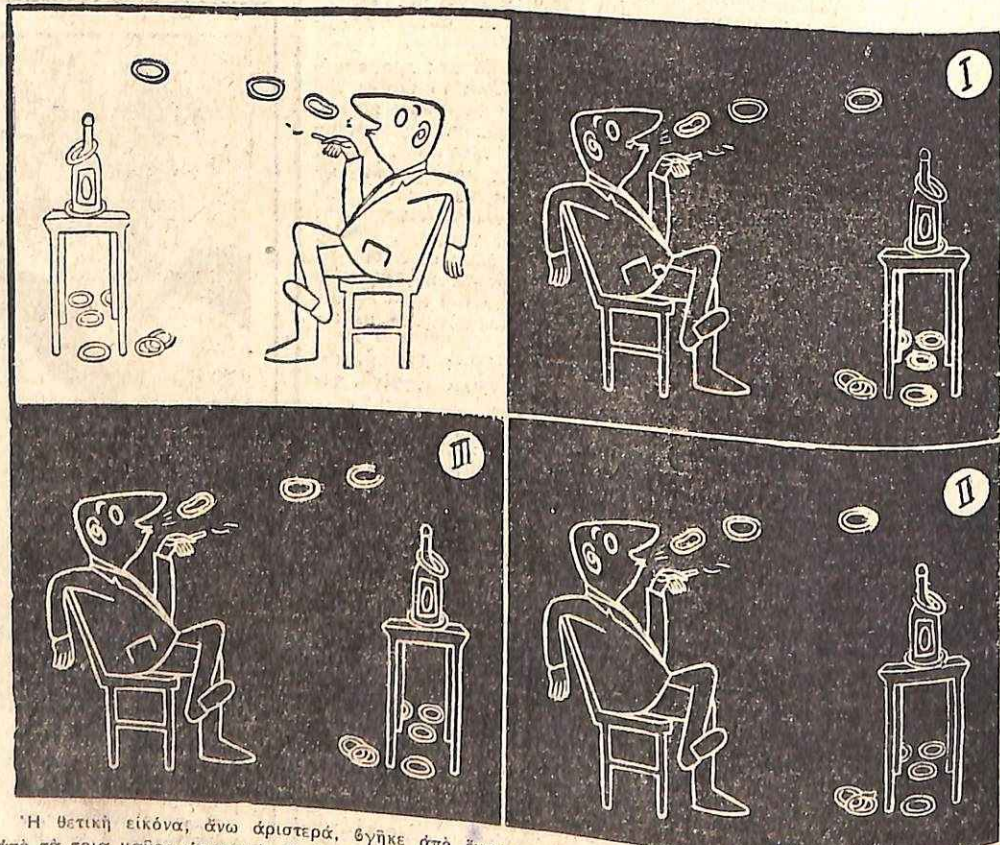
— "Εφερε ο εξάδελφός μου, ο Κώστας, φορτίκια μήλα από το Βόλο, αλλά δέ μιλιόμαστε, γι'αυτί μου πήρε κάποτε ένα εργαλείο και δέ μου το επέστρεψε. — Μπα!... Τί εργαλείο;

— Τώρα μόλις στο είπα.

Λεγοπαλαιτικό αίνιγμα

Βάρους είναι μιά μονάδα, αλλά γράμμα αν αφαιρέσεις, άκρωτηρί στην 'Ελλάδα, να την κάνης θα μωρέσεις.

Ποιό τó σωστό άρνητικό;

Η θετική εικόνα, άνω άριστερά, θυγέκε από ένα από τα τρία μαύρα άρνητικά. Ποιό όμως από τα τρία άποτελεί πιστή αναπαράσταση της εικόνας αυτής; "Εχετε στη διάθεσή σας ένα λεπτό, γιά να το ανακαλύψετε.

Άν δέν τó επιτύχετε μέσα στο χρονικό αυτό διάστημα, σημαίνει πώς ή παρατηρητικότητα σας έχει ανάγκη από εξάσκηση.

Οι λύσεις στη σελίδα 105

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΑΓΟΡΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΧΕΡΟΥΣ

Καλλιφρονά 59
5ος όροφος
δωμάτια 5

Στρόβιλος 57
4ος όροφος
δωμάτια 4

Προμηθέας 6 Έπιδόμου
3ος όροφος
δωμάτια 3

Θεράπην 28
2ος όροφος
δωμάτια 3

ΔΙΑ ΤΩΝ 1^{ΩΝ} ΥΠΕΡΤΥΧΕΡΩΝ ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

Επί της νέας Λεωφόρου 'Αχαρνών 308-Διαμερίσματα 16-Δωμάτια 43-Καταστήματα 3.

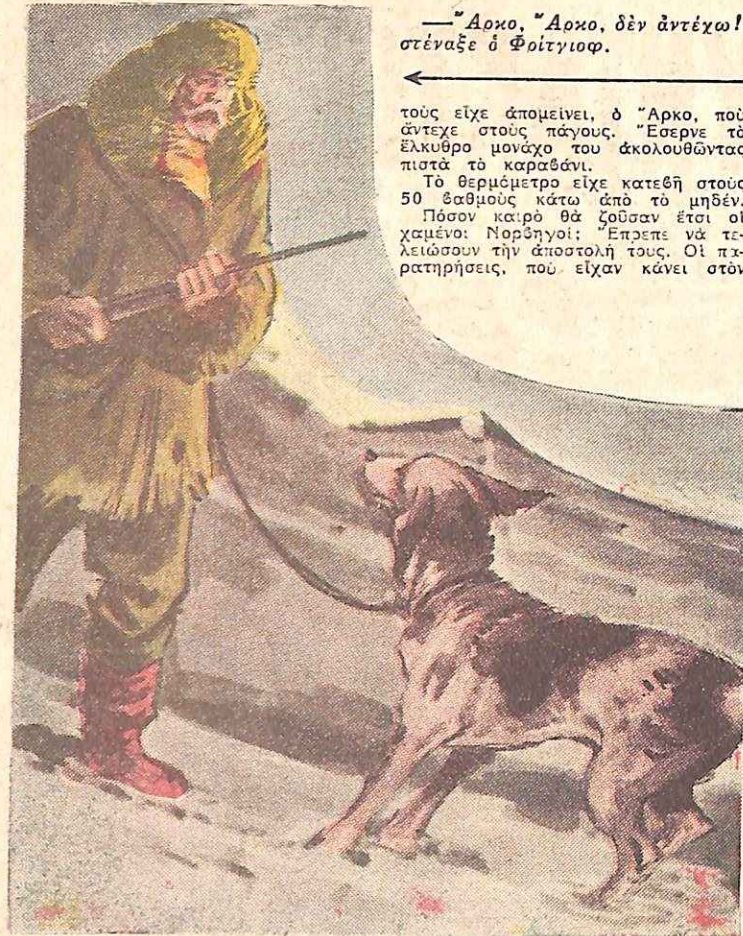
ΚΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΔΕΚΑΔΕΣ ΑΛΛΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ, ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ, ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ ΜΕΤΕΧΟΥΝ ΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΡΑ ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΠΛΗΡΩΜΕΝΑ

Αγοράσατε έγκαιρως

ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

— "Αρκο, "Αρκο, δὲν ἀντέχω!
στέναξε ὁ Φρίτιοφ.

τοὺς εἶχε ἀπομείνει, ὁ "Αρκο, πού
ἀντέχε στους πάγους. "Ἔσερνε τὸ
ἐλκυθρο μονάχο του ἀκολουθώντας
πιστὰ τὸ καραβάνι.
Τὸ θερμόμετρο εἶχε κατεβῇ στὸς
50 βαθμούς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν.
Πόσον καιρὸ θὰ ζούσαν ἐκεῖ οἱ
χαμένοι Νορβηγοί; Ἐπρεπε νὰ τε-
λειώσουν τὴν ἀποστολὴ τους. Οἱ πε-
ρατῆρες, πού εἶχαν κάνει στὸν

— Βέβαια, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γιάλ-
μαρ. Εἶναι σκληρό, μὰ δὲ μπο-
ροῦμε νὰ κάνουμε τίποτ' ἄλλο...
— "Ερὶκ τότε φώναξε:
— Φρίτιοφ!
— "Ο ναυτὴς τινάχτηκε ἀπὸτομα.
— Μὲ φωνάζετε, κύριε "Ερὶκσεν;
— Φρίτιοφ! ξαναεῖπε ὁ ἀρχηγός.
— Ἀπόψε πρέπει νὰ σκοτώσω τὸ σκυ-
λί...

— "Ο ναυτὴς ἐκίνησε μέσ' στὴ νύ-
χτα μὲ τὸ τουφέκι σὺν ὤμῳ, κρα-
τώντας τὸ λουρί τοῦ σκυλιού. "Ο
"Αρκο, τὸν ἀκολουθῶσε μὲ σκυφτὸ
κεφάλι.

— Ἡ νύχτα ἦταν ἡσυχία. Δὲν χιόνι-
ζε πιά.

— Κάτι ἔχω, συλλογιζόταν ὁ
Φρίτιοφ. Μὰ δὲν εἶναι ἀπ' τὸ οὐ-
σκυ πού ἦπα... "Ακούω καμπάνες
νὰ χτυποῦν στὸ κεφάλι μου. Περιε-
ργο! Πού ὑπάρχουν καμπάνες ἐδῶ
πέρα;... Τὴ νύχτα πού εἶμαι!...
Μήπως ξέρω κι' ἐγὼ τι ἔχω;... Πει-
νώ, ναι, πεινώ!... Αὐτὸ, μάλιστα, τὸ
κατασάβανω... Μὰ γιὰ στάσου...
Πεινώ τώρα; "Οχι! Δὲν ξέρω πὺ
ἔχω, μὰ δὲν πεινώ... "Ετσι, θὰ μπο-
ροῦσα νὰ τραβήξω ὡς τὴν ἄλλη ἁ-
κρὴ τοῦ Πόλου... "Α, ἐπὶ τέλους δὲν
θὰ πάθουν πιά αὐτὲς οἱ καμπα-
νες;... Κατασάβανω... Χτύπησε γιὰ
τὴ λειτουργία τὸν Χριστουγένινω...

Χίλινα, ἀγαπημένη μου, γιὰ πὲς
μου, κοιμήθηκαν τὰ παιδιά; Δὲν
στολίζουμε τὸ Χριστουγεννιάτικο δέν-
τρο τώρα πού κοιμούνται;... Νά, λέω
κουταμπέρες! Μοῦ φαίνεται ὅτι θρι-
σκομαὶ στὸ σπῆτι μου. Κι' ὅμως εἶ-
μαι ἐδῶ, μέσ' στὸς πάγους, μὲ τὸν
κ. "Ερὶκσεν... Πού πάω; Πού πάω
ἐστὶ μέσα στὴ νύχτα;... Εἶμαι κου-
ρασμένος... "Α, ναι, εἶναι γιὰ τὸ
σκυλί... Μοῦ εἶπαν νὰ σκοτώσω τὸ
σκυλί... Κακόμοιρε "Αρκο!...

— "Ο Φρίτιοφ στάθηκε καὶ κύτταξε
γύρω του. "Ἦταν μονάχος, μακριά
ἀπ' τοὺς συντρόφους του μέσ' στὴ
σιωπὴ τῶν πάγων...

— Τὸ σκυλί εἶχε καθίσει μπροστά
του καὶ τὸν κύτταξε. Κι' ὁ Φρί-
τιοφ μάντεψε τι ἤθελε νὰ τοῦ πῇ
μὲ τὴ ματιά του. Καὶ πόνεσε θαθεῖα
τὸν συντρόφου του.

— "Αρκο... εἶπε σιγανά.

— Τὸ σκυλί σηκώθηκε καὶ πῆγε κον-
τά του. Τὸ μυαλό ὅμως τοῦ ναυτὴ
εἶχε σκοτεινιάσει. Τὰ μῦθια τοῦ δὲν
ἐξέλεπαν πιά μέσ' στὴ νύχτα.

— Μήπως οὐνερεύονταν; Μὰ ὄχι. "Ἦ-
ταν ἐξάντλητος. Κι' ἀκούγε μιά φωνή,
κο... Κι' ἦταν φυσικό... "Ο Φρί-
τιοφ θυμόταν τὸ θρόλο τῆς πατρι-
δας του: "Ὅλα τὰ ζῶα μιλοῦν τῇ
ἴδιᾳ γλώσσῃ, ἦταν ἀλήθεια... Καὶ
νὰ, ἡ ἀπόδειξη! "Ο "Αρκο τοῦ μι-
λούσε...

— Ἀφέντη, γιατί μ' ἔφερες μα-
κριά ἀπ' τοὺς συντρόφους σου;
— Μήπως δὲν τὸ ξέρεις; τοῦ ἀ-
γία νὰ μὴν ἀκούσουν τὸν πυροβολι-
σμό... Δὲ θάστασε ἡ καρδιά τους...
"Ἐκλαίγαν κι' οἱ δύο τους, τὴν ὥρα
πὺ ἔτοιμαζόμαστε νὰ φύγουμε...

— Ναι, ἀφέντη, δὲ μὲ ποιάς;
μέρες; Θυμάσαι; "Ἦμαστε τέσσερα
μικρά στ' ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ. Μία
εἶπα: "Αρκο, πρὶν περάσῃ καὶ μοῦ
νὰς θὰ εἶσαι ὁ δὴγός τοῦ ἐλκυθροῦ.
— Ναι, τὸ θυμάμαι, τοῦ ἀπάντη-
σε ὁ Φρίτιοφ. Μὰ γιατί μιλάμε τό-
θεα, "Αρκο, ὅτι σὲ κάθε ἀποστολὴ
δια ἀπ' τὰ λουριά φαίνονται ἀκόμη
στοὺς ὤμους του. Τ' ἄλλα σκυλιά
ἔσως πολλές φορές τὴ ζωή!...

— Ἀφέντη, ξαναεῖπε τὸ σκυλί, δώ-
ροφά πού γυρίζαμε σπῆτι σου. Κάθε
διὰ ἔτρεχαν καὶ μ' ἀγκάλιαζαν. Θυ-
νόνταν πάνω μου κι' ἔτσι ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Ἀφέντη, γιατί ἔμαθε νὰ
σημῆρα νὰ μὲ σκοτώσῃς;

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— "Ο Φρίτιοφ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ
ἀπαντήσει. Δὲν ἦταν θεάσεως ὅτι τοῦ
μιλούσε τὸ σκυλί. Κι' ὅμως ἦταν ἀ-
λήθεια ὅσα τοῦ ἔλεγε...

— Σιγά-σιγά ἀπλώθηκε στὴ δού-
κι ἀντιφύγῃ. "Ἐπειτα μεγάλωσε.
Καὶ σὲ λίγο ρυτίδες λαμψεῖς φωτι-
σαν τὸ ζεν-ὶ καὶ τὰ χιόνια τὶς κα-
θρέφισαν. "Ἦταν τὸ πολικὸ γλυκο-
χάραγμα.

— Χριστοῦγεννα! ψιθύρισε ὁ Φρί-
τιοφ.

— Ξέρω τι εἶναι τὰ Χριστοῦγεννα,
τοῦ ἀπάντησε ὁ "Αρκο. Αὐτὴ τὴ νύ-
χτα ψήνουν τὶς γαλοπούλες. "Ὅλο τὸ
σπῆτι εἶναι καταφωτισμένο...

— Μὴ μιλάς γιὰ γαλοπούλες! ψι-
θύρισε ὁ ναυτὴς. Ναὶ, ὅμως νὰ κα-
γεταὶ τὸ σπῆτις ἀπὸ μὲ πικ-
ράζον φωτιά...

— "Ο οὐρανὸς ὅλος ἦταν γεμάτος
τριανταφυλλένιες λάμψεις. Οἱ πά-
γοι ἀστράφταν.

— "Ο Φρίτιοφ ἄρχισε νὰ ψυθιρί-
ζον ἀνάρτητες προσευχές.

— "Ὅταν ὁ ναυτὴς τελείωσε τὶς προ-
σευχές, ὁ "Αρκο τὸν ρώτησε:

— Μπορὸ νὰ σᾶς σώσω, ἀφέντη;
— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Φρίτιοφ.

— "Ἐτσι θὰ μπορέσουμε ν' ἀνδύσουμε
ὅπου νὰ φτάσουμε στὸ καράκι.
Μαζί μας θὰ σωθοῦν κι' οἱ ἄλλοι,
πού περιμένουν τὸν ἀρχηγό...

— "Ελα, ἀφέντη... Ἐφτασε πιά
ἡ ὥρα...

— "Αρκο! "Αρκο! Δὲν ἀντέχω...
— Ἀφέντη, σκότωσέ με δίχως νὰ
μὲ κάνῃς νὰ πονέσω...

— Τὸ σκυλί ἐξαπλώθηκε στὸ χιόνι.
— "Ο Φρίτιοφ στήριξε τὸ τουφέκι καὶ
σημάδεψε τὸν "Αρκο...

— "Ο κρότος τοῦ πυροβολισμοῦ ἀ-
κούστηκε μέσα στὴν νεκρικὴ σιωπὴ.

— "Ερὶκσεν κι' ὁ Λίλιεφορς ἀκού-
σαν ἓνα πονεμένο οὐρλιασμα. "Αμέ-
σως κατόπιν τὸ θογγητὸ ἀνθρώπου.

— Κάτι θὰ συνέβη, εἶπε ὁ "Ερὶκ.
Πρέπει νὰ πάμε νὰ δοῦμε. Τὸ
θογγητὸ ἦταν τοῦ ναυτὴ...

— Ὁ Γιάλμαρ Λίλιεφορς κύτταξε τρι-
γύρω του. Οἱ τριανταφυλλένιες λάμ-
ψεις τῆς αὐγῆς εἶχαν σβύσει πιά.

— Παντοῦ ἀπλωνόταν πάλι ἡ σιωπηλὴ
νύχτα τοῦ Πόλου.

— Πῶς θὰ τοὺς ἐροῦμε; ψιθύρι-
σε ὁ Λίλιεφορς.

— Νά, θὰ μᾶς ὁδηγήσουνε τ' ἀ-
χνάρια τοὺς πάνω στὸ χιόνι, εἶπε ὁ
"Ερὶκσεν.

— Παράτησαν τὸ ἐλκυθρο καὶ τρά-
ξησαν νὰ ἐροῦν τὸν ναυτὴ καὶ τὸν
"Αρκο.

— Φρίτιοφ!... Φρίτιοφ!... φώ-
ναξε σὲ λίγο ὁ "Ερὶκ.

— Μὰ δὲν ἀκούσε τίποτα.

— Τράμπε, λοιπόν, κι' ἄρπαξε τὸ
χέρι τοῦ Γιάλμαρ.

— Τὸ θογγητὸ ἦταν τοῦ ναυτὴ...
ψιθύρισε τρέμοντας.

— Κι' οἱ δύο ἄρχισαν νὰ τρέχουν
σὺν τρελλοῖς στὸ χιόνι, κλαίγοντας.

— "Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ σὲ δύο μαύ-
ρους ὄγκους, εἶδαν μιά λιμνὴ αἵ-
ματος πού ἔσφαρε κόκκινο τὸ χιόνι.

— "Ο Φρίτιοφ εἶχε πέσει ἀνάσκελα
κι' εἶχε πιά τὸ τουφέκι. "Ο "Αρκο
μὲ μιά πληγὴ στὸ στήθος ἦταν ἐκ-
πλωμένος πάνω του.

— Κι' οἱ δύο τοὺς κύτταχτηκαν σα-
τισμένοι.

— "Ερὶκσεν, πού κατὰλαβε τὴν ἐλ-
χε σιμῆ, ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρ-
διά του.

— "Ο Φρίτιοφ ἔκρηξε, μὲ μάτια
θαμπωμένα ἀπ' τὴν πείνα, εἶχε ρί-
ξει στὴν τύχη, τρέμοντας ἀπὸ τὴν
ἐρική καὶ τὴν κοῦρασι. Ἐπειτα δὲν
ἀνέθε. Κι' ἔπρεπε λιπόθυμος μ' ἓνα
θογγητὸ πόνου πὺ πέρα ἀπ' τὸ
μαύρο. "Ο "Αρκο, ἂν καὶ εἶχε χτυ-
πητὸν τὸν εἶδε νὰ πέφτει. Καὶ συγκε-
ντρώνοντας τὶς δυνάμεις του σὺρθηκε
κοντὰ του, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀ-
φέντη του...

— "Ο "Ερὶκ ἀγωνίστηκε γιὰ νὰ συ-
νεργήσῃ τὸ ναυτὴ. "Ο Φρίτιοφ σὲ
λίγο μπόρεσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια
του καὶ νὰ περπατήσῃ στηριγμένος
στὸ χέρι τοῦ ἀρχηγού.

— Κι' οἱ δύο τρέχοντες τότε γιὰ
τὸ ἐλκυθρο. "Ο Λίλιεφορς ἐρχόταν
πίσω τους. Μὲ τὸ ἓνα χέρι κρατοῦσε
τὸ τουφέκι καὶ τὸν ναυτὴ καὶ μὲ τ'
ἄλλο ἔσερνε τὸν "Αρκο...

— Εἶχαν τώρα σαρπὰντα κιλά σκυλί-
σιο κρέας. Μ' αὐτὰ θὰ κατάφεραν
ν' ἀνδύσουν καὶ νὰ γυρίσουν στὸ
καράκι τους.

PENE TEBENEN

ΥΔΡΑ

τὸ νησι τοῦ ἔρωτα

Παραγωγή—Σκηνοθεσία:
MORTON NTA ΚΟΣΤΑ.
Σενάριο: ΝΤΕ-Ι-ΒΙΝΤ ΣΒΑΡΤΣ.

Εγχερωμὴ αἰσθηματικὴ περιπέτεια τῆς ΓΟΥΑΡΝΕΡ—ΜΠΡΟΣ—Μία ταινία τοῦ ὁργανισμοῦ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ Α.Ε.

— "Ο Τόνυ ὅμως εἶχε καὶ κάτι ἄλλο. Εἶχε μιά φίλη, τὴν Τσά — Τσά,
πού τὸν λάτρευε καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ, σὰ σκιά. Δὲν ἦταν πιά
οὔτε νέα, οὔτε πολὺ ὡραία, κρατιόταν ὅμως καλὰ καὶ δὲν ἐννοοῦσε,
πρὸ παντός ν' ἀφίστη καμιά ἀνὰ τῆς πάσῃ τῇ θέσῃ κοντὰ στο
δυναμικὸ Τόνυ της. "Ἡ Τσά — Τσά εἶχε περάσει ὅλη τὴ ζωὴ της στὰ
θεάτρα καὶ στὰ νυχτερινὰ κέντρα, ὅπου ὁ Τόνυ εἶνε σημαντικὸ ἀριθμὸ
μετοχῶν. Τραγουδοῦσε, χόρευε καὶ δὲ χαλοῦσε τὸ κατήρι τῶν θεατῶν,
ὅταν τῆς ζητοῦσαν νὰ κάνῃ καὶ σπρίτ — τῆς.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, πού ἡ Τσά — Τσά πῆγε νὰ πάρῃ τὸν Τόνυ ἀπὸ
τὸ σπῆτι τοῦ ἡμιαντρί τοῦ εἶχε μιά ξεχωριστὴ σημασία. Δὲ θὰ
ἐξάγιναν ἀπλῶς μαζί γιὰ νὰ φανεῖ ἢ νὰ χορεύουν, ἀλλὰ θὰ πῆγιναν
κάπου, μαζί μὲ μερικὸς στενοὺς φίλους, γιὰ νὰ ἀλλοτῶν τὸ μι-
τὸς ἀρραβώνους τους. Τὸ ἐκάπου Τόνυ εἶχε μιά ξεχωριστὴ ἀδυναμία
καὶ πού συδεόταν αἰσθηματικὰ μὲ ὅλους τοὺς σταθμούς τῆς ζω-
ῆς του.

Στὸ ἴδιο ἑλληνικὸ ρεστωρὰν ἔφτασε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὥστε ἀπὸ
μεγάλῃ καὶ ἀγῶνι περιπλάνησι ἀνὰ τὴν ὄψλη, ἓνας παλιὸς φίλος τοῦ
Τόνυ Ντάλλας, ὁ Στὴβ Μπλαϊρκ ὁ ὁποῖος ἦξε, πῶς ὁ Τόνυ συγκα-
θεῖ. Δὲν ἦξερε βέβαια πῶς ὁ φίλος τοῦ ἀρραβωνιάζονταν ἐκεῖνο-τὸ βρά-
δυ καὶ γι' αὐτὸ ἐξέπληξη ὅταν τὸ ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ρεστω-
ρὰν, καὶ πρὸ παντός ὅταν τὸν εἶδε νὰ μπαίνει σ' αὐτὸ μὲ τὴν Τσά —
Τσά κρημασμένη ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ καὶ ντυμένη γιὰ τὴν περίστασι,
ἀνεβδὸν σὰ νύφη.

Όταν ο Στήβ πλησίασε το τραπέζι του Τόνου Ντάλλας, τα τέσσερα πρωτοπαλλήκαρα του γκάνγκστερ σηκώθηκαν σαν αυτόματα, έτοιμα να προστατέψουν τη ζωή του. Ένα νόημα του αρχηγού τους έδωσε όμως να καταλάβουν πως επρόκειτο για φίλο. Ο Τόνου δεν έκρυψε την έκπληξή του ξαναδύποντας το Στήβ.
— Εσύ, βρέ, εδώ;... Γύρισες λοιπόν από τη Χαβάη;... Είσαι πάντα, μιά χαρά. Σε ώφειλαν τα φρούτα. Τι γίνεται στη Χαβάη;
— Την πουλάνε σε οικόπεδα, σά μπακλαβά...
463-88

— Μιλάμε τόση ώρα, Στήβ, και δε σου παρουσίασα τη μηστή μου, Τσά — Τσά, ο φίλος μου Στήβ Μπλαίρ. Δεν είναι Έλληνας, αλλά στον πόλεμο είχε πέσει με το αεροπλάνο του σ' ένα ελληνικό νησί κι έμεινε εκεί 18 μήνες. Αγάπησε από τότε την Ελλάδα και τους Έλληνες, που με κίνδυνο της ζωής του τον έκρυψαν από τους Γερμανούς και τον τρέλλαναν στην περιποίησή ως την απελευθέρωσή. Μιά Έλληνοπούλα ανέλαβε στο διάστημα αυτό να του μάθει τα ελληνικά κι' έτσι τα μιλάει άρκετά καλά...
463-88

... Γιατί δε γυρίζεις μιά ταινία με βάση την ιστορία του 'Αδάμ και της Εύας; Μου τη διάβασαν κάποτε στο άναμορφωτήριό και μου άρεσε πολύ. Θά ήταν ένα φίλμ κατάλληλο και... αλόγουμο! Άσε την οικονομία στα κοστούμια! Δύο φύλλα σιρκής και άλλοι ντύνονται με τα καλά τους.
— Ή βουλεύει αυτή άρεσε στον Τόνου. Δεν απαιτούσε προσόντα, αλλά μονάχα χρήμα. Κάλεσε λοιπόν το Στήβ στο σπίτι του, για να συνεχίσουν τη συζήτηση.

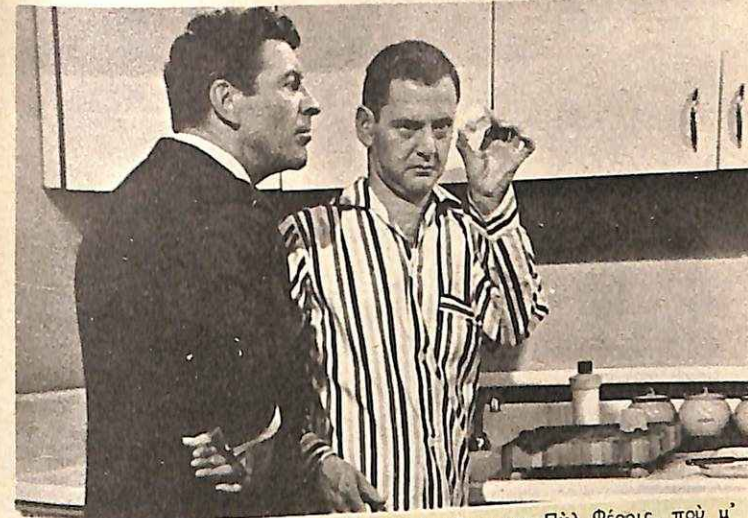
... αγόρασα 200 έκταρια με δυο χιλιάδικα το ένα και πουλήσα 100 προς τρία χιλιάδικα, 100 προς τέσσερα και άλλα 100 προς πέντε χιλιάδικα.
— Μά εσύ είπες πως είχες διακόσια...
— Ναί, πριν τραβήχτη η παλίρροια!...
— Και τώρα τραβήχτηκε κι' εσύ από τις δουλειές... Γιατί δε γυρίζεις καμμία φανταστική ταινία;
— Ο κόσμος βαρέθηκε τις επίδορμες υπερφυσικών τεράτων...
443-95

Εκείνη τη στιγμή τα φώτα έσβησαν και στην πίστα του κέντρου ταξε με ένθουσιασμο και είπε στο Στήβ:
— Ή κοπέλλα αυτή μου θυμίζει την Εύα σ' ένα πίνακα, που χάρισε στην Τσά — Τσά, με την ευκαιρία των αρραβώνων μας. Τί λες κι' εσύ, Στήβ, δεν είναι χαρμός;
— Μιά ιδέα του περ' αβφνικά από το μυαλό:
— Άλήθεια, Στήβ, σκεφτήκα κάτι, που θά σ' ενδιαφέρει...
443-95

Με την ίδια ευκαιρία θα πραγματοποιούσε και μιά παλιά επιθυμία της Τσά — Τσά: να παίξει στον κινηματογράφο. Γι' αυτό έθεσε ως βραβείο όρου της χρηματοδότησής του έργου ν' ανατεθεί στην Τσά — Τσά ο ρόλος της Εύας. Ο Στήβ δίστασε, μα η Τσά — Τσά, για να του αποδείξει πως είχε άδικο, γδύθηκε λέγοντάς του πως άσφαλώς η Εύα δε θά ήταν προικισμένη με μεγαλύτερα σωματικά προσόντα από τα δικά της. Ο Στήβ δέχτηκε τελικά, μιά και το χρήμα θά έφρεε άφθονο...
443-95

Την άλλη μέρα πήγε στο σπίτι του φίλου του Πάβ Φέρρις, που μ' αυτόν είχε συνεργαστεί και στο παρελθόν και προσπάθησε να τον πείσει να γράφει το σενάριο του νέου φίλμ. Ο Πάβ ήταν όπως πάντα μεθυμένος και όταν άκουσε για Βίβλο, άνηθήκε.
— Θά σου τριπλασιάσω την αμοιβή, τόνισε ο Στήβ.
— Δεν πρόκειται για τα χρήματα. Άλλο να γράψω για βουκόλα — κες, που τους βλέπω στα μεθυσία μου... Γίνεται βιβλική ταινία με χρηματοδότη ένα γκάνγκστερ και με μεθυσμένο σεναριογράφο;
443-95

Κατά το γύρισμα, δεν έλειψαν οι δυσχέρειες. Ο Τόνου δυσκολεύτηκε πολύ να κάνει την 'Ισα — 'Ισα να παίζει με φυσικότητα. Εκείνη έκανε το κεφαλιού της.
— Πρέπει να το καταλάβεις, της έλεγε συχνά. Είσαι στον Παράδεισο και όχι στο καμπαρέ. Μη περπατάς μονοκομμάτι. Είσαι η πρώτη, η τέλεια γυναίκα. Όμορφη, ευγενική, ευαίσθητη. Άν δεν κάνεις ό,τι σου λέω, εά φέρω εδώ ένα ελληνικό, ζωντανό φίλο, ένα βσα σουφικτήρα, για να σε φάει και να ηουχάσω από σένα!...
443-95

Μή μπορώντας να κάνει διαφορετικά, ο Στήβ Μπλαίρ συνέχισε το γύρισμα και για ν' αποφυγή τις προστριβές με τον Τόνου Ντάλλας έκανε όλα τα χατήρια της Τσά — Τσά. Γυρίστηκε έτσι ένα εκτρωτικό, που η πρεμιέρα του σημείωσε παταγώδη αποτυχία. Ο Τόνου έγινε εξωφρενών μολις διάσσε τις πρώτες κριτικές κι' έστειλε τα τέσσερα παλικάρια του να του φέρουν δεμένους μπροστά του το συγγραφέα και το σκηνοθέτη αυτής της βλακείας, που του είχε στοιχίσει δυο εκατομμύρια δολάρια!
443-95

Τελικά ο Στήβ έπεισε τον Πάβ να γράφει το σενάριο και μόλις το πήρε στα χέρια του έτρεξε να το διαβάσει στον Τόνου Ντάλλας. Εκείνος δεν το βρήκε ενδιαφέρον και θέλησε να μεταιώσει το γύρισμα, για να μη χάσει τα λεφτά του.
— Ή Τσά — Τσά όμως έβαλε τα κλάμματα και τα δάκρυά της έκαναν το «σκληρό» Τόνου να λυγίσει. Δέχτηκε τελικά να χρηματοδοτήσει το φίλμ, μιά και αυτό θά προσέβαλε τη μεριχή του σαν πρωταγωνίστρια και σά μοναδική γυναίκα πάνω στη Γή.
443-95

Άλλη δυσκολία παρουσιάστηκε, όταν αποδείχτηκε πως τα μύλα προκλούσαν αλλεργία στην Τσά — Τσά και γέμισαν το πρόσωπό της με εξανθήματα. Ο Στήβ θέλησε να την αντικαταστήσει, μα ο Τόνου Ντάλλας έγινε έξω φρενών και του δήλωσε:
— Ή Τσά — Τσά θά παίξει το ρόλο, αλλιώς το γύρισμα πάει περπάτο. Δεν πρόκειται να δέχτώ άλλη πρωταγωνίστρια. Βαλε την στην άναγκη να τρώει... πεπόνι, που της άρεσει, μάλιστα! Δε χάλασε ο κόσμος!
443-95

Μά ο Στήβ και ο Πάβ, μεντεύοντας τον κίνδυνο, που διέτρεχαν, βρίσκονταν κι' άλλες μακρυά. Είχαν επιδιδαση στο πρώτο πλοίο, που εφευγε από τη Νέα Υόρκη, χωρίς ν' ενδιαφερθούν να μάθουν που πήγαινε. Αργότερα πληροφορήθηκαν πως προορισμός του ήταν κάποιος λιμάνι της Μεσογείου.
Μιά μέρα, ενώ διάβαζε ξεπλωμένος στην πολυθρόνα του, ο Στήβ έριξε μιά ματιά στο βιβλίο, που κρατούσε ένας σοβαρός κύριος, πλάι του. Έξεισε άμεσως ενδιαφέρον, γιατί...
443-95

την κλειδωμένη πόρτα, που έβγαζε σε μία μικρή αυλή. Η καγκελοπορτα αυτής της αυλής έμενε πάντα ανοιχτή, για να μπορεί να κυκλοφορήσει ελεύθερα το γενομανικό τροσανοσχολό τους, ο Μπρούνο. Διέσχισε έπειτα το χώλι, για να πάει στο λουτρό.

Δέκα λεπτά αργότερα, είχε πάρει το ντους του, είχε ξυριστή κι είχε φορέσει ένα άσπρο ποικιλιακό, ένα παντελόνι από μπλε τριαντάκι κι ένα ζευγάρι άσπρα πέδιλα. Σαναγύρισε στην κουζίνα κι ήταν έτοιμος να σερίσει τον καφέ του, όταν ξαφνικά έμεινε ακίνητος, με ξερομμένα τα φρύδια.

Το φαγητό του Μπρούνο ήταν άδειο κι ο σκύλος δε φαινότανε πουθενά. Ο Βίζ κτύπησε μ' άπορία τη γαβάθα κι ένοιωσε πάλι ένα οίγος τρόμου στη ραχοκοκαλιά του. Ποτέ δεν είχε ξαναγίνει τέτοιο πράγμα, από τότε που είχαν εγκατασταθεί στο «Μοναξιά». Με το πρώτο σφάλμα, ο Μπρούνο έφτανε πάντα τρέχοντας στην κουζίνα.

Διέσχισε γρήγορα την αυλή και κτύπησε μέσα στο σπίτι του σκύλου. Ήταν άδειο.

Σαναγύρισε και περίμενε μερικά δευτερόλεπτα, με τ' αυτί τεταμένο. Πήγε ύστερα στην καγκελοπορτα και έψαξε με τα μάτια του τη γύρω έρμιο.

Ο Μπρούνο δε φαινόταν πουθενά. «Είναι, πολύ νωρίς ακόμη—είπε με το νου του ο Βίζ, γιατί συνήθως σηκώνονταν κατά τις 7. Ο σκύλος θα κυνηγήει καμιά νηφίτσα... Είναι παράξενο ωστόσο! Όλα φαίνονται παράξενα, σήμερα το πρωί».

Σαναγύρισε στην κουζίνα, έριξε καφέ στο αλυσίδανι του και τήπησε στο γραφείο του. Κάθισε, ήπιε μερικές γουλίες κι άναψε τσιγάρο.

Έπειτα πήρε το μισοτελειωμένο χειρόγραφο κι άρχισε να διαβάει τις τελευταίες σελίδες. Καθώς γύριζε μία απ' αυτές, παρατήρησε ξαφνικά πως δε θυμότανε καθόλου τι είχε διαβάσει. Γύρισε πάλι προς τα πίσω, μ' άντικανοησία, και ξαναόρισε το διάβασμα. Μα δε μπορούσε να διώξει απ' τη σκέψη του το Μπρούνο.

Τί είχε γίνει λοιπόν το σκύλι... Έσποωσε μακριά το χειρόγραφο, άποτειλεωσε τον καφέ του και ξαναγύρισε στην κουζίνα. Το πιάτο του Μπρούνο ήταν πάντα άδειο.

Ο Βίζ διέσχισε πάλι την αυλή, πήγε ως την καγκελοπορτα και σφύριξε επανειλημμένως, ψάχνοντας με τα μάτια την άσπρη έκταση της άμμου.

Ένοιωσε ξαφνικά ένα σναίσθημα μοναξιάς και μία έπιτακτική ανάγκη να μιλήσει στην Κάρι. Αλλά, αφού διάσσε μία στιγμή, προτίμησε να μη την ένοχλήσει.

Σαναγύρισε στο γραφείο του, κάθισε σε μία πολυθρόνα και προσπάθησε να ξεκουραστεί, να χαλαρώσει τα νεύρα του.

Είχε από τη μεγάλη τσαμάρια να βγαίνει ο ήλιος, πίσω από τους άμυδαλοφους. Κτύπησε την πόρτα σφαιρα που ανέβαινε, βάφοντας μ' ένα οξύ χρώμα την άλευστη έρμιο.

Συνήθως, αυτό το θέαμα τον γοήτευε. Μα, το πρωί αυτό, δεν είδε παρά την έρμιο που τοιγύριζε το ράντισο, για πρώτη φορά απ' την εγκατάστασή του εκεί, κατάλαβε πόσο του ταίριαζε η όνομασία «Μοναξιά»...

Ένα κλανθιμίσιμα του παιδιού του τον έκανε να πεταχτεί ξαφνικά το θόλιος. Διέσχισε γρήγορα το χώλι, μ' άνοιξε την πόρτα της της κρεβατοκάμαρας, τήπησε το μουρό ζηπούσε το φαί του,

όπως κάθε πρωί. 'Η Κάρι σηκώθηκε νωρίς από το κρεβάτι για να το τρώει. Χαμογέλασε στον άντρα της, όταν τον είδε στο κατώφλι της πόρτας.

— Τί ώρα είναι; τον ρώτησε, πνίγοντας ένα χαμόγελο.

— Έξι μισή, απάντησε ο Βίζ. Πήγε κοντά στην κουζίνα και πήρε στα χέρια του το παιδί. Έκείνο έπαινε άμέσως να κλαίει και του χαμογέλασε.

— Πολύ πρωινό; είσαι σήμερα, παρατήρησε η Κάρι γλυπ στρώοντας έξω απ' το κρεβάτι.

— Δεν είχα πιά διάθεση για ύπνο.

Ο Βίζ κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του, με το γυίο του στην άγκυλιά του. Παρακολούθησε με τα μάτια τη γυναίκα του, που διάσχιζε το δωμάτιο κι έμπαινε στο λουτρό. Ένοιωσε ένα κίμα έρωτικού πόθου, βλέποντας να διαγράφεται το καλοπιασμένο κορμί της κάτω από το μισοδιάφανο νυχτικό...

Λίγο αργότερα, η Κάρι έδινε στο μπέμπη το μπαιμπον του κι ο Βίζ τούς κτύπησε, ξεπλύνοντας νωχελικά στο κρεβάτι. Ένοιωσε πάντα μία άπειρογάπη εύχαιρίστησι, σ' αυτό το θέαμα.

— Άκουσε τη μοτοσυκλέτα, άπόψε τη νύχτα; ρώτησε κάποια στιγμή η Κάρι.

Ο Βίζ είχε ξεχάσει προσωρινά τις άνησιές του. 'Η έρωτική της γυναίκας του του τις ξαναθύμισε.

— Ποιά μοτοσυκλέτα; Δεν άκουσα τίποτα... απάντησε.

Χαρήτε τη ζωή
χαρήτε τον ήχο!

Σήμερα δεν υπάρχει πρόβλημα βαρηκοΐας. Η άλματώδης πρόσδοος της τεχνικής έφθασε σε τέτοιο σημείο, ώστε να μπορείτε με άνεσι και φυσικότητα να ζήτε και να χαίρεσθε τον ήχο των ήλων.

Έλατε μ' έμπιστοσύνη στην «ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ», για να διαλέξετε το άκουστικό που σάς ταίριαζει. Η έκλογή σας θα είναι εύκολη, διότι θα σας βοηθήσουν: 1) η πλουσιωτάτη συλλογή μας έύρωπαϊκών και Άμερικανικών ΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΒΑΡΗΚΟΪΑΣ 2) Η ποικιλία των τιμών μας, που έξυπηρετεί οιαδήποτε οικονομική σας δυνατότητα. 3) Το ειδικευμένο προσωπικό μας.

Πληροφορίες - δοκιμαί - έπιδείξεις ΔΩΡΕΑΝ.

μπορείτε και να μάς γράψετε δια να σας ένημερώσουμε επί των τελευταίων εξέλιξεων των άκουστικών.

ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ Ο.Ε.
ΔΡΑΦ 10 - ΟΜΟΝΟΙΑ - ΤΗΛ. 525.159

— Κάποιος ήρθε ως εδώ με μία μοτοσυκλέτα, είπε η Κάρι ένω έπιπλωνε πάλι το μουρό στην κουζίνα του. Θάταν 2 ή 3 ώρα... Δεν τον άκουσα ύστερα να ξαναφύγει.

Ο Βίζ πέρασε νευρικά τα δάχτυλά του άναμεσα, στα μαλλιά του.

— Τί θές να πής, χορή μου... Λέω πως δεν άκουσα τη μοτοσυκλέτα να ξαναφύγει. Την είχα άκούσει μονάχα που ήρθε. Σταμάτησε το μουρό της... κι ύστερα τίποτα πιά.

— Θα ήταν κάποιος μοτοσυκλετιστής της Τροχαίας, είπε ο Βίζ. Έβγαλε από τη τσέπη του ένα καλέτο τσιγάρα και πρόσθεσε:

— Περνάει από δω κάτω-κάτω. Δεν το θυμάσαι;

— Μα δεν ξαναφύγε, έπέμεινε η Κάρι.

— Αν δεν έφαινε, θα ήταν εδώ άκόμα. Σανακουμπίθησε, φαίνεται, και δεν τον άκουσε.

Η Κάρι κτύπησε στα μάτια τον άντρα της.

— Ποιος σου λέει πως δεν είναι άκόμα εδώ; πρόσφερε.

— Έκείνος έκανε μία κίνησι άνυπομνησίας.

— Μα, άγάπη μου, γιατί θα ήταν εδώ; είπε. Θα τον γαγγίξε άλκοσε το Μπρούνο...

Σταμάτησε ξαφνικά και ζάρωσε τα φρύδια του.

— Αλήθεια, δεν είδα καθόλου το Μπρούνο, σήμερα το πρωί. Του σφύριξα, αλλά δεν ήρθε. Είναι πασάεινος!

Σηκώθηκε και πήγε πάλι στην

κουζίνα. Το πιάτο του σκύλου ήταν πάντα άδειο.

Ο Βίζ προβάλε στην πόρτα και ξανασφύριξε. Η Κάρι τον πλησίασε.

— Πού μπορεί να είναι; τον ρώτησε.

— Θάξη στρώσει στο κινηγι κανένα άρουαίο ή καμιά νηφίτσα. Πάω να τον βρω.

Νοιώθοντας πως το άφήσανε μονάχα, το μουρό έβαλε τις φωνές, κι η Κάρι έτρεξε στην κρεβατοκάμαρα. Ο Βίζ διάσσε μία στιγμή, έλειψε όλα τα όπλα, είπε. Το καλύτερο είναι να ειδοποιήσω την άστυνομία.

— Έκείνη ή μοτοσυκλέτα που άκουσα...

— Ναι, μπορεί. Θα τηλεφωνήσω άμέσως στην άστυνομία.

Καθώς ο Βίζ σήκωσε το άκουστικό, η γυναίκα του πρόσθεσε, ξετρελαμένη:

— Ίσως... ίσως είναι άκόμα εδώ... Σου το είπα... Δεν άκουσα να φεύγει η μοτοσυκλέτα...

Ο άντρας της δεν την άκουσε καλά-καλά. Γιατί, μόλις είχε άρχισει να πάει τον άριθμό, με το άκουστικό κολλημένο στ' αυτί του, κατάλαβε πως το τηλέφωνο δε λειτουργούσε!

Τί συμβαίνει πάλι; τον ρώτησε η Κάρι, βλέποντας την άποτομη σύσπασι του προσώπου του.

— Το τηλέφωνο είναι κοιμένο! απάντησε έκείνος.

Κι άρισε σιγά-σιγά το άκουστικό.

— Δούλευε κανονικά χτες το βράδυ! φώναξε η Κάρι λαχανιασμένα. Πήραμε έκείνο το τηλέφωνο από...

— Ξέρω, τη διέκοψε ο Βίζ. Πάντως, τώρα δε λειτουργεί.

— Τί έπαθε ο Μπρούνο; ρώτησε η νέα γυναίκα. Πιστεύεις...

— Άκουσε! Μην πανικοβάλλεσαι, της είπε έντονα ο Βίζ. Κάποιος μπήκε εδώ, τη νύχτα, ένοψε το τηλέφωνο και πήρε να όπλα. Μπορεί να... άχρήστεψε και το Μπρούνο.

Η Κάρι άνασκήτησε.

— Δες να τον σκότωσε... Λέω ξέρω χρησή μου. Μπορεί να τον διλητηρίασε. Ίσως...

Η Κάρι ώοιωσε και τον άγκαλιασε. Την έσφιξε κι έκείνος στο στήθος του κι ένοιωσε το λεπτό της κορμί να τρέμει σαν το φύλλο.

— Ο Βίζ, φοβάμαι! τραυλίσσε. Τί συμβαίνει; Τί θα κάνουν; Της κάλεσε τα μαλλιά ένθαση.

Της άπάντησε πως ένοιωσε πως φοβόταν λιγάκι κι έκείνος, στη σκέψη της μοναξιάς τους... Έσπερα σέφθηκε τον Ντι Λόγγ.

— Άκουσε, είπε. Γύρισε κοντά στο Τζέρον. Έγώ πάω να έπινησω τον ύπνρήτη μας. Θα τον στείλω να σου κρατήσει συντροφιά, ώσπου να οίξω μία ματιά γύρω.

— Έλα τώρα, Κάρι, μην ξετρελαίνεσαι έτσι!

Την έπιασε απ' τη μέση και την τραβήξε στο χώλι, ύστερα στην κρεβατοκάμαρα, όπου το μουρό τήπηξε στην κουζίνα του, κουνώντας τα παχουλά του ποδαράκια.

— Μείνε εδώ, της είπε. Δε θα κάνω περισσότερο από τρία λεπτά.

Η Κάρι τον άρπαξε απ' το μπράτσο.

— Όχι, του φώναξε, μη μ' άφήνεις. Βίζ! Φοβάμαι!

— Έκείνος άνατρίχιασε.

— Άκουσε, άγάπη μου... άόχισε να λή.

— Σε ίκετεύω, μη μ' άφήνεις μονάχη!

Ο άντρας διάσσε μία στιγμή, ύστερα κούνησε το κεφάλι του. — Καλά, καλά, είπε. Μα μην ταραξέσαι έτσι.

Πλησίασε στο άνοιχτό παραθύρο, απ' όπου φαινόταν το περίτερο, 200 μέτρα μακρότερα. Έκρυψε έξω και φώναξε:

— Ντι Λόγγ!...

Κανείς δεν του απάντησε. Το βράδυ με τα δολοφειστά ξύλινα

παντζούρια δεν έδειχνε κανένα σμήιο ζωής.

— Ντι Λόγγ!

Η Κάρι φρούσε ένα πάντο πανταλόνι και μία έλαφριά μπλούζα, με κινήσει βιαστικές κι άδές.

Ο Βίζ άπομαζούνηζε απ' το παραθύρο.

— Τί βαρεία πού κοιμάται! είπε. Έλα, Κάρι, πάμε να τον έξινησουμε. Πάρε μαζί και τον Τζέρον.

Άκολούθησαν την άλλέα, που περνούσε άνάμεσα σε δυο πορτέρια με γάζον πράσινο πάντα,

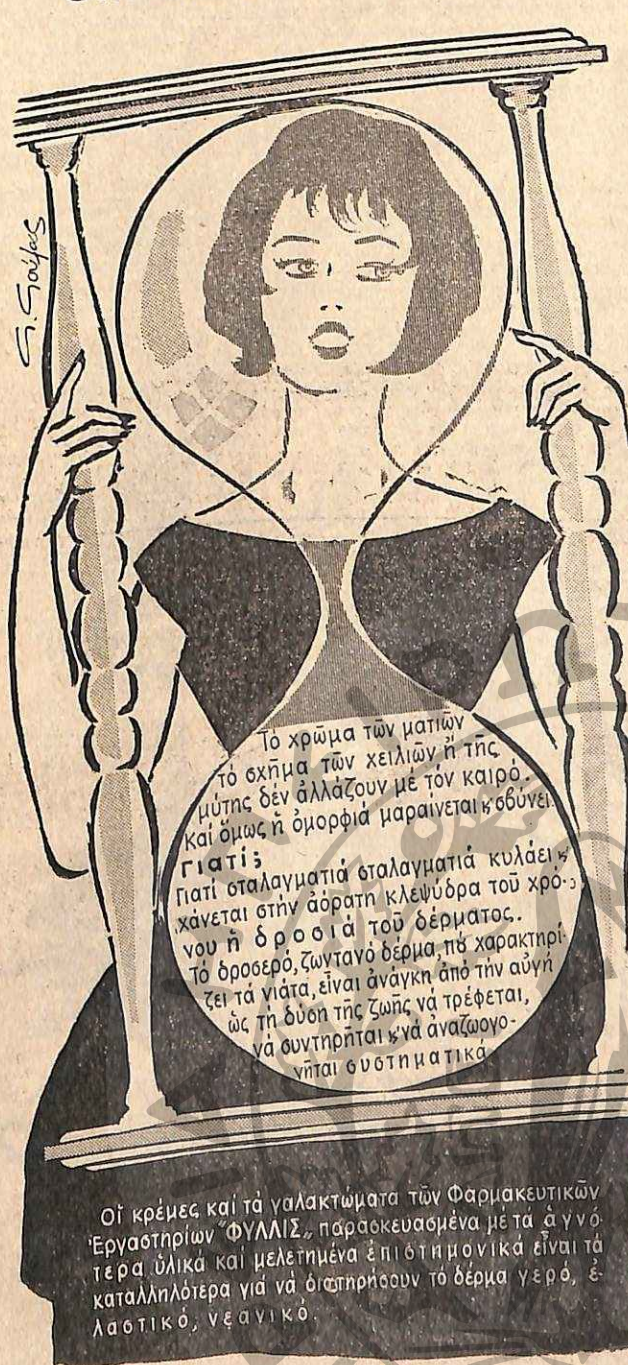
χάρις στα αυτόματα ύπόγεια ποτιστήρια.

Ο Βίζ χτύπησε την πόρτα του περιττέρου. Περιμέναν. Ο ήλιος, που βρισκόταν χαμηλά άκόμα στον ούρανο, τους έστεινε την πλάτη.

Ο μπέμπη μισόκλεισε τα μάτια του, έσφιξε τη μικρή γροθιά του κι έσυριάζεσε να τη χόση στο μάτι της μητέρας του. Μα έκείνη σαναθισμένη σ' αυτή τη χειρονομία, την άπέφυγε άνασπώνοντας άποτομα το κεφάλι της.

— Κοιμάται, είπε ο Βίζ. Θα

Μην αφήνετε την όμορφιά σας στη διάκριση του χρόνου.

Το χρώμα των ματιών
το σχήμα των χειλιών της
μύτης δεν αλλάζουν με τον καιρό.
Και όμως η όμορφιά μαραινεται κούνη
γιατί:
Πατί σταλαγματιά σταλαγματιά κυλάει
κάνεται στην άορατη κλεψύδρα του χρόνου
η όμορφιά του δέρματος.
το δροσερό, ζωντανό δέρμα, πς χαρακτηρίζει
τα γατιά, είναι άναγκη από την αυγή
ως τη δύση της ζωής να τρέφεται,
να συντηρηται και άναζωογονείται
ευστηματικά.

Οι κρέμες και τα γαλακτώματα των Φαρμακευτικών
Εργαστηρίων ΦΥΛΛΙΣ, παρασκευασμένα με τα άγνο
τερα όλικά και μελετημένα έπιδημονικά είναι τα
καταλληλότερα για να διατηρήσουν το δέρμα γερό, έλαστικό, νεανικό.

Η όμορφιά ζή μόνον με **ΦΥΛΛΙΣ**

μπω μέσα. Περιμένε με εδώ.

Γύρισε το ποιολό κι η πόρτα άνοιξε. Μπήκε στο μικρό σαλόνι.

— Ντι Λόγγ! φώναξε.

Δεν κουνήθηκε τίποτα. Μία δούλη έστασε στην κουζίνα. Κανείς άλλος θόρυβος δεν τάραξε τη σιωπή.

Αφού διάσσε μία στιγμή, ο Βίζ διέσχισε το δωμάτιο κι έσπρωξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Μία περίεργη μνοωδιά ήταν άπλωμένη εκεί μέσα.

Γύριψε ψαχουλεύτας το διακόπτη κι άναψε το φως.

Το μουρό και καλοσυγυρισμένο δωμάτιο ήταν άδειο. Το μουρό κρεβάτι, τοποθετημένο κοντά στον τοίχο του βάθους, διατηρούσε τα ίχνη του κορμιού του Ντι Λόγγ και στο μαξιλάρι είχε μείνει μία γούδα απ' το κεφάλι του. Το πάνω σεντόνι ήταν άνισχυμένο και το κάτω λίγο τσαλακωμένο.

Αφού δεβαιώθηκε πως ο ύπνρήτης δεν ήταν εκεί, ο Βίζ πήγε στην κουζίνα, έριξε μία γρήνοση ματιά κι ύστερα ξαναγύρισε κοντά στην Κάρι.

— Εφυγε! της είπε.

— Έκείνη σαναε άνακουμισμένη. Δες να κλέβει αυτός τα ντουφεκια... και το Μπρούνο; ρώτησε σφίγγοντας επάνω της το παιδί της.

Μα κι ο Βίζ ένοιωσε κάποια άνοχοφισι τώρα. Φαινόταν πως αυτό ήταν το κλειδί του μυστηρίου.

— Ίσως... απάντησε. Δεν ήταν ειχαριστήμενος εδώ. Και λάτρινε το Μπρούνο. Ναι, αυτός είναι, σίγουρα... Θα είχε ειδοποιήσει κάποιο φίλο του γάβη να τον πάρει με μοτοσυκλέτα.

— Μα τα ντουφεκια... Τί τα ήθελε;

Ο Βίζ πέρασε τα δάχτυλά του άναμεσα στα πικνά μαύρα μαλλιά του και το πρόσωπό του σκοτεινέωσε.

— Δε μπορεί να ξέρει κανείς μ' αυτούς τους βιετναμζους... είπε.

— Ίσως ν' άνηκε σε κάποια μυστική όργανωση, που κρηάτεται όπλα... Και θάκοιμε το τηλέφωνο, για να καθυστερήσει τις έρεινες.

— Πως μπορείς όμως να ποτιστείς τόσα ντουφεκια σε μία μοτοσυκλέτα; ρώτησε η Κάρι, με τα μάτια χαφουμένα στον άντρα της.

— Ίσως να πήρε ένα από τ' αυτοκίνητα. Πάω να δω... Άκουσε! Θα σφύριζε για το Πιτ Σίτυ. Θα έπλησινε απ' την άστυνομία γάβη εδώ, ν' αναλάβη την ύπόθεσι.

Η Κάρι έγγινε «ναι». Κι ο Βίζ είδε μ' άνακουφισι πως δε φαινόταν πια τρομαγμένος.

— Πάω να ετοιμάσω τα πράγματα του μπέμπη, του είπε. Βγάλε σου τ' αυτοκίνητο απ' το γκαράζ.

Ο Βίζ την παρακολούθησε με τα μάτια, καθώς γούσε γρήγορα στο σπίτι. Έκανε ύστερα μερικά βήματα προς το μέρος του γκαράζ και σταμάτησε. Μία ιδέα του είχε περάσει απ' το μυαλό.

Σαναγύρισε στην κάμαρα του Ντι Λόγγ. Η ντουλάπα που έβασε ο ύπνρήτης, τα ρούχα του και τα προσωπικά του πράγματα, δοκούνταν άποστά στον τοίχο, άοιστερά απ' το κρεβάτι.

Ο Βίζ άνοιξε τις πόρτες της. Είχε τα τρία άρματα κορμάρια και τις άσπρες σόλες, που τις διατηρούσε πάντα άδίκτες ο Ντι Λόγγ.

Πάνω στο ένα ράφι δοκούνταν ένα ηλεκτρονικό έσοάρι, γοιτογεννητικό όμοιο του Βίζ. Δίπλα, μία φωτογραφική μηχανή, που την είχε έπισης χάρισει ο Βίζ στο Ντι Λόγγ, όταν αυτός είχε άγοράσει μία «Αλίκια».

Δύο απ' τρεις απ' τους πολιτισμικούς θησαυρούς του Ντι Λόγγ.

Ο Βίζ δε μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του απ' αυτά, τα

δύο αντίμαχον. "Ενοίωσε την καρδιά του να χτυπήσει δυνατά... Ποτέ δε θα 'έβρισκε ο Ντι-Λόνγκ... εκτός αν τον ανάγκαζε κάποιο εξαιρετικό γεγονός! Μα ποιο μπορούσε να ήταν το γεγονός αυτό; Στάθηκε απότομα και διενθύνθηκε με μεγάλα δάκρυα προς το γκαράζ. "Ανοιξε τη μεγάλη πόρτα. Η μπάλα του άσπρου «Κάντιλακ» και το μικρό κωμικό «Μέροχον» ήταν σταματημένα δίπλα - δίπλα. Ο Βίζ άναυχορίστηκε, δάκρυα στα μάτια.

Αγέθησε στην «Κάντιλακ». Ο διακόπτης βρισκόταν πάνω στο ταμπλό. Τον γύρισε και πάτησε ύστερα μίζα, για να πάρει μπροστά το μοτέρ.

Η μίζα λειτουργούσε κανονικά, αλλά η μηχανή δεν άναψε. Ο Βίζ έβλεπε άλλες τρεις απόπειρες. Οι ιδρωμένες χούφτες του άφισαν ύγρα άποτυπώματα πάνω στο βολάν.

Άφισε επιτέλους την «Κάντιλακ», πέρασε στ' άλλο αυτοκίνητο και επανέλαβε τις προσπάθειές του να ξεκινήσει. Τίποτα και πάλι...

Κατέβηκε, άνησυχος, και σκούπισε τα ύγρα του χέρια στο παντελόνι του. Έπειτα άνοιξε το καπό της «Κάντιλακ».

Δεν ήξερε πολλά πράγματα. Μία ματιά όμως του έφανε για να καταλάβει πώς είχε βγάλει κάποιος τα μπουζιά. Το ίδιο και στ' άλλο αυτοκίνητο. Σταμάτησε λίγο, σαν άγαλμα, άνάμεσα στα δύο άχρηστα άμάξια. "Ενοίωσε μία σταγόνα παγωμένου ιδρώτα να κυλήσει απ' το μέτωπό του και τη σκούπισε με την άνάποδο του χεριού του.

Αν ήταν μόνος, θα τον γόητευε αυτή η περιπέτεια. Μα, όσο σκεπτότανε την Κάρο και το παιδί, τον έπαινε φόβος...

«Τι συμβαίνει άραγε; άναρωτήθηκε. Χάθηκε ο Ντι - Λόνγκ και τα άλλα, χάλασε το τηλέφωνο και τ' αυτοκίνητα...».

Θυμήθηκε ξαφνικά πώς η Κάρο ήταν μόνος στο σπίτι με τον Τέρο. Βγήκε απ' το γκαράζ και διέσχισε τρέχοντας την πελούσα.

Βοήκε την Κάρο στην κρεβατοκάμαρα, να γεμίσει μία βαλίσουλα με τα πράγματα του παιδιού. Άκούγοντας τον να μπαίνει, έκλεινε γρήγορα και τον κύτταζε. Χλωμάσε τότε κι έφρεσε το χέρι της στο στόμα της, για να μη φωνάξει.

Καταλαβαίνοντας πώς την είχε ταράξει, ο Βίζ προσπάθησε να ηρεμήσει στα νεύρα του, αλλά δεν το κατάφερε.

— Τι γίνεται; ρώτησε ζωηρά η Κάρο.

— Άσχημα τα πράγματα. "Εχονε συμπτώματα τ' άμιάσι. Είμαστε κερφωμένοι εδώ... Άναρωτιέμαι τι να σημαίνουν όλα αυτά.

Η Κάρο κούνησε στο κεφάλι.

— Τι πάθανε τ' αυτοκίνητα; ρώτησε.

— Κάποιοι τους έχει βγάλει τα μπουζιά... Κι' ο Ντι - Λόνγκ δεν έχει πάρει μαζί τον τη φωτογραφική και την ξυριστική μηχανή του. Ποτέ δε θα τις άφινε εδώ...

Ο Βίζ σταμάτησε λίγο. Έάρωσε τα φρύδια του και κούνησε κι αυτός στο κεφάλι, δίπλα στη γυναίκα του.

— Δέ θέλω να σε τσομάξω, πρόσθεσε, μπορεί όμως ναάναι σοβαρά τα πράγματα. Κάποιοι ήρθε εδώ... κάποιος πού...

Σταμάτησε πάλι, καταλαβαίνοντας πώς είχε πη πάρα πολλά. Η Κάρο τον κύτταζε κατά-κλωρη.

— Δεν πιστεύεις λοιπόν πώς έ-κλεισε τα ντουφέκια ο Ντι-Λόνγκ; τού είπε.

— "Οχι, δεν το πιστεύω. Πότε δε θ' άφινε τη φωτογραφική μηχανή του, ούτε το ξυράφι του, αν μάζε παρατούσε... Δεν ξέρω τι να σκεφθώ!

— Μα τότε, τι μπορεί να του συνέβη; Και στο Μαρουνό...

— Δεν ξέρω.

Η Κάρο τινάχτηκε όρθια.

— Πάμε να φύγουμε. Βίζ! φώναξε, πανικόβλητη. Άμέσως! Δέ θέλω να μείνω πια εδώ ούτε στιγμή!

— Μα δέ μπορούμε να φύγουμε, άπάντησε ο Βίζ. Άπό δω άς το μεγάλο δρόμο, είναι 24 χιλιόμετρα άπόστασι. Κι' άρχισε να κύνει πολλή έσση. Άδύνατο να κάνουμε με τα πόδια τόσο δρόμο, με το παιδί.

— Δέ μένω εδώ ούτε λεπτό, σου λέω! ούρλιασε η Κάρο. Έσύ θα κρατάς το Τέρο κι' εγώ τα πράγματά του. Πάμε να φύγουμε!

Ο Βίζ σηκώθηκε, διάσπασε μία στιγμή κι' ύστερα άναστήλωσε τους ώμους του.

— Τελοςπάντων, άφου έπιμεινε... Μα πρέπει να πάρουμε μαζί μας κάτι για να πίνουμε. Σε μία ώρα, ο ήλιος θα έστάνη πολύ.

— Δέ με νοιάζει... Κάνε γρήγορα!

Ο Βίζ πήγε στην κουζίνα και γέμισε μία μπουτίλα «θερμός» με παγωμένη Κόλα - Κόλα. Έβαλε στις τσέπες του ποικιλίον του δυο πακέτα τσιγάρα. Πέρασε ύστερα στο γραφείο του και πήρε το καρνέ των τσέκ του και τρία χαρτονομίσματα των 100 δολλαρίων, που είχε πάντα κατά μέρος για επείγουσα ανάγκη. Τάβαλε στην τσέπη του και έαναγύρισε στην κρεβατοκάμαρα.

— Καλύτερα να φορέσεις την ψάθα σου για τον ήλιο, είπε στη γυναίκα του. Έγώ θα πάρω μία όμπρέλα, για να σκεπάσω το

παιδί... Πάρε και τα μπουζιά σου, Κάρο. Γιατί...

Σταμάτησε άπτομα, βλέποντας τη γυναίκα του γύνι γονυλωμένα τα μάτια της απ' τη φρίκη, κυττάζοντας τα πόδια του.

Ακολούθησε τη ματιά της, που ήταν κερφωμένη στο ένα απ' τα άσπρα πέδιλά του, το δεξίο. Η έσωτερική άκρη της σόλας του ήταν θαμμένη κόκκινη — ή ένα χαρακτηριστικό κόκκινο χρώμα.

Καθώς έκανε το γύρο του κήματος, πόν από λίγο, είχε πατήσει, χωρίς να το άντιληφθή, μέσω σε μία λήνη από αίματα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Για να καταλάβει ο άναγνώστης αυτά που συμβαίνουν στη «Μοναξιά», πρέπει ν' άνεβούμε τρεις μήνες πίσω: στην ήμερα που ο Σόλλυ Λούκας, διηγόρος του Λος Άντζελες, έβαλε στο στόμα του την κύνη, ενός πιστολιού και πάτησε την σκανδάλη.

Ο Σόλλυ Λούκας ήταν το γενρόπαστο ενός γάγγιστερο. Μα είχε άποχτήσει μεγάλη πείρα και δυνατή άσφαρη στα χρηματιστηριακά.

Ήταν 65 χρονών, όταν έβαλε άπότομα τέλος στη ζωή του.

Στα τριάντα τελευταία χρόνια, ήταν ο πληρεξούσιος κι' ο διαχειριστής ενός απ' τους πιο περιθωριζόμενους έγκληματιες, μετά τον Άλ. Καπόνε: του Μάγκ Τζιμ Κράμερ.

Ο Κράμερ, που πλησίαζε τότε στα 60 χρόνια, είχε άρχισε την κερφήρα του σαν σωματοφύλακας του Ρότζερ Τάουμπι. Είχε άνεβη σιγά - σιγά, με κάθε μέσον — άζωμια και με τη δολοφονία — ως το άξίωμα του άρχηγού συμμορίας και είχε κατορθώσει να κρατήσει στα χέρια του τα ση-

διάτα των φονιάδων και των γαλατών. Έτσι, είχε μαζέψει μία περιουσία 6 εκατομμυρίων δολλαρίων κι' είχε την έξυπνάδα να πληρώσει ένα μέρος απ' τους φόρους απ' τον έσοδόμας, ώστε να μη μπορεί να τον κυνήγησει η Έφορία.

Η Έφ - Μπ - "Αϊ, μ' όλο που ήξερε καλά τη δράση του και τη συμμετοχή του σε όποιον έθεσάτε τις ληστείες Τραπέζων, δεν είχε μπορείσει ποτέ να συνεντρώσει άποδείξεις εναντίον του. Η πονηρία του Κράμερ, μαζί με τα νομικά τεχνάσια του Λούκας, είχαν άποδείξει άνίκητα.

Όταν έγινε 55 χρονών, ο Κράμερ άποφάσισε ν' άποταμηνή. Δεν είναι ποτέ εύκολο, αυτό, για ένα άρχηγό συμμορίας. Όταν δείξει πώς άρχισε να κερφάζεται, κάποιος τον έξάνει συνήθως, για να τον διαδεχθή.

Μα ο Κράμερ δεν ήταν τόσο βλάκας. Ήξερε τον κίνδυνο. Έχοντας δέ κατά μέρος 6 εκατομμύρια δολάρια, διέθεσε τα 2 για να έξασφαλίσει τη μελλοντική ήσυχία του και την άσφάλειά του. Άντα τα 2 εκατομμύρια διενόλυναν τόσο πολύ την άποχώρησή του απ' την ενεργό δράση, ώστε ήπθεσε ένας απ' τους έλάχιστους άρχηγάνγκστερς που κατάφερε να έγκαταλείψει το «συνάργιστο» και ν' άποσυρθή στην ιδιωτική ζωή, στην άνεση και στην άνωμμία.

Με τα υπόλοιπα 4 εκατομμύρια δολάρια και με το Λούκας για διαχειριστή του, δέ φοβόταν το μέλλον. Άγούσε μία πολυτελή δίλλα στο Παραντάϊ Σίτυ, - όχι πολύ μακριά απ' το Λος Άντζελες, κι' εγκαταστάθηκε εκεί.

Όταν άρχισε ακόμα άρχιγκάνγκστερ είχε παντρευτή μία τραγουδίστρια νυχτερινών κέντρων, την Έλεν Ντόες. Ξανθείά, με μεγάλα μάτια, λεπτοκαμωμένη, που φαινότανε μικρότερη από την πραγματική ήλίκια της. Δεν την είχε τραβήξει το χούμα ούτε η δύναμη του Κράμερ. Είχε τη δυστυχία να τον έρωτευθή.

Όταν παρότρυνε, πια την έγκληματική του δράση και τους συνεόχους του, ο Κράμερ έγινε ένας άξιοσέβαστος πολιτης, που προκάλούσε τη γενική συμπάθεια, έπαιξε άρετα καλά γκόλφ και μπριτζ και ήξερε να πίνε χωρίς να μεθάει και να δημιουργή φασαρίες. Η κοινωνία του Παραντάϊ Σίτυ δεν ήπολτευότανε καθόλου το παρελθόν του. Τον δέχτηκε λοιπόν σαν ένα εύστοχο πρώην έπιχειρηματία.

Μα κι' η Έλεν βοήκε θεομή ύποδοξη. Ήταν πια κάπως μαρμαμένη απ' τα χρόνια, πού διατηρούσε ακόμα μία όφρα, έσση φωνή. Κι' όταν οι βραδινές συνεντρώσεις στην τοπική λέσχη γίνονταν άναρες, καθότανε στο πάνο και σκούπιζε το κέφι με τραγουδάκια κάπως τολμηρά, αλλά ποτέ κυδαία.

Κάπου-κάπου, ο Κράμερ σκεπτότανε με μελαγχολία την πολυτάραχη ζωή που πενούσε άλλοτε. "Όσο κι' αν νοσταλγούσε όμως την περασμένη δύναμή του, δεν έκανε τίποτα για να την έπανοκτήσει.

Ήταν τώρα σε άπόλυτη άσφάλεια — πράγμα που έλάχιστοι άνθρωποι, με τέτοιο έγκληματικό παρελθόν, θα μπορούσαν να το κινήσουν. Η Έφ - Μπ - "Αϊ δεν είχε καταφέρει ποτέ να τον τσομάξει. Χάρις στο Σόλλυ, ή περιουσία του τού έδινε ένα γερό εισόδημα. Κι' έλεγε πάντα με τού του πώς έπρεπε να θεωρή τον έαυτό του άπόλυτο εύτυχιομένο.

Μολονάτι όμως ήταν άποφασισμένος να έψη στο έξής στη νομιμότητα, εύρισκε ενδιαρίστη να φαντάζεται πώς σάφανε μία καταπληκτική διάρρησι, μία άσφα-

γή ή μία ληστεία Τραπέζης. Τα σχέδια αυτά, που κατέσταναν ως τις προχωρότερες λεπτομέρειες, τον βοηθούσαν να περνά τον καιρό του. Διασκέδαζε κι' αυτό τον τρόπο, άπως, άλλοι λύνουν σταυρούλες...

Αίάλεγε, άς πούμε, την «Νάσιοναλ Μπλάνκ» του Λος Άντζελες και σκεδίαζε πώς πέντε γάγγιστεροί κάνανε μία φανταστική έπιδρομή στο κεντρικό κατάστημα της και βάλανε στο χέρι 1 εκατομμύριο δολάρια.

Άλλοτε πάλι, ένα βροχερό άπογεμα, ενώ ή γυναίκα του κεντούσε, αυτός κινούσε με την φαντασία του όλες τις λεπτομέρειες της άσφαγωγής της κόρης κάποιου διακατομιμνίστη του Τέξας, που θα πληρώνε λύτρα πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων.

Τα προβλήματα αυτά τον διασκέδαζαν και τον βοηθούσαν να διατηρή τη ζωτικότητα του μυαλού του. Φυσικά, δεν είχε καθόλου σκοπό να τα μεταφέρει στην πραγματικότητα. Ούτε κι' έμνησθη άρεθείσε ποτέ στην Έλεν τί σκεπτότανε, στις ώρες εκείνες που καθόταν, άμύλητος, με τα μάτια κερφωμένα στη φωτιά του τζακού...

Αν μάντενε ή γυναίκα του τί πενούσε κάποτε από το μυαλό του, θα πάγωνε απ' τη φρίκη...

Τη μέρα που άποκτόνησε ο Σόλλυ Λούκας, ο Κράμερ είχε παίζει μία απ' τις καλύτερες του παρτίδες γκόλφ. Κατά τις 4½, μπήκε μαζί με το συμπαίκτη του στο μπάρ της λέσχης και παραγγέλιανε λεμονάδες. Κινείας από τους δυο τους δεν έπινε άλκοολ ποίν απ' τις 6.

Καθώς λοιπόν ο Κράμερ άφινε το άδειανό ποτήρι του, ο μάσμαν τού είπε:

— Σας έπινε στο τηλέφωνο, απ' το Λος Άντζελες. Σηκώθηκε τότε, μπήκε στον τηλέφωνικό θάλαμο κι' έλειψε την πόρτα του. Πήρε το άσπιο, στυγοτραγουδώντας ευθιμα. Μα κόπρηξε ξαφνικά το τραγουδι του...

Η βραχνή και τρεμουλιαστή φωνή τού "Αιπε Τζακούλ, τού πρώτου βοηθού του Σόλλυ Λούκας, τού είχε άναγγείλει τη συνταρακτική είδησι.

— Άποκτόνησε... μοιρομένη ο Κράμερ.

Κι' ένοίωσε με μιάς ένα μεγάλη νερό μέσα του και γύρω του...

Γνώριζε από 30 χρόνια το Σόλλυ Λούκας. Ήξερε πώς ήταν λαμπρός διηγόρος και ίκονώτατος στα χρηματικά έτήματα, αλλά και μανιώδης χαροπαλίστης και γυναι-

κή ή μία ληστεία Τραπέζης. Τα σχέδια αυτά, που κατέσταναν ως τις προχωρότερες λεπτομέρειες, τον βοηθούσαν να περνά τον καιρό του. Διασκέδαζε κι' αυτό τον τρόπο, άπως, άλλοι λύνουν σταυρούλες...

Αίάλεγε, άς πούμε, την «Νάσιοναλ Μπλάνκ» του Λος Άντζελες και σκεδίαζε πώς πέντε γάγγιστεροί κάνανε μία φανταστική έπιδρομή στο κεντρικό κατάστημα της και βάλανε στο χέρι 1 εκατομμύριο δολάρια.

Άλλοτε πάλι, ένα βροχερό άπογεμα, ενώ ή γυναίκα του κεντούσε, αυτός κινούσε με την φαντασία του όλες τις λεπτομέρειες της άσφαγωγής της κόρης κάποιου διακατομιμνίστη του Τέξας, που θα πληρώνε λύτρα πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων.

Τα προβλήματα αυτά τον διασκέδαζαν και τον βοηθούσαν να διατηρή τη ζωτικότητα του μυαλού του. Φυσικά, δεν είχε καθόλου σκοπό να τα μεταφέρει στην πραγματικότητα. Ούτε κι' έμνησθη άρεθείσε ποτέ στην Έλεν τί σκεπτότανε, στις ώρες εκείνες που καθόταν, άμύλητος, με τα μάτια κερφωμένα στη φωτιά του τζακού...

Αν μάντενε ή γυναίκα του τί πενούσε κάποτε από το μυαλό του, θα πάγωνε απ' τη φρίκη...

Τη μέρα που άποκτόνησε ο Σόλλυ Λούκας, ο Κράμερ είχε παίζει μία απ' τις καλύτερες του παρτίδες γκόλφ. Κατά τις 4½, μπήκε μαζί με το συμπαίκτη του στο μπάρ της λέσχης και παραγγέλιανε λεμονάδες. Κινείας από τους δυο τους δεν έπινε άλκοολ ποίν απ' τις 6.

Καθώς λοιπόν ο Κράμερ άφινε το άδειανό ποτήρι του, ο μάσμαν τού είπε:

— Σας έπινε στο τηλέφωνο, απ' το Λος Άντζελες. Σηκώθηκε τότε, μπήκε στον τηλέφωνικό θάλαμο κι' έλειψε την πόρτα του. Πήρε το άσπιο, στυγοτραγουδώντας ευθιμα. Μα κόπρηξε ξαφνικά το τραγουδι του...

Η βραχνή και τρεμουλιαστή φωνή τού "Αιπε Τζακούλ, τού πρώτου βοηθού του Σόλλυ Λούκας, τού είχε άναγγείλει τη συνταρακτική είδησι.

— Άποκτόνησε... μοιρομένη ο Κράμερ.

Κι' ένοίωσε με μιάς ένα μεγάλη νερό μέσα του και γύρω του...

Γνώριζε από 30 χρόνια το Σόλλυ Λούκας. Ήξερε πώς ήταν λαμπρός διηγόρος και ίκονώτατος στα χρηματικά έτήματα, αλλά και μανιώδης χαροπαλίστης και γυναι-

κή ή μία ληστεία Τραπέζης. Τα σχέδια αυτά, που κατέσταναν ως τις προχωρότερες λεπτομέρειες, τον βοηθούσαν να περνά τον καιρό του. Διασκέδαζε κι' αυτό τον τρόπο, άπως, άλλοι λύνουν σταυρούλες...

Αίάλεγε, άς πούμε, την «Νάσιοναλ Μπλάνκ» του Λος Άντζελες και σκεδίαζε πώς πέντε γάγγιστεροί κάνανε μία φανταστική έπιδρομή στο κεντρικό κατάστημα της και βάλανε στο χέρι 1 εκατομμύριο δολάρια.

Άλλοτε πάλι, ένα βροχερό άπογεμα, ενώ ή γυναίκα του κεντούσε, αυτός κινούσε με την φαντασία του όλες τις λεπτομέρειες της άσφαγωγής της κόρης κάποιου διακατομιμνίστη του Τέξας, που θα πληρώνε λύτρα πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων.

Τα προβλήματα αυτά τον διασκέδαζαν και τον βοηθούσαν να διατηρή τη ζωτικότητα του μυαλού του. Φυσικά, δεν είχε καθόλου σκοπό να τα μεταφέρει στην πραγματικότητα. Ούτε κι' έμνησθη άρεθείσε ποτέ στην Έλεν τί σκεπτότανε, στις ώρες εκείνες που καθόταν, άμύλητος, με τα μάτια κερφωμένα στη φωτιά του τζακού...

Αν μάντενε ή γυναίκα του τί πενούσε κάποτε από το μυαλό του, θα πάγωνε απ' τη φρίκη...

Τη μέρα που άποκτόνησε ο Σόλλυ Λούκας, ο Κράμερ είχε παίζει μία απ' τις καλύτερες του παρτίδες γκόλφ. Κατά τις 4½, μπήκε μαζί με το συμπαίκτη του στο μπάρ της λέσχης και παραγγέλιανε λεμονάδες. Κινείας από τους δυο τους δεν έπινε άλκοολ ποίν απ' τις 6.

Καθώς λοιπόν ο Κράμερ άφινε το άδειανό ποτήρι του, ο μάσμαν τού είπε:

— Σας έπινε στο τηλέφωνο, απ' το Λος Άντζελες. Σηκώθηκε τότε, μπήκε στον τηλέφωνικό θάλαμο κι' έλειψε την πόρτα του. Πήρε το άσπιο, στυγοτραγουδώντας ευθιμα. Μα κόπρηξε ξαφνικά το τραγουδι του...

κή ή μία ληστεία Τραπέζης. Τα σχέδια αυτά, που κατέσταναν ως τις προχωρότερες λεπτομέρειες, τον βοηθούσαν να περνά τον καιρό του. Διασκέδαζε κι' αυτό τον τρόπο, άπως, άλλοι λύνουν σταυρούλες...

Αίάλεγε, άς πούμε, την «Νάσιοναλ Μπλάνκ» του Λος Άντζελες και σκεδίαζε πώς πέντε γάγγιστεροί κάνανε μία φανταστική έπιδρομή στο κεντρικό κατάστημα της και βάλανε στο χέρι 1 εκατομμύριο δολάρια.

Άλλοτε πάλι, ένα βροχερό άπογεμα, ενώ ή γυναίκα του κεντούσε, αυτός κινούσε με την φαντασία του όλες τις λεπτομέρειες της άσφαγωγής της κόρης κάποιου διακατομιμνίστη του Τέξας, που θα πληρώνε λύτρα πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων.

Τα προβλήματα αυτά τον διασκέδαζαν και τον βοηθούσαν να διατηρή τη ζωτικότητα του μυαλού του. Φυσικά, δεν είχε καθόλου σκοπό να τα μεταφέρει στην πραγματικότητα. Ούτε κι' έμνησθη άρεθείσε ποτέ στην Έλεν τί σκεπτότανε, στις ώρες εκείνες που καθόταν, άμύλητος, με τα μάτια κερφωμένα στη φωτιά του τζακού...

Αν μάντενε ή γυναίκα του τί πενούσε κάποτε από το μυαλό του, θα πάγωνε απ' τη φρίκη...

Τη μέρα που άποκτόνησε ο Σόλλυ Λούκας, ο Κράμερ είχε παίζει μία απ' τις καλύτερες του παρτίδες γκόλφ. Κατά τις 4½, μπήκε μαζί με το συμπαίκτη του στο μπάρ της λέσχης και παραγγέλιανε λεμονάδες. Κινείας από τους δυο τους δεν έπινε άλκοολ ποίν απ' τις 6.

Καθώς λοιπόν ο Κράμερ άφινε το άδειανό ποτήρι του, ο μάσμαν τού είπε:

— Σας έπινε στο τηλέφωνο, απ' το Λος Άντζελες. Σηκώθηκε τότε, μπήκε στον τηλέφωνικό θάλαμο κι' έλειψε την πόρτα του. Πήρε το άσπιο, στυγοτραγουδώντας ευθιμα. Μα κόπρηξε ξαφνικά το τραγουδι του...

Η βραχνή και τρεμουλιαστή φωνή τού "Αιπε Τζακούλ, τού πρώτου βοηθού του Σόλλυ Λούκας, τού είχε άναγγείλει τη συνταρακτική είδησι.

— Άποκτόνησε... μοιρομένη ο Κράμερ.

Κι' ένοίωσε με μιάς ένα μεγάλη νερό μέσα του και γύρω του...

Γνώριζε από 30 χρόνια το Σόλλυ Λούκας. Ήξερε πώς ήταν λαμπρός διηγόρος και ίκονώτατος στα χρηματικά έτήματα, αλλά και μανιώδης χαροπαλίστης και γυναι-

κή ή μία ληστεία Τραπέζης. Τα σχέδια αυτά, που κατέσταναν ως τις προχωρότερες λεπτομέρειες, τον βοηθούσαν να περνά τον καιρό του. Διασκέδαζε κι' αυτό τον τρόπο, άπως, άλλοι λύνουν σταυρούλες...

Αίάλεγε, άς πούμε, την «Νάσιοναλ Μπλάνκ» του Λος Άντζελες και σκεδίαζε πώς πέντε γάγγιστεροί κάνανε μία φανταστική έπιδρομή στο κεντρικό κατάστημα της και βάλανε στο χέρι 1 εκατομμύριο δολάρια.

Άλλοτε πάλι, ένα βροχερό άπογεμα, ενώ ή γυναίκα του κεντούσε, αυτός κινούσε με την φαντασία του όλες τις λεπτομέρειες της άσφαγωγής της κόρης κάποιου διακατομιμνίστη του Τέξας, που θα πληρώνε λύτρα πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων.

Τα προβλήματα αυτά τον διασκέδαζαν και τον βοηθούσαν να διατηρή τη ζωτικότητα του μυαλού του. Φυσικά, δεν είχε καθόλου σκοπό να τα μεταφέρει στην πραγματικότητα. Ούτε κι' έμνησθη άρεθείσε ποτέ στην Έλεν τί σκεπτότανε, στις ώρες εκείνες που καθόταν, άμύλητος, με τα μάτια κερφωμένα στη φωτιά του τζακού...

Αν μάντενε ή γυναίκα του τί πενούσε κάποτε από το μυαλό του, θα πάγωνε απ' τη φρίκη...

Τη μέρα που άποκτόνησε ο Σόλλυ Λούκας, ο Κράμερ είχε παίζει μία απ' τις καλύτερες του παρτίδες γκόλφ. Κατά τις 4½, μπήκε μαζί με το συμπαίκτη του στο μπάρ της λέσχης και παραγγέλιανε λεμονάδες. Κινείας από τους δυο τους δεν έπινε άλκοολ ποίν απ' τις 6.

Καθώς λοιπόν ο Κράμερ άφινε το άδειανό ποτήρι του, ο μάσμαν τού είπε:

— Σας έπινε στο τηλέφωνο, απ' το Λος Άντζελες. Σηκώθηκε τότε, μπήκε στον τηλέφωνικό θάλαμο κι' έλειψε την πόρτα του. Πήρε το άσπιο, στυγοτραγουδώντας ευθιμα. Μα κόπρηξε ξαφνικά το τραγουδι του...

κή ή μία ληστεία Τραπέζης. Τα σχέδια αυτά, που κατέσταναν ως τις προχωρότερες λεπτομέρειες, τον βοηθούσαν να περνά τον καιρό του. Διασκέδαζε κι' αυτό τον τρόπο, άπως, άλλοι λύνουν σταυρούλες...

Αίάλεγε, άς πούμε, την «Νάσιοναλ Μπλάνκ» του Λος Άντζελες και σκεδίαζε πώς πέντε γάγγιστεροί κάνανε μία φανταστική έπιδρομή στο κεντρικό κατάστημα της και βάλανε στο χέρι 1 εκατομμύριο δολάρια.

Άλλοτε πάλι, ένα βροχερό άπογεμα, ενώ ή γυναίκα του κεντούσε, αυτός κινούσε με την φαντασία του όλες τις λεπτομέρειες της άσφαγωγής της κόρης κάποιου διακατομιμνίστη του Τέξας, που θα πληρώνε λύτρα πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων.

Τα προβλήματα αυτά τον διασκέδαζαν και τον βοηθούσαν να διατηρή τη ζωτικότητα του μυαλού του. Φυσικά, δεν είχε καθόλου σκοπό να τα μεταφέρει στην πραγματικότητα. Ούτε κι' έμνησθη άρεθείσε ποτέ στην Έλεν τί σκεπτότανε, στις ώρες εκείνες που καθόταν, άμύλητος, με τα μάτια κερφωμένα στη φωτιά του τζακού...

Αν μάντενε ή γυναίκα του τί πενούσε κάποτε από το μυαλό του, θα πάγωνε απ' τη φρίκη...

Τη μέρα που άποκτόνησε ο Σόλλυ Λούκας, ο Κράμερ είχε παίζει μία απ' τις καλύτερες του παρτίδες γκόλφ. Κατά τις 4½, μπήκε μαζί με το συμπαίκτη του στο μπάρ της λέσχης και παραγγέλιανε λεμονάδες. Κινείας από τους δυο τους δεν έπινε άλκοολ ποίν απ' τις 6.

Καθώς λοιπόν ο Κράμερ άφινε το άδειανό ποτήρι του, ο μάσμαν τού είπε:

— Σας έπινε στο τηλέφωνο, απ' το Λος Άντζελες. Σηκώθηκε τότε, μπήκε στον τηλέφωνικό θάλαμο κι' έλειψε την πόρτα του. Πήρε το άσπιο, στυγοτραγουδώντας ευθιμα. Μα κόπρηξε ξαφνικά το τραγουδι του...

Η βραχνή και τρεμουλιαστή φωνή τού "Αιπε Τζακούλ, τού πρώτου βοηθού του Σόλλυ Λούκας, τού είχε άναγγείλει τη συνταρακτική είδησι.

— Άποκτόνησε... μοιρομένη ο Κράμερ.

Κι' ένοίωσε με μιάς ένα μεγάλη νερό μέσα του και γύρω του...

Γνώριζε από 30 χρόνια το Σόλλυ Λούκας. Ήξερε πώς ήταν λαμπρός διηγόρος και ίκονώτατος στα χρηματικά έτήματα, αλλά και μανιώδης χαροπαλίστης και γυναι-

κή ή μία ληστεία Τραπέζης. Τα σχέδια αυτά, που κατέσταναν ως τις προχωρότερες λεπτομέρειες, τον βοηθούσαν να περνά τον καιρό του. Διασκέδαζε κι' αυτό τον τρόπο, άπως, άλλοι λύνουν σταυρούλες...

Αίάλεγε, άς πούμε, την «Νάσιοναλ Μπλάνκ» του Λος Άντζελες και σκεδίαζε πώς πέντε γάγγιστεροί κάνανε μία φανταστική έπιδρομή στο κεντρικό κατάστημα της και βάλανε στο χέρι 1 εκατομμύριο δολάρια.